

Ben Bir Aleviyim

ÖNSÖZ

KUR'ÂN EN BÜYÜK MUCİZEDİR

Kur'ân En Büyük Mucizedir

SAHABENİN EN ÜSTÜNÜ KİMDİR

İŞİN EHLİNE GİTMEK

Kur'ân Nasıl Değişebilir?

HZ. ALİ VE İLİM

GERÇEĞE GELELİM

HZ. ALİ (a.s) EN ÜSTÜNDÜR

Bir Röportaj

Yazarın Hacı Bektaşî Veli'yi Anma Merasimindeki Konuşması

Alevîlerin Sorunları

ÖNSÖZ

Bu kitabı yazarken bir takım hatalarımın olacağını düşünerek, önce Allah'ın affına, sonra da okuyucularımızın hoşgörüsüne sığınıyor, böylelikle Âlemlerin Rabb'i olan Allah'ın emirlerinden bir kısmını yerine getirmiş olmayı ümit ediyorum.

Kitabımızda, Kur'ân'ın en büyük mucize olduğu vurgulanmıştır. Bu söz sadece benim sözüm değildir. 1400 yıldır "Ben Müslümanım" deyip Kur'ân üzerine araştırma yapan onca insanın hemen hepsinin aynı şeyi dediklerini görmekteyiz.

Bilimsel açıdan baktığımızda; ister Müslüman olsun isterse gayrimüslim, ilim adamları bu güne kadar Kur'ân'ın sırlarının tümünü çözememiş, Kur'ân üzerinde aklî ve ilmî açıdan araştırma yapanlar ister istemez "Kur'ân en büyük mucizedir" demişlerdir ve öyle görülüyor ki, dünya durdukça da bu durum böyle devam edecektir. Bazı Kur'ân üzerinde çalışma yapan ilim adamları demişlerdir ki: Kur'ân tıpkı bir sofradır. Nasıl bir adam sofradan ancak midesinin alacağı kadar alıp yiyebiliyorsa, insan da Kur'ân'dan ancak kendi bilgi kapasitesince faydalanabilir. İşte bu açıdan bakıldığında; ben de Kur'ân üzerinde kendi kapasitemce yaptığım araştırmayı değerli okuyucularıma anlatmaya çalıştım. Kur'ân hakkında araştırma yapmak ve onu insanlara taşımak çok önemli ve ağır bir görevdir. Ben bunun sorumluluğunu üzerime almış değilim. Ancak mensubu bulunduğum biz Anadolu Alevîlerine Kur'ân hakkında çok yanlış bilgilerin verildiğini anladığım için, kendimi bu konuda vicdanen sorumlu hissettim. On sene gibi bir zaman zarfında, gerek Kur'ân üzerine ve gerekse bu konuda yazılan çeşitli eserler üzerine hiç durmadan çalıştım, Ehlibeyt'in Kur'ân'la ilişkisi hakkında kendi çapımda eserler okuyup âlimlerden bilgiler edindim. İşte bütün bunların neticesinde, Anadolu'da, Çorum'da Alevî bir anne babadan dünyaya gelen bir insan olarak, Kur'ân'ın en büyük mucize olduğunu ilmî olarak araştırdım ve bunun doğruluğuna kalben de inanarak bu eseri yazdım. Bu konuda, az da olsa, Allah rızası için insanlığa faydalı olabildiysem ne mutlu bana.

Allah'ın lutfü ve keremiyle kitabımızı dört bölüme ayırdık:

Birinci bölümde; Kur'ân'ın en büyük mucize oluşu çerçevesinde; "Besmele"nin 19 harfinin Kur'ân üzerinde bir mühür oluşunun aklî ve ilmî örneklerini vermeye çalıştık.

İkinci bölümde; Allah'ın lütfuyla, sevgili Peygamberimizin Ehlibeyti olan 12 İmamlarımızın nesilden nesile 300 küsur sene boyunca Kur'ân-ı Azimü'sh-Şan'ı korumayla memur olduklarını anlatmaya gayret ettik.

Üçüncü bölümde; halifeliğin nasıl başladığını, kimin daha üstün olduğunu, hakkın kime geçtiğini anlatmaya çalıştık.

Dördüncü bölümde ise yararlı olacağı düşüncesiyle Alemdar Gazetesi'nin benimle yaptığı bir mülakatı kitabın sonuna ekledim ve okuyucularımızın bu kitabı zevkle okuması için elimizden gelen gayreti gösterdim; bunu yaparken her zaman hakkı ve hakikati üstün tutmaya çalıştım. Şimdiden faydalı ve mübarek olması dileği ile.

Ali Kirazlı

KUR'ÂN EN BÜYÜK MUCİZEDİR

Her insan gibi, bu dünyaya boşuna gelmediğimizi düşündüm. Bir ilim adamı olmasam da Allah Teala'nın himmetiyle iyi gördüklerimi ve bildiklerimi ve bilhassa Kur'ân'ın bir mucize olduğunu yazmayı Allah'ın bir emri olarak gerekli gördüm. Bu meseleyi araştırıp doğruyu ve hakkı bulmak artık bize farz olmuştur. 20 senedir Berlin'de çalışıyorum. 23.06.1983'te babam Allah'ın rahmetine kavuştu. Ben o sırada izinliydim. Babamın cenazesini kaldırmak istedim; ama köyümüzde hoca yoktu. Başka köyden bu işe ehil olmayan bir adam getirip babamın cenazesini kaldırdık. Bu iş bana çok ağır gelmişti. Ben, "ne yapıp edip ilk önce köyüme bir mescit yaptırıp köy halkını böyle önemli bir insanlık suçundan kurtarmalıyım" dedim. Çünkü o günden itibaren, hem kendi adıma hem de milletim adına sorumluluk hissettim. Ne varki, tarih boyunca âlimsiz kalmış, yanlış bilgilerle donatılmış köyümüzün halkı çeşitli fitnecilerin de kışkırtmaları sonucu, biz iyisini yapalım derken tam tersine "Alevîlerin mescidi olmaz" zihniyetiyle karşı karşıya kaldım.

İşte bu peş peşe gelen sıkıntılar beni bu konuda imkânlar ölçüsünde öğrenmeye, araştırıp yazmaya itti. Onun için de hiç durmadan araştırdım ve yazdım. Kur'ân'ın bir mucize olduğunu anlamak için illa da bir filozof olmak gerekmez. Bence bir insan 38'i 19'a bölebiliyorsa, Allah'ın peygamberine inanıyorsa ve bu konuda âlimleri dinlediyse, yine bu konu hakkında yazılan eserleri okumayı da biliyorsa, bence böyle bir kişi Kur'ân'ın en büyük mucize olduğunu görür; kaldı ki, bu mucizeler herkese verilmez.

Ancak görülen şu ki, bu mucizeler Allah Teala tarafından gönderilen peygamberlere nasip olmuştur. Mesela; Nuh'un (a.s) gemisinin kurtarılması, İbrahim'in (a.s) ateşe atılıp yanmaması, Musa'nın (a.s) Firavun gibi büyük bir zalime karşı gelerek asası ile Nil Nehri'ni yarıp yol alması veya İsa'nın (a.s) ölüyü diriltmesi gibi şeyler birer mucizeydiler. Bunlar akıl ve ilimle yapılması mümkün olmayan olağan üstü şeylerdi, ancak Allah'ın lütuf ve keremiyle bunlar gerçekleşebilirdi. Zaten akıl ve ilimle yapılan bir işe mucize denmez.

Bir de Allah'ın himmetiyle olan kerametler vardır ki, bunlar peygamberlere nasip olduğu gibi Allah'ın salih kulları olan imamlara, velilere ve evliyalara derecelerine göre verilmiştir. Bu konuda insanlar arasında, bilhassa inananlar arasında hiçbir ihtilaf olmamıştır. Herkes, bütün peygamberlerin, kendilerinin Allah tarafından gönderilen elçiler olduğunu insanlara anlatmak için mucizeler gösterdiklerine inanmaktadır. Görünen şu ki, Allah Teala (c.c.), peygamberlerin sonuncusu olan sevgili Peygamberimize de en büyük mucizelerini nasip etmiştir. İnsanlar her devirde ve her asırda araştırıp bunların en büyük mucize olduğunu tüm tazeliğiyle göreceklerdir.

İşte bu mucizelerin başında Kur'ân-ı Azimü's-Şan gelmektedir. Bu gün tarihi incelediğimizde, Kur'ân üzerinde az çok araştırma yapan herkesin, ister dindar olsun, ister dinsiz olsun, hangi inanca sahip olursa olsun sonuçta Kur'ân'a mağlup düşerek "Kur'ân en büyük mucizedir" dediğini görmekteyiz. Kur'ân üzerinde araştırma yapanlar öyle sıradan insanlar değillerdir. Bu insanların birçoğu ya filozof ya da profesördürler. Bu gibi insanlar durup dururken "Kur'ân en büyük mucizedir" demezler. Bu insanlar, bilhassa gayrimüslimler Kur'ân'ı incelerken inanç yönüyle değil de akıl ve bilim yönüyle ona yaklaşırlar. Kur'ân'ı matematiksel ve fiziksel yönüyle araştırırlar. İnsan tabiatına uygun olup olmadığını incelerler. Bu araştırmalarından, bu kitabın insan aklıyla yazılabileceği sonucuna varmış olsalar ona asla mucize demezlerdi.

Şimdi ben bir Alevî olarak huzurunuzda şunu söylemek istiyorum: 1400 seneden bu yana milyonlarca insan Kur'ân hakkında araştırma yapmış, onu insanlara anlatmak için gayret sarf

etmişler. Ama hiç kimse, "Ben Kur'ân'ı hakkıyla anlattım" şeklinde bir iddiada bulunamamıştır. Elbette ben bu aciz halimle böyle bir iddiada bulunmayacağım. Bu konuda âlemlerin Rabbine sığınırım. Üstelik ne âlimim, ne de böyle bir ilme sahibim. Sadece bir insan olarak şöyle düşündüm: Mademki Anadolu'da tarih boyu biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunlar neticesinde Allah'ın kitabı olan Kur'ân, bu topluma çeşitli yollarla yanlışlarla dayatılmaya çalışılmış ve bu konuya içimizde ilgi duyan olmamıştır; belki de bu gücü kendisinde gören olmamıştır, o zaman bu toplumun bir ferdi olan ben Allah rızası için halkıma bizzat kendi ulaştığım doğruları ileterek yardımcı olmalıyım. Bir kelimeyle de olsa bu konuda faydalı olabilirim, ne mutlu bana der ve kendimi bahtiyar sayarım. Hedefim Allah rızasıdır.

Bugün bu konu üzerinde düşünüp tüm inceliğiyle kafa yoran herkes görecektir ki tarihin her döneminde Ehlibeyt Şiası olan Müslümanlar, dünya emperyalistlerini ürkütmüş ve düşündürmüştür. Bu durum günümüzde de aynen devam etmektedir. Her nedense İslâm'ın diğer mezheplerine mensup olanlar emperyalistlere pek sorun olmamaktadırlar. Bunun için de, Anadolu'da yaşayan biz Alevîleri hiçbir zaman kendi haline bırakmamış ve bugün de bırakma niyetinde değillerdir. Bize gönderilen paralı casuslar, tarih boyunca âlimsiz kalmış bu insanları toplu halde tutmak ve Türkiye'mizde ikilikleri körüklemek, bunun neticesinde de sömürücülere yardımcı olmak için çok ustaca üsluplarla Kur'ân'ın asıl Kur'ân olmadığını ya da değişmiş ve eksik olduğunu sürekli biz Alevîlere dayatmaya çalışmışlardır. Ben de bir Alevî olarak gücüm yettiği kadar aklı ve ilmi yollarla araştırdığım bu konuyu kaleme alıp kardeşlerimin takdirine sunuyorum.

Tabii ki Allah'a sığınarak doğruları yazmak bizden, takdir edip etmemek de okuyucularımızdan olacaktır. Bizi bu araştırmaya zorlayan, başımızdaki musibetlerdir. Yine geçmişte de olduğu gibi, Alevî ve Sünnî hadiselerinin olduğunu görmekteyiz. Casuslar, bu gibi olayları canlı tutmak için yeni yeni entrikalar ortaya sürmüştürler. Onlar biz Alevîlerin Kur'ân etrafında toplanıp birlik olmamızı asla istememiş ve istemezler de. Anadolu'daki Alevî toplumunun Kur'ân'a dönmesi ve bu yolda birlik ve beraberliğin sağlanması durumunda bu inancın gereği olarak İslâm'da krallığın, saltanatın, sultanlığın, velhasıl her türlü sömürgeciliğin yerinin olmadığı ortaya çıkacak, belki de Kur'ân ve Ehlibeyt felsefesi bütün dünyaya hâkim olacaktır; onlar bunu biliyor ve bundan çok korkuyorlar. Bunun içindir ki, bende Alevî bir anne ve babadan dünyaya gelen bir insan olarak başımızda kara bulutlar gibi dönen bu inkârcılara haykırarak diyorum ki: "Buyurun! Hodri meydan; gördüğünüz gibi Kur'ân-ı Azimü's-Şan en büyük mucizedir. İşte Kur'ân, işte bilim dünyası" diyorum. Bugün yeryüzünde bir milyar Müslüman Kur'ân'ın hikmet ve alametlerini tartışmaktalar; belki de dünya durdukça bu tartışma devam edecektir; çünkü o bütün insanlığın yaşam kitabıdır. Kur'ân sahip olduğu bu yüceliğini ilelebet koruyacaktır; çünkü hakkın nuru üflemekle sönmez.

Bir insanın mensup olduğu toplumun haklarını koruması ve bir haksızlığa uğradığında ona karşı durması, insanın tabiatında var olan bir olgudur. İşte ben de bir kardeşiniz olarak böyle bir eseri yazabilmek için mutlaka çok çalışmam gerekiyordu. Allah Teala isteyene istediğini vermektedir. Nihayet Allah yüzüme güldü; çalıştığım Almanya'nın Berlin şehrinde, Türkiyelilere ait olan İmam Cafer-i Sadık (a.s) camisinin cemaatiyle karşılaştım. Bu caminin hocası H. Sefer Coşkun isminde çok yetenekli, Kur'ân'ı gayet güzel tefsir eden bir Ehlibeyt aşığıydı. Burada tam on sene ders gördüm. Yüze yakın kaynak eser okudum. Bu cemaatin sayesinde çok büyük âlimlerle karşılaşp hiç usanmadan onları dinledim. Bu Ehlibeyt dostlarını dinledikçe kendimi yağmura susamış toprak gibi hissediyordum. Hiç zorlanmadan Kur'ân okumayı öğrendim. Çeşitli âlimlerin Kur'ân üzerinde yaptıkları araştırmaları okudum.

Bu çaba ve gayretler sonucu elde ettiğim birikimleri siz değerli müminlerle Rabbime şükürler olsun ki paylaşmaya koyuldum. Yeni anadan doğmuş gibiydim; Kur'ân hakkında artık şüphem kalmamıştı. O, benim için de en büyük mucizeydi artık. Şimdi gerçek bir Alevî olmuştum. Hem de şimdiki bu Alevîliğimle gurur duyuyorum; çünkü Allah'ın kulu Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiydim. O'nun getirdiği Kur'ân-ı Mubin, benim de hak kitabımdı. Kur'ân'da helal olan benim için helal, haram olan da benim için haramdı. İctihadım ve amellerim Allah Resulü'nün (s.a.a) tüm iman edenlere emanet bıraktığı iki emanet olan Kur'ân ve onun tertemiz Ehlibeyt'ine uygundu. Onun içindir ki, artık aramızda dolaşarak "Kur'ân değişmiştir. O, Ömer'in ya da Osman'ın kitabıdır" diyenlere ağızlarının payının vermenin zamanı gelmişti artık. "Ey gafiller! Bu kuru iddialarda bulunan sizler, ya bir tarafa satılmışsınız ya da bu konuda tam cahilsiniz" demeliydim. "Neden?" diye sorarsanız, "Kur'ân en büyük mucizedir de ondan" derim. Ben şöyle sesleniyorum:

"Ya Rabbi! Biz Anadolu'da yaşayan Alevîlere tarih boyunca mezhep ve ictihadımızı yaşama hakkı vermemişler. Bizler bir millet olarak âlimsiz kaldığımız için senin kitabından ayrı kalmış ve bu konuda oldukça cahil bırakılmışız. Bazı kişiler bize dost görünüp en büyük düşmanlığı yapmışlar. Bizi senin emirlerinden habersiz bırakmışlar. Ya Rabbi! Bugüne kadarki gerçekleri görmeyişimizi affet. Bundan dolayı sana sığınıyorum."

Yine derim ki: "Ya Rabbi! Mensubu bulunduğum toplumumuzu da bu inkârcıların şerrinden kurtarmak için bir vesile kıl; bize bir sahip gönder. Sen de biliyorsun ki, insanımızın bu duruma düşmesinin sebebi Ehlibeyt'i sevmeleridir. Tarih buna şahittir. Onların bundan başka suçu yoktur. Bizi Mevlamız Sahibe'z-Zaman Muhammed Mehdi'nin askerlerinden kıl."

Yine diyorum ki: "Ya Rabbi! Bu kişilerin ne maksatla bize musallat olduklarını tam olarak bilemiyorum. Kendilerini bu topluma aitmiş gibi gösterip de mazlum insanlarımıza durmadan dinsizliği aşlamak için musallat olmuşlar; Allah'ım! Eğer ıslah olmaları mümkün ise onları da ıslah et. Yok, eğer ıslah olmaları mümkün değilse, artık bu mazlum millete musallat olmamaları için şerlerini kendilerine döndür."

Yine diyorum ki: "Ya Rabbi! Sen de biliyorsun ki, Ehlibeyt'i seven bir insan başta seni ve senin gönderdiğin Peygamber'i baş tacı yapar ve sever. Bir insanın hem ateist, hem de Ehlibeyt'i sevmesi ve dost edinmesi mümkün değildir. Bunlar da senin Ehlibeyt'e olan sevgi ve muhabbetini bildikleri için onları seviyorlar. Yoksa senin sevmediğini sevmenin ne anlamı var. İnsanımız seni razı edebilmek için böyle bir inanca sahiptirler. Ama ne yazık ki, toplumumuz asıllarından koparılmış tarihte olduğu gibi bugünde sömürücüler sistemlerinin gereği bu insanlara inançlarını yaşama özgürlüğü vermemiş, din adamlarını yok etmiş ve âlimsiz bırakılmışlar. Sonuç olarak da insanımız bilmediklerine düşman kesilmişler. Bu konuda Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur: *"İnsanlar bilmedikleri şeylerin düşmandırlar."*

"Ya Rabbi! Artık senin emirlerin başımızın üstündedir. Ehlibeyt'in yüzü suyu hürmetine bize yardım et. Ey benim güzel Allah'ım! Bizi gaflet girdabından kurtar."

Ehlibeyt ve onların gerçek dostlarına göre, İslâm dini sözden ibaret bir din değildir. Yaşanan bir dindir. Baştan savma resmi bir görev de değildir. Allah Teala'nın emirlerine tamamen uymakla yaşanır bu din. İşte ben de bir kardeşiniz olarak Allah'ın emirleri doğrultusunda gücüm yettiği kadar Kur'ân'ın neden en büyük mucize olduğunu anlatmaya çalışacağım. Bu eseri okuyan bir kardeşimiz insaflica düşündüğünde anlayacaktır ki, Kur'ân-ı Azimü's-Şan hiç değişmemiştir. Onu değiştirmeye ve onun benzeri bir kitap getirmeye hiç kimsenin gücü yetmemiş yetmezde; çünkü o, büyük bir mucizedir.

İster geçmişte olsun, isterse günümüzde olsun, inananların Kur'ân'a bağlılıklarını iki gruba ayırmak gerekir. Birincisi halk dediğimiz tabakadır. İnsanların çoğunun esasen Kur'ân'ı araştırmak ve onun hakkında bilgi sahibi olmak gibi bir olanağı yoktur. Ancak; bu insanlar kalkmışlar ata ve dedelerinden, ilim ve bilim adamlarından duyduklarına inanıp, ona göre amel etmişlerdir. Burada şöyle bir örnek vermekte yarar görüyoruz. Mesela; biz Alevîlerin Anadolu'da âlimsiz kaldığı doğrudur. Fakat şöyle bir düşünüp de deseydik ki, "Başta biz de *elhamdülillah Müslümanız. Hz. Muhammed'in ümmeti ve 12 İmam'ının izindeyiz* diyorduk. Peki, bu imamlarımız ve onların evlatları tam 300 küsur sene Kur'ân üzerinde imamlık yapmış, hemen hepsi Kur'ân hakkında ilim sahibi olan yüz binlerce talebeler yetiştirmişler, birçok evlatları olmuştur; veli kullar, müfessirler ve müçtehitler yetiştirmişlerdir; bunların hepsi Kur'ân ve Ehlibeyt dostuydu; en azından bu kadarını düşünebilseydik bugün bu ateistlerin ve bu inkârcıların oyunlarına gelir miydik? Tabii ki hayır, gelmezdik. İşte birinci gruptaki insanlar bu yollarla bize leke oldular. Allah Teala, Kur'ân-ı Kerim'de, "Ey Habibim ya da ey inananlar! Bu kitabın ilelebet korunacağından hiç kimsenin endişesi olmasın" şeklinde buyurmuştur. Şimdi birkaç Kur'ân ayetini örnek olarak verelim:

Hicr Suresi'nin 9. ayetinde şöyle buyruluyor:

O Zikri (Kur'ân'ı) biz indirdik ve onun koruyucusu da elbette biziz!

İşte kalbinde hastalığı olmayan ve Kur'ân, "benim de hak kitabımdır" diyen bir mümin bu ayeti okuduktan sonra araştırmaya bile gerek duymadan, hiç kimsenin oyununa gelip de "Kur'ân değişmiştir ya da o falancının kitabıdır", sözlerine hiç mi hiç itibar etmez. Çünkü böyle bir insan çok iyi bilir ki Allah (c.c.) âlimdir, hikmet sahibidir. O bir vaatte bulundu mu onu yerine getirmeye her halükârda gücü yeter. Allah Teala bir şeyin olmasını istedi mi ona sadece "ol" der o da hemen oluverir. Nitekim Yasin Suresi'nde şöyle buyurmakta: "...**Bir şeyi dilerse ona ol der; o da onu verir.**"^[1] Bu yüzden O'nun için hiçbir şey zor değildir.

Başka ayetlerde ise şöyle geçmektedir:

Eğer kulumuz (Muhammed)e indirdiğimizden şüphe içinde iseniz, haydi onun gibi bir sure getirin. Allah'tan başka bütün şahitlerinizi (yardımcılarınızı) da çağırın; eğer doğru iseniz (bunu yapın). Yok, eğer yapmadınızsa ki asla yapamayacaksınız, o halde yakıtı insanlar ve taşlar olan, inkârcılar için hazırlanmış ateşten sakının.^[2]

İleride Allah nasip ederse bu gibi ayetlerden daha çok örnekler vermeye çalışacağız. Burada açıkça göze çarpan Allah Teala'nın bütün inkârcılara ya da Kur'ân hakkında tereddüdü olanlara karşı meydan okuduğudur. Bu da "Kur'ân hakkında fitne çıkaran ya da onu küçümseyen sizler, bu iddianızda samimi iseniz onun bir suresini siz de getirin; oysaki sizler bunu asla yapamazsınız."

Anlatmak istediğimiz şudur: Birinci gruptaki bu inananlar demişlerdir ki: "Mademki Allah Teala, Kur'ân'ı koruyacağını vaat etmiş, atalarımız, dedelerimiz, imam ve âlimlerimiz de bunu böyle kabul etmişlerdir. Kur'ân'ın bir ayetini dahi inkâr etmekle insanın dinden çıkacağına inanmışlardır. Öyleyse, bizler Kur'ân âlimi değiliz ki onu enine-boyuna araştıralım. Burada yapacağımız iş, bizim görevimiz, gücümüz yettiği kadar ona uymak olmalıdır."

Kısaca; birinci kısımda yer alan insanların Kur'ân'a inanmaları bundan ibarettir. Şimdi sıra geldi ikinci gruba; bu gruptaki insanları da ikiye ayırmak gerekmektedir; bunların her ikisi de âlimler grubudur. Bu grubun birinci kısmı, başka dinlerin etkisinde kalıp sonunda Kur'ân'ı

incelemek maksadıyla onu araştıran gayrimüslim bilginlerdir. Adamın, Amerika'da bir matematikçi olduğunu görüyoruz. Kur'an üzerinde matematik ilmini araştırıp sonunda orada gördüğü hikmetin karşısında eğilip diz çöker, Müslüman olur. Bir bakıyoruz ki, adam denizbilimcidir; Kur'an'ı bu alanda araştırıp orada hikmet ve alametler görüyor ve böylece ona teslim oluyor. Yine bir bakıyoruz ki, adam bir tıp uzmanıdır; o da kendi alanında Kur'an'ı araştırır onda görmediği, duymadığı hikmet ve nişaneleri görüp İslâm'ı kabul ediyor; biz bunlara ileride örnekler sunacağız.

İşte bu kısımdaki insanlar da Kur'an'la böyle karşılaşmışlar. Bunun en açık örneği; bugün Müslüman ülkelerde İslamiyet yaşanmazken Amerika'da, İngiltere'de, Fransa'da hatta Almanya'da insanlar araştırıp grup grup gelip Müslüman oluyorlar. Sadece bu son 20 sene içinde Almanya'da 50 bin kadın durup dururken İslâm'ı kabul edip Müslüman olmamıştır herhalde. İşte bütün bunlar Kur'an'ın mucize oluşunun sonuçlarıdır.

Evet; bu âlimler grubunu, gayrimüslim ve Müslüman olmak üzere ikiye ayırmıştık. Şimdi gelelim İslâm dünyasındaki âlimlere; tarihe baktığımızda tarihin her döneminde, dünyanın her yerinde sayısı belli olmayan milyonlarca veya milyarlarca insan Kur'an hakkında ya da sureler veya sadece ayetleri hakkında kitap yazdıklarını ve bu konuda çaba sarf ettiklerini görmekteyiz. Bunların hemen tümünün ittifak içerisinde Kur'an'ın bir mucize olduğunu kabul ettiklerini görmekte ve duymaktayız. Hakikat dikkatli bir şekilde incelendiğinde İslâm âleminde de çok değerli din adamlarının yetişip geriye çok güzel eserler bıraktıkları ortaya çıkar. Her ne kadar mezhepçilik olayı dinde ayrılıklar yaratmışsa da buna rağmen, gerçekleri yaşamak isteyenler, bu konuda emek sarf edip doğruyu bulmaya çalışanlar, bilhassa Kur'an'ın herkesin anlayamadığı bazı sırlarını faydalı olacağı düşünceyiyle insanlara sunmaya çalışanlar, İslâm dünyasında geçmişte olduğu gibi günümüzde de hiç de az değerlerdir.

İşte gerek gayrimüslim olsunlar ve gerekse Müslüman âlimleri, bugün bunların araştırmalarının çok büyük bir önemi var. Yoksa bu âlimler ve ilim adamları olmasalardı biz bunları nereden bilecektik. İşte on sene boyunca Kur'an ve bu gibi kaynakların üzerinde çalışarak elinizdeki eseri, siz kardeşlerime sunmaya çalıştım. Tabiki beni buna zorlayan etken, bu uzun çalışmanın sonunda aklî ve ilmî delillerle Kur'an'ın bir insan sözü değer; onun gerçekten en büyük mucize olduğuna inanmam ve bu nedenle mensup olduğum topluma bildiklerimden bir şeyler vermeyi gerekli görmemdir; çünkü bizi boşlukta gördükleri için gelen vuruyor, giden vuruyor. Allah'tan korkmadan, O'nun Peygamber'i ve tertemiz Ehlibeyti'nden utanmadan bütün dünya insanına meydan okuyan Kur'an'ı bizim gözümüzde küçük düşürmeye çalışıyorlar. Bizi hem bu dünyanın zulüm ateşine, hem de cehennem ateşine atıyorlar. İşte ben Ehlibeyt dostuyum diyen, ben Alevîyim diyen kardeşlerime sesleniyorum:

Artık oyuna gelme. Bu eseri oku, başkalarına da okut. İyi düşüncecek olursan göreceksin ki Kur'an'ın tek bir harfi bile değermemiştir; çünkü o en büyük mucizedir. Hep beraber bir düşünelim: 1400 senedendir Kur'an'ı ve onun tek bir ayetini yorumlamak için sayısı belli olmayan onca ilim ve bilim adamı yüzlerce cilt kitap yazmış olmalarına rağmen yorumlayıp bitirememişler ve hiçbir zaman da bitiremeyeceklerdir de. Kur'an-ı Kerim, bir insanın sözü olsaydı böyle olması mümkün müydü? Bir insan, icabında kalkıp bir konu hakkında kitap yazar; bir kaç bilim adamı bir araya gelir de o âlimin ne dediği anlaşılır ve ortaya çıkar. Oysa Kur'an böyle midir? Tarihe baktığımızda Kur'an'a benzer bir kitabın bir daha olmadığına ve görülmediğine şahit oluyoruz. Günümüzde "ben Müslümanım" diyen insanların sayısı bir milyarı çoktan aşmıştır. Hangi kütüphaneye giderseniz gidin, hangi kitabı incelerseniz inceleyin mutlaka o kitaplarda Kur'an'a ait hükümler vardır. Mesela; bugün İslâm

hükümleriyle yönetilmeyen ülkelerin yasalarını inceleyecek olursanız bu yasalar arasında istemeyerek de olsa Kur'ân'ın hükümlerinin bulunduğunu göreceksiniz. İnsana yakışır bir şekilde düşündüğümüzde Kur'ân'ın en büyük mucize olduğuna inanırız.

Onun hakkında yanlış izlenimler verenler ya bu konuda bilgisizdirler, ya bir tarafa satılmışlar ya da yalancılardır. Buna başka anlam vermek mümkün değildir. Görülen odur ki, Allah'ın nuru üflemeyle sönmeyecektir. Dünya durdukça, yeni yeni ilimler keşfedildikçe, Kur'ân her an tazeliğini koruyacaktır. Zaten Allah (c.c.) korusun, Kur'ân-ı Kerim'in tüm sırları çözülmüş olsaydı ona en büyük mucize demezlerdi ve artık mucize olmaktan çıkardı. Günümüze kadar yüzlerce insan dünya teorisi hakkında kitap yazmıştır. Bu kitapların sırları çözülmüş hiçbirine mucizedir denilmemiştir; çünkü ne dediği bellidir.

Kur'ân hakkında vermeye çalıştığımız bu örneklerin, bir insanın inanıp inanmamasıyla ilgisi yoktur; çünkü bunlar tamamen aklı ve bilimsel örneklerdir. Bir insanın kalkıp ben hiçbir dine inanmıyorum demesi mümkündür; hatta yaratıcıya dahi inanmayanların olduğunu görmekteyiz. Ancak, hiç bir insan ben ilme, matematiğe inanmam diyemez. İşte şimdi de Kur'ân-ı Azimü's-Şan'ın üzerindeki bu matematiksel çalışmaların neler olduğunu inceleyelim.

Kur'ân-ı Kerim, Müddessir Suresi'nin 30 ve 31. ayetinde şöyle buyuruyor:

Üzerinde on dokuz vardır. Kendilerine kitap verilmiş olanlar ve inananlar kuşkulanasınlar. Kalplerinde hastalık bulunanlar ve kâfirler de: "Allah bu misalle ne demek istedi?" desinler.

Şimdi Kur'ân'ın bu mübarek ayetinde geçen "19" sayısının bir matematik hesabı olduğu açıkça bellidir. Hem de en zor olan bir rakamla; birler basamağının en küçüğü ve en büyük rakamı olan 19 sayısını Kur'ân üzerinde nasıl takdir etmektedir? Şüphesiz, burada akılları durduracak bir matematik hesabı meydana çıkacaktır. Ancak biz bu hesaba girmeden şunun üzerinde biraz duralım. Mesela; falan ülkede çok değerli bir matematikçi, matematiksel hesapların çözümü için yeni bir formül keşfetmiştir deseler, böyle bir kişi hangi vasıfları taşır?

Herkesin kabul ettiği böyle bir insanın herhangi bir bilimde yenilikçi çözümler getirebilmesi için bugünkü fakültelerin hepsinden iyi puanla mezun olup, çeşitli bilim dallarında staj görmesi ve belli bir dereceye terfi etmesi gerekir; akla uygun olan budur. Yine de bu, insanın keşfettiği takdir edilen bir buluştur; fakat mucize değildir; çünkü sonuçta bu insanın yaptığını bir başkası da yapabilir; zira nihayet o da insan aklıyla varılan bir şeydir.

Şimdi Kur'ân-ı Azimü's-Şan'ı vahiy kanalından alan ve onu insanlara ulaştıran sevgili peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.a) durumuna göz atalım. Efendimiz hangi okullarda ders almıştı ona bakalım. Bu gün hangi ırktan ve hangi mezhepten olursa olsunlar hemen hemen bütün tarihçiler sevgili Peygamberimizin, peygamberlikle görevlendirildiğinde okur-yazar olmadığı, hiçbir medresede ders almadığı ve hiç kimseden özel bir eğitim almadığı konusunda ittifak içindedirler. Hiç kimsenin bu konuda farklı bir görüşü yoktur. Kaldı ki, birilerinin farklı bir görüşü olsa ne çıkar?! Bunu Kur'ân-ı Kerim haber vermektedir. Ankebut Suresi'nin 48. ayetinde şöyle buyuruluyor:

(Ey Muhammed) Sen bundan önce bir Kitap okumuyordun, sağ elinle de onu yazmıyordun. Öyle olsaydı o zaman (Allah'ın sözlerini boşa çıkarmaya çalışan) iptalciler, kuşkulanırlardı.

Allah Teala, bu ayette apaçık bir şekilde Peygamberimizin ondan evvel okur-yazar olmadığını beyan etmektedir. Şimdi hep beraber düşünelim: Bu Allah'ın en büyük mucizesi değil de nedir? Bundan tam 1400 sene önce, hem de tüm cehaletlerin alenen işlendiği bir yerde, bir insan çıkıp bir şeyler söyleyecek de, onun bu sözlerinden Kur'ân diye bir kitap oluşacak, bu kitapta 19 rakamıyla ilgili öyle bir hesap yapılacak ki, ondan tam 1400 sene sonra, bilimin çok yüksek seviyelere ulaştığı şu 21. asrın insanını hayrete düşürecek ve Amerikalı bir matematik profesörü gelip de, "Bugün dünyanın bütün bilim adamları bir araya gelseler, Kur'ân'daki bu hesabı yapamazlar" deyip İslâm'ı kabul edecektir. Bu nasıl olabilir? Öyleyse bu, sıradan bir iş olmasa gerek. Yoksa durup dururken mucize olmayan bir şeye mucizedir deseler bunu hiç kimse dikkate alıp itibar etmez.

Üzerinde on dokuz vardır.

Tarihe baktığımızda geçmişte de bu mübarek ayetin üzerinde çok uğraşanlar olmuşsa da kesinlikle onun ruhuna hakkıyla varan olmamıştır veya olmuşsa da biz bilemiyoruz. Ne var ki, eğer günümüzde bilgisayar sistemi icat olmasaydı, zannedirim bu ayetin de sırrı ruhuna daha uygun çözülemezdi. Aslen Mısırlı olup Amerika'da ikamet etmekte olan Raşit Halife çok detaylı bilgisayar çalışmalarıyla bu ayetin ruhuna uygun çalışmalar yapmıştır. Bunun sonucu olarak Afrikalı Ahmed Deada'nın yazdığı Edip Yüksel'in de tercüme ederek Türkçeye kazandırdığı eserden alıntılarımızı aynen sizlere sunacağız. Mevzuyu hep beraber inceleyelim:

Kur'ân'daki 19 rakamının üç yönde araştırılması yapılmıştır: Birincisi: Kur'ân 114 sureden oluşmuş $19 \times 6 = 114$ etmektedir. İlk nazil olan ayetler Alak Suresi'nin ilk beş ayetidir. "**İkra' bismi rabbike'llezi halek**" ayeti de sevgili Peygamberimizi okumaya davet ediyor. Bu ayetler aynen şöyle meal edilmiştir:

Yaratan Rabbinin adiyle oku. O, insanı alaktan (embriyodan) yarattı. Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir. O ki kalemle (yazmayı) öğretti.

Şimdi bu sure Kur'ân sırasında 96'ıncı suredir. Bu surenin nazil olan ilk beş ayeti 76 harften ibarettir ve $19 \times 4 = 76$ etmektedir. Alak Suresi'nin tümü 285 harftir; $19 \times 15 = 285$ eder. Kur'ân surelerinin başında 113 defa "Bismillahirrahmanirrahim" geçmektedir. Eğer böyle olsaydı 19'a denk gelmezdi, ama mübarek Tevbe Suresi'nin içinde ayet olarak inen bismillah ayetiyle 114 etmekte ve bu da $19 \times 6 = 114$ eder. Buna benzer Fatiha Suresi, 114 harftir ve bu da $19 \times 6 = 114$ 'tür. Kadir Suresi, 114 harftir ki, 19×6 'ya eşittir. Kadir Suresi, 114 harf ve 19×6 'dır denilmiştir. Bu şekilde Kur'ân'ın adeta 19'la mühürlendiği bellidir. Bunun gibi, buraya sığdıramayacağımız örnekler çoktur.

Şimdi ikinci bir yolla Kur'ân-ı Kerim'in "Bismillahirrahmanirrahim" ile" mühürlenmiş olduğunu inceleyelim. Allah Teala'nın hikmetiyle besmele Arap harfleriyle 19 harften ibarettir. Şimdi Arap harfleriyle bismelenin harflerini sayalım: 1- Be, 2- Sin, 3-Mim, 4- Ye, 5- Lam, 6-Lam, 7-He, 8-Ye, 9-Ra, 10- Ra, 11-Ha, 12- Mim, 13- Nun, 14- Elif, 15- Ra, 16- Ra, 17- Ha, 18- Ya, 19- Mim. Gördüğünüz gibi besmele de 19 harften oluşmuştur.

Şimdi burada başka kaynaklardan edindiğimiz bilgilere dayanarak, ilâhî hikmetle Kur'ân'ın bu harflerle mühürlü olduğunu rahat bir şekilde söyleyebiliriz. Bu konu şöyle yorumlanmıştır: Görünen şudur ki, Kur'ân'da, 14 sure rumuz harflerle başlamaktadır. Şimdi bunun örneklerini verelim.

Tarihe baktığımızda, müfessirlerin, besmelenin Kur'ân üzerinde mühürlü olduğunu belirttiklerini görmekteyiz. Çoğu padişahların da besmeleyi mühür olarak kullandığı bir gerçektir. Şimdi besmelenin içindeki harflerle bu konuyu inceleyelim.

Allah-u Teala bu surelerin başlangıcında, mesela Elif, Lam, Mim, ya da Elif, Lam, Ra gibi üstü kapalı rumuz harfler kullanmaktadır. Allah Teala, bu harfleri verirken sanki şahit olarak göstermektedir.

Şimdi bu harflerin hangi surelerin başında yer aldığına ve hangi hikmetleri içerdiğine bakalım. Kur'ân'ın en uzun suresi olan Bakara Suresi şöyle başlamaktadır. "Elif Lam Mim." Bu üç rumuzu kullandıktan sonra hemen sözün özüne geçerek, **"İşte o Kitap; kendisinde hiç şüphe yoktur; muttakiler için yol göstericidir."** şeklinde devam etmektedir. Yine, Âl-i İmran Suresi şöyle başlamaktadır: **"Elif, Lam, Mim. Allâh ki, O'ndan başka tanrı yoktur, dâimâ diri ve (yaratıklarını) koruyup yöneticidir."**

Allah-u Teala, Yunus Suresi'nin başında şöyle buyurmaktadır: **"Elif, Lam, Ra. İşte şunlar, o hikmetli Kitâb'ın ayetleridir."** Hud Suresi de şöyle başlamaktadır: **"Elif, Lam, Ra. (Bu,) bir Kitaptır ki, hikmet sahibi, her şeyden haberi olan (Allah) tarafından ayetleri sağlamaştırılmış ve güzelce açıklanmıştır."**

Hicr Suresi de şöyle başlamaktadır. **"Elif, Lam, Ra. Şunlar Kitab'ın ve apaçık Kur'ân'ın ayetleridir."**

Lokman Suresi de şöyle başlamaktadır. **"Elif, Lam, Mim. Şunlar, hikmetli Kitab'ın ayetleridir. Güzel davrananlara yol gösterici ve rahmet olarak (indirilmiştir)."**

Secde Suresi de şöyle başlamıştır. **"Elif, Lam, Mim. Şüphe yok ki Kitab'ın indirilişi, âlemlerin Rabbi tarafından"**

Casiye Suresi de şöyle başlar: **"Ha, Mim. Kitabın indirilmesi, o üstün, hüküm ve hikmet sahibi Allah tarafından"**

Evet; sadece örnek olarak verdiğimiz bu ayetler Kur'ân'da bu rumuz harfleriyle başlanan surelerde yer almaktadır. Şüphesiz, buna benzer birçok ayetler mevcuttur. Ancak bunları örnek olarak sunduk. Allah Teala, burada insanın dikkatini iki şeye çekmektedir:

Biri, surelerin başında yer alan bu rumuz harfleridir; bu harflerin hemen hemen hepsi "bismillahirrahmanirrahim" içerisinde yer almıştır. Bu harflerin Kur'ân'da ayrı bir anlam ve değeri olsa gerek.

İkincisi ise; Allah Teala, sanki Kur'ân'ın kendisi tarafından gönderildiğine herkesin emin olması için bu harfleri şahit gösterip tüm iman edenlere güven vermektedir. Burada şöyle bir örnek verelim: Mesela, bir insan yaptığı işin doğru bir iş olduğunu veya elindeki malın hilesiz olduğunu ispat etmesi için karşı tarafı reddetmek maksadıyla birçok inandırıcı deliller veya güvenilir şahitler göstermektedir.

Karşı tarafta da bu gösterilen sebepleri inceleyerek onun doğruluğuna ya da o malın sadeliğine kanaat getirir. Tabi bu misal bir insanın idrakine göre değişebilir.

İşte insan da akıllı bir varlık olarak bu ayetlerin incelik ve üslubuna baktığında, Allah Teala'nın (c.c) sanki bu ayetleri Kur'ân'ın kendisi tarafından gönderildiğine tanık göstermek için indirdiğini anlamaktadır. Şimdi bu görüş, bu ayetlerin ruhuna uygun olsun ya da olmasın; ancak örnek verdiğimiz mübarek ayetlerin bir kısmı insanı yetiştirmek ve inandırmayı hedeflediği apaçık ortadadır. Kaldı ki bu harflerin gizli olmasında ayrı bir hikmet daha olmalıdır. Öyleyse Kur'ân'daki bu harflerin neyi söylemek istediklerini biz nereden bilebiliriz ki?! Bu konuda açık olarak söylenen bir söz de yoktur. Burada bir örnek daha verdikten sonra asıl konumuza dönelim:

Bir kimse bir dostuna çok değerli bir emanet göndermek isterse onun sapasağlam dostunun eline geçmesi için güzel bir paket yapıp en güvenilir yollarla göndermek ister. Bununla da yetinmez; o emanet bozulmadan ve eksilmeden sahibine yetişsin diye onun üzerine bir de mühür vurur. İşte asıl sır buradadır; Allah Teala, koruyacağına dair güvence verdiği Kur'ân-ı Azimü'ş-Şan'ı kimsenin taklit edememesi için insan gücünün üstünde bir mühürle mühürlemiştir. Aksi durumda yazılan Kur'ân sıradan bir kâğıt parçası olurdu. Eğer böyle bir mühür olmasaydı onun eksilmesi de mümkün olurdu. İşte Kur'ân'ın en büyük mucize olmasının nedeni onda çözülmeyen bilimsel hikmetlerin yer almasıdır.

Allah Teala'nın daha önce gönderdiği kitap ve suhurların tümünün kaynağı kendi bilgisidir. Kur'ân-ı Kerim'in son kitap olması ve Hz. Resulullah'ın (s.a.a) son Peygamber olması da yine O'nun kendi bilgisine dayanır. Onun için bu Kur'ân ilelebet tahrif edilemeyecektir; akıl buna hükmediyor. Bu ise şanı yüce olan Allah Teala için hiç de zor bir şey değildir.

Görüldüğü gibi insanlar 1400 senedir Kur'ân'ı incelemektedir. Bundan sonra da dünya durdukça onu inceleyecektir. Fakat yine de onun künhüne erişemeyeceklerdir. Her gelen, Kur'ân'ın, en büyük mucize olduğunu itiraf edecektir. Akıl bu kanaate varıyor. Bir anne ve babayı düşünelim; onlar evlatlarını nasıl başıboş bırakmak istemezlerse hakeza âlemlerin Rabbi Allah da yarattığı insanı başıboş bırakmamıştır. İşte bunun içindir kimsenin Kur'ân'ı değiştirmeye gücü yetmemiştir ve bundan sonra da yetmeyecektir.

Burada, bilhassa biz Anadolu Alevîlerinin arasına girip de Kur'ân değişmiştir; o falan ya da filanın kitabıdır, diyerek bizi Kur'ân'a karşı olmaya zorlayanlara sesleniyorum: Lütfen kirli ellerinizi üzerimizden çekiniz. Sizin Allah'a ya da herhangi bir dine inanıp inanmadığınız bizi ilgilendirmez. Yeter ki biz Alevîlere musallat olup, bizi bir hiç uğruna kendi amellerinize alet etmeyin. Bir Ehlibeyt dostuna Ehlibeyt'in inandığı gibi inanmak yakışıdır. Biz de böyle yapmak istiyoruz. Eğer kendinizden eminseniz; ilim ve bilime inanıyorsanız, işte Kur'ân'ın gerçekleri ortada, gelin siz de bu gerçekleri görün. Bu gücü kendinizde bulamıyorsanız, o zaman Alevîlerin önünde kirli bir engel olmayın.

1400 yıllık İslâm tarihini incelediğimizde görüyoruz ki, hemen her dönemde Allah ve Peygamber düşmanları hiç eksik olmamışlardır. Hatta Hz. Muhammed'i (s.a.a) emin bir kimse bildikleri halde, Kur'ân ayetleri inmeye başladığı andan itibaren aynı kişilerin ona karşı düşmanlık yapmaya başladıklarını görüyoruz. Onun Ehlibeyti'ne yapılan zulümlerin tümü münafıkların Allah'a olan itirazlarından kaynaklanmaktadır. Peygamberimizden sonra birçok yalancı peygamber türemiş ve yeni Kur'ân ya da son kitap diye kitaplar yazarak nice çabalar harcamışlarsa da Allah'ın izniyle hepsi hüsrana uğramıştır.

İnsanların bu itirazı sadece Kur'ân'a karşı olan itiraz değildir. Bugün, geçmiş kitapların bu yüzden tamamen tahrif edildiklerini rahat bir şekilde görebiliyoruz. Zaman sürecinde 104 kişinin yazdığı ayrı ayrı İncillerden yüz tanesi kabul görmemiş, 4 Yahudinin yazdığı ve

esasen birbirine uygun olmayan İncillerin ise çeşitli zaman dilimlerinde insanların isteği doğrultusunda yenilendiğini görmekteyiz.

Mesela; bugünkü İncilleri kim yazarsa yazsın, kim hazırlarsa hazırlasın yalın olarak "İncil" demezler. Bunun yerine "Matta'nın İncili", "Yuhanna'nın İncili", "Markos'un İncili" ya da "Luka'nın" bir de "Barnabas'ın İncili" itibar görmektedir. Birbirini tutmayan bu beş İncil yüzünden bugün Hıristiyanlık âlemi bu bataklığa sürüklenmiştir. Bu bataklık, öyle para veya teknolojiyle kurutulacak bir bataklık değildir. Allah'ın kahrı her an onları beklemektedir. Fakat Allah'a hamd-u senalar olsun ki Kur'ân, böyle değildir. Bugün dünyanın neresinde olursanız olun, dünyanın 4 bir yanındaki Kur'ân'ı alıp karşılaştırdığımızda Fatıha Suresi'nin Bismillah'ının "B" harfiyle başlayıp, Nas Suresinin "Sin" harfiyle bittiğini göreceksiniz. İşte görüldüğü gibi, Kur'ân elimizde olan en büyük mucizedir.

Üzerinde on dokuz vardır.

İşte görülen şudur ki, Allah Teala şöyle vaat etmiştir: **"Bu Kur'ân'ı biz indirdik ve biz koruyacağız."** Tüm sure ve ayetleri 19'la mühürlemiştir. Bunu da "besmele"deki harflerle ve ileride örneklerini vereceğimiz rumuz harfleri olan ayetleri, harfle matematiksel bir şekilde şifrelemiştir. Dünyada hiç bir insanın kendi aklıyla bunu başarması imkânsızdır. Mesela bir yazar bir kitap yazıp bunu 19 rakamına denk getirerek örneğin diyecektir ki, ben bu kitaptaki sesli ya da sessiz harfleri bu kitabın üzerinde takdir edeceğim. Bu durumda öyle bir hesap meydana çıkar ki, o kitapta hiç kimse bir cümle ve hatta bir harf dahi eksilmez. Diyelim ki, "Bismillah" ayeti Arap harfleriyle 19 harftirler. Şimdi insan bundan bir harf çıkarmak istese haliyle bu ayet hem yanlış olur ve hem de 19 sayısı 18 olur ve böylece eksik olduğu ortaya çıkar. Düşünün ki, bütün profesörler bir araya gelip bir anayasa hazırlamak istiyorlar. Bu anayasanın da ebedi olmasını istiyorlar. Şimdi bunu da belli harflerle şifreleyip korumak istiyorlar; acaba bunu yapabilirler mi? Günümüzdeki bu teknoloji ile bunu yapabilirler mi? Bir mektubu dahi bu şekil de yapamazlar, iddia eden varsa buyursun yapsın görelim.

Üzerinde on dokuz vardır.

Görüldüğü gibi Kur'ân'ı Kerim kendisi 114 suredir ki, $19 \times 6 = 114$ 'tür. Bismillah kendisi 19 harften ibarettir. Tüm Kur'ân'da 114 defa vardır. $19 \times 6 = 114$ 'tür. Bismillahırrahmanırrahimin ilk hecesi olan "Bism" hecesi tüm Kur'ân'da 19 defa vardır. "Lahi" hecesi tüm Kur'ân'da 2698 defa geçmiştir ki, $19 \times 42 = 2698$ 'dir. "Rahman" hecesi 57 defa vardır ki, $19 \times 3 = 57$ 'dir. "Rahiym" hecesi $19 \times 6 = 114$ 'tür. Bazı surelerde bu rumuz harflerle başındaki ilk harfler hesap edilmiştir. Şöyle ki, örneğin Kalem Suresi Nun harfiyle başlamıştır. Bu surede 133 "Nun" harfi var denilmiştir ki, $19 \times 7 = 133$ eder. Yine Kaf Suresi Kaf, Ha, Mim, Ayın, Sin'le başlamıştır. Bu surede Kaf harfi de 57'dir. $19 \times 3 = 57$ 'dir. Araf Suresi de Elif, Lam, Mim, Sad'la başlamıştır. Bu surede bu harflerin toplam sayıları şöyledir: Elif 2529 defa, Lam 1530 defa, Mim 1164 defa, Sad harfi de 97 defa olup toplam sayısı 5320'dir; bu da $19 \times 282 = 5320$ eder.

Meryem Suresi'nde Kaf, Ha, Ya, Ayın, Sad, Lam ile başlar. Bu surede bu harflerin toplam sayısı $19 \times 42 = 798$ 'dir.

Üzerinde on dokuz vardır.

Kur'ân'da Allah'ın kelimelerinden olan "Azim" kelimesi 2698 defa vardır ve bu da $19 \times 142 = 2698$ etmektedir.

Yine Kur'ân'da, Allah'ın Mecid ismi $19 \times 3 = 57$ defa geçmektedir. Ayrıca ilk inen sure olan Alak Suresi 19 ayetten ibarettir.

Şura Suresi de Kaf harfiyle başlar. Bu surede Kaf harfi $19 \times 3 = 57$ defa vardır. Araf, Meryem, Sad Surelerinin başında Sad harfi vardır. Bu surede bu harf 152 defa geçmiştir ki, $19 \times 8 = 152$ eder.

En'am Suresi'nde Elif, Lam, Mim harflerinin toplam sayısı $19 \times 1046 = 19874$ 'tür.

Kur'ân'da en uzun sure olan Bakara Suresi Elif, Lam, Mim'le başlar Elif 4502, Lam 3202 ve Mim 2195 toplam olarak 9899 etmektedir.

Yine Ankebut Suresi de Elif, Lam, Mim ile başlamıştır. Bu surede Elif 774, Lam 554 ve Mim 344 defa vardır. Toplam olarak $1672 = 1984$ 'tür.

Rum Suresinde Elif 544, Lam 393 Mim 317 defa vardır. Toplam 1254 olup 19'un katı olarak $19 \times 66 = 1254$ eder.

Secde Suresi'nde Elif 257, Lam 155 ve Mim 158 defa vardır. Toplam 570 olup, $19 \times 30 = 570$ eder.

Üzerinde on dokuz vardır.

Lokman Suresi'nde Elif 347, Lam 297 ve Mim 173 defa vardır. Bu da toplam $19 \times 43 = 817$ etmektedir.

Evet; buraya kadar anlattıklarımız sadece bir örnekten ibarettir. Elbette bu 19 sayısının daha birçok hikmetleri de vardır. Ben şu âcizane halimle bunu çözebildiğim kadarıyla anlatmaya çalıştım. Şüphesiz benim sunduğum bu örnek milyonda bir bile değildir.

Bilinen bir gerçek şu ki: Gayrimüslim olan birçok matematikçi bu hesabın önünde diz çökmüş, İslâm'ı kabul edip Kur'ân'a teslim olmuştur. Üstelik bu insanlar da öyle sıradan insanlar olmayıp ilim ve bilim dalında kendilerini kabul ettirmiş kişilerdir.

Buna ilaveten Kur'ân'da 7 kat gök 7 defa, 7 kat yer de 7 defa geçmektedir.

Bir senede 12 ay vardır. Kur'ân'da da ay kelimesi 12 defa geçmektedir. Yine diyorlar ki iman kelimesi Kur'ân'da 25 defa ve küfür kelimesi de 25 defa geçmektedir.

Deniliyor ki, dünya kelimesi 115 defa, buna karşılık ahiret kelimeside 115 defa geçmektedir.

Kur'ân'da melekler kelimesi 68 defa geçtiği gibi şeytan kelimesi de 68 defa geçmektedir. Yine Kur'ân'da 28 peygamberin ismi 513 defa geçmiştir ki $19 \times 27 = 513$ eder.

Yine Kur'ân'da "Allah ve peygamberine itaat ediniz" kelimesi 19 defa geçmektedir. Yine cehennem zebanilerinin sayısı da 19 olduğu bildirilmiştir. Bir insan besmeleyi okuyacak olursa bu kelimenin cehennem zebanilerinin önünde bir kalkan gibi siper olacağı bildirilmiştir.

Daha bizlerin bilmediği fakat Peygamberimiz (s.a.a) ve 12 İmamımızın bildiği milyonlarca olay Kur'ân-ı Kerim'de mevcuttur. Şu an bizlere gizli olan bu olaylar zaman ilerledikçe çözüleceklerdir.

Dünyada nice yasalar yasanıp farklı rejimlerin hâkim olması nedeniyle yeryüzünde hüküm sürecek ve hepsine belli bir mühlet verilecektir. Ancak neticede Allah'ın yasalarına uymayan rejimler dünyanın neresinde olursa olsunlar Allah Teala'nın hikmetiyle yıkılmaya mahkûmdurlar; Allah'ın vaadi bu yöndedir.

Ebedi kalacak olan O'nun hükümleridir. Görülen bir gerçek var ki 1400 senedir gerek gayrimüslim ve gerekse İslâm adına nice krallıklar ve nice saltanatlar kurulmuş ve kuruldukları gibi de dağılmışlardır; fakat Allah'a şükür Kur'ân-ı Mubin, Allah'ın hikmetiyle bugün inmiş gibi hala tazeliğini korumaktadır.

Şimdi durum bundan ibaretken ben bir Alevî olarak "Alevîyim" diyen kardeşlerime seslenmek istiyorum: Ey Ehlibeyt muhipleri, ey Ali (a.s) dostları, ey Al-i Aba'nın dostları ve âşıkları! Gelin hep beraber bu inkârcıların maskelerini düşürelim. Bu ateistlerin oyunlarına gelmeyelim; artık bunun zamanı gelmiştir. Âşık Mahsuni bir türküsünde şöyle demektedir:

Uyku tembelliğindedir

Aç gözünü hayat nedir

Gittiğin yol çok kötüdür

Etme uyan yapma uyan.

Bu aşığın da dediği gibi artık uyanmanın zamanı gelmiştir.

Sayın Feyzullah Ulusoy diyanet dergisine şöyle bir demeç vermiştir: "Bir insan hem dinsiz ve ateist hem de Alevî veya Bektaşî olamaz."

Evet; kendi durumu ne olursa olsun bu söylediği doğrudur. Gerçekten bir insan bir taraftan ben Ehlibeyt dostuyum derken diğer taraftan Kur'ân'dan da ayrı kalamaz. Kur'ân'dan ayrı kalan, Ehlibeyt'e dost olamaz. Mademki, biz Anadolu'da Ehlibeyt'i sevdiğimiz için Alevîyiz; öyleyse Ehlibeyt'i iyi tanıyıp onların yolunda olmalıyız.

Gelin bu başımızda kara bulutlar gibi dolaşan münafıklara diyelim ki: Biz Alevîyiz; bu Alevîliğimizden de gurur duymaktayız; çünkü biz âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) ümmeti olduğumuz için Alevîyiz. Kur'ân-ı Azimü's-Şan bizim de kitabımız olduğu için biz Alevîyiz. Onda haram olan bize de haram, onda farz olan bize de farzdır. Biz bunun için Alevîyiz. İmanın 6 şartı, İslâm'ın 5+5 şartına ve de tevella ve teberraya bağlı olduğumuz için biz Alevîyiz. Peki, her şeyi inkâr edip de ben de Alevîyim diyen insanlara sorun deyin ki, "Biz böyle Alevîyiz; peki kardeşim sen ya da sizler nasıl Alevîsiniz?" Onların buna verecekleri bir cevapları yoktur.

Şunu unutmayalım ki insanlık toplumu hiçbir zaman dinsizlikle huzur bulamamıştır. Her zaman hüsrana uğramaya mahkûmdur. Öyleyse gelin hep beraber bu dinsizlik lekesini üzerimizden kaldıralım. Ehlibeyt'e de yakışır bir şekilde aslımıza dönelim. O zaman göreceksiniz ki, tüm memleketimizde birlik ve beraberlik sağlanacağı gibi bizim için de çok

iyi olacaktır. Daha doğrusu bundan hem memleket, hem insanlık ve hem de güzel dinimiz fayda görecektir. Bugüne kadar Müslümanların İslâm'a layık olmadıklarını, başarılı olmadıklarını eleştirebiliriz. Hatta İslâm adına münafıklık ve zulüm yapanlara da düşman olabiliriz. Fakat Allah'ın dini İslâm'a hiç bir zaman düşman olamayız; çünkü Allah (c.c.), Allah katında kabul edilecek dinin yalnızca İslâm dini olacağını vaat etmiştir. Öyleyse İslâm'a düşman olmak demek, Allah'a, Kur'an'a Peygamberine ve Ehlibeyt'ine düşman olmak demektir. Allah Teala, bizleri bundan korusun.

Şöyle dünyaya bir baktığımızda, şu günlerin hak istemeye elverişli günler olduğunu söyleyebiliriz. 50 senelik uzun bir zaman boşa geçen bir zamandır. Hatta zararla geçen zaman da diyebiliriz buna. Ne kadar "izim"ler varsa kene gibi kanımızı emdiler bizim. Bizde kan kalmadı ama onlar hala doymak bilmiyorlar. Bizi sömürmeye devam ediyorlar.

Şimdi yine Kur'an'a dönüp dünyanın nasıl oluştuğunu görelim. Kur'an-ı Azimü's-Şan'ın hikmetli, bilimsel ve irfanlı ayetleriyle devam edelim. Hz. Ali (a.s) buyurmuştur ki:

Kur'an'la oturup kalkanın ya bir şeyi artar ya da bir kusuru eksilir. Körlüğü azalır, bilgisi fazlaşır.

Biz de mevlamız Hz. Ali'nin (a.s) sözünü tutarak Kur'an-ı Mubin'e dönelim. Onu araştıralım.

Bakalım dünya teorisini yazarların dünya hakkındaki görüşleri nelerdir? Bir de bakalım Kur'an-ı Mubin 1400 sene önce bu günkü insanlığa nasıl hitap etmektedir? Şimdi bugün anlaşılan odur ki, iki yüz seneden beri otuzun üzerinde filozof dünya teorisi üzerine çalışıp bir kısım görüşlerini dünyaya kabul ettirmişlerdir. Bu teoriler aynı zamanda okullarda okutulmaktadır. Şimdi bu filozoflardan birisini karşımıza alarak sorup desek ki: "Efendim! Siz dünyanın oluşumu hakkında bu kadar araştırıp çaba harcadınız. Acaba size bu âlem, bu evren nasıl olmuştur? Bir bilim adamı olarak lütfen bunu bize anlatır mısınız?"

Onlardan şu cevabı alırız (kitaplarında böyle yazmışlardır): "Dünyamız ve bütün âlem yaklaşık olarak 10 milyar sene önce tek bir parça ya da bir küreden ibaretti ya da tabiri caizse böyleymiş." Söze böyle başlarlar. Bu tek küre parçasında ya da bizim anlayacağımız şekliyle, bu tek olan maddede kendiliğinden bir patlama meydana geldi. Bunun neticesinde küresel parçalara ayrıldı. Bir hikmet-i ilâhiyle bu maddeden ayrılan parçalar emredilen yönlere hareket ettiler. Kısacası; güneş güneşliğini bildi, yerini aldı. Ay ayılığını bildi kendi yerine geçti. Yıldızlar vazifelerini bilip yerlerini aldılar; bu parçalanma neticesinde her gezegen kendi yerini aldı. Sonunda bu dünyamız ve gezegenler meydana geldiler. Bu patlamanın neticesinde, insanoğlunun keşfetmesi imkânsız olan çok sayıda galaksiler oluştu. Bizim de bu konu üzerinde bildiğimiz bu kadardır. Bu gibi teorik araştırmalar 17. yüzyılda başlamış günümüzü de bu duruma getirmiştir.

Ayın yörüngesi keşfedilmiştir. Yıldızlara doğru yol uzamaktadır. İşte bakın benim aziz kardeşlerim Kur'an-ı Azimü's-Şan bütün bu olayları şu şekilde açıklamaktadır.

Enbiya Suresi 30. ayet de şöyle buyurulmaktadır:

O küfre sapanlar görmediler mi ki göklerle yer bitişik idi, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık? Hâlâ inanmıyorlar mı?

Burada gökler olarak çoğul kelimesi kullanılmıştır. Bu ayetin devamında biz bu âlemi nizama koyduk ve her canlıyı sudan yarattık deniliyor ve şöyle devam ediyor:

Yer, onları sarsar diye, onun üstünde yüksek dağlar yarattık. Ve istedikleri yere gidebilmeleri için orada geniş yollar açtık. Göğü, korunmuş bir tavan yaptık; onlarsa hâlâ göğün, (Allah'ın) ayetlerinden yüz çevirmektedirler. Geceyi, gündüzü, güneşi, ayı yaratan O'dur. (Bunların) her biri bir yörüngede yüzmektedir.

Bu mübarek ayetlerin her kelimesinin altında araştırmaya değer birçok olaylar yatmaktadır; çünkü burada dünyanın nasıl oluştuğu anlatılmaktadır. Akliselim bir insan, "Biz gökyüzünü koruyucu bir kalkan olarak bir tavan yaptık" buyruğunun ne kadar büyük bir olaya işaret ettiğini anlar. Bugünkü ozon tabakasından söz edilirken insan, gökyüzünün nasıl bir koruyucu olduğunu uzun uzadıya düşünmesi gerekir. Bu günden itibaren tövbeler olsun; ben binlerce defa pişmanım. Beni bu şeytanın askerleri olan inkârcılar aldattılar; oysa Hz. Muhammed (s.a.a) okur-yazar bile değildi. Hâlbuki bunların her biri kendi başına araştırılması gereken mevzulardır; bilim işidir bunlar. İnsanın, "Beni affet ya Rabbi!" demesi lazım. Görüldüğü gibi, dünyadaki tüm bilim adamları, bu âlemin bir patlama neticesinde meydana geldiklerini söylerken, Kur'ân-ı Azimü's-Şan tam bundan 1400 yıl önce olayı haber veriyor. Mevzuyla ilgili mübarek ayeti yukarıda kaydettik; isteyenler emin olmak için Kur'ân'a bakabilir.

Şimdi bazı ateistler de bilim adamı sıfatına bürünerek demişlerdir ki: "Evet; dünyanın ve bu âlemin bir patlama neticesinde oluştuğu doğrudur. Ne var ki, bu oluşum tabiat üzere olmuştur; esasen Allah diye bir güç yoktur."

Geçmişte de günümüzde de bu şekilde düşünenlere rastlamak mümkündür; çünkü yeryüzünde insanlar varsa, hakla batıl da vardır ve dünya durdukça olacaktır da. Şimdi biz bu görüşe cevap verip iki tür patlamanın olması nasıl mümkündür ona bakalım:

Bunun bir tanesi isabetli ve planlı bir patlama bir diğeri ise tesadüfî bir patlamadır. Günümüzde sık sık duyduğumuz atom patlaması, top patlaması, çernobil patlaması gibi birçok patlamalar vardır. Birinci tür patlama hedefine erişir. Hedefine ulaşması için de bilirkişiler tarafından yapılması gerekmektedir. Bu patlama tertibî patlamadır. Ay'a çıkmak veya ateşlenen uydu gibi ya da bir topun mermisinin hedefe isabet etmesi gibi yapılan patlamalara tertibî patlamalar denir.

İkinci tür patlama ise tesadüfî patlamadır. Mesela gruzu patlaması tesadüfen olur; ama hiç kimsenin işine yaramadığı gibi etrafına da birçok zarar verir. Ya da tüp patlaması tesadüfen olur ve etrafını tahrip eder. Hiç kimseye faydası olmayacağı gibi herkese zarar da verir. Herkes kendi kafasından bu gibi örnekleri çoğaltabilir; çünkü dünyada böylesi patlamalar çoktur. Oysaki bu âlemdeki patlamanın dünyadaki bütün varlıkların işine yaradığını görüyoruz. Bu patlama tesadüf sonucu olsaydı kimsenin işine yaramazdı. Dünyamızla güneş arasında ozon tabakası olmasaydı ne olurdu ya da şimdi bulunduğu yerde değil de başka bir yerde olsaydı ne olurdu. Ya da güneş daha yakın veya daha uzak bir yerde bulunsaydı ne olurdu? Öyle olacak olsaydı kesinlikle dünyada hiçbir canlı varlık bulunmazdı. Hayat olmazdı. O halde bu inkârcılar ya birilerinin hesabına çalışıyorlar ya da onların kalp gözleri kördür; görmezler.

Allah'ın hikmetli ayetleri insana ışık tutmaktadır.

Evet; görülen şudur ki, dünya var oldukça insanlar arasında ilim ve bilim keşfedildikçe Kur'ân-ı Azimü's-Şan da en büyük mucize olduğunu koruyacaktır; çünkü yeni yeni keşfedilen meseleler daha değişik üsluplarla da olsa Kur'ân'da vardır. Kur'ân demek, ilim ve bilim demektir. Şöyle ki, bilimde atom çekirdekleri denen şeye Kur'ân'da zerre diye hitap edilmektedir.

Şimdi Allah Teala'nın şu hikmetli ayetlerine bakalım. Rahman Suresi ayet 33'de insanlara şöyle seslenmektedir:

Ey cinler ve insanlar topluluğu, göklerin ve yerin bucaklarından geçip gitmeğe gücünüz yeterse geçin gidin. Ancak kudretle geçebilirsiniz.

Burada üzerinde durulması gereken hikmet şudur: Allah Teala açıkça buyuruyor ki: "Sizler bu halinizle göklerin ve yerin sınırlarını geçemezsiniz. Ancak bunları bir kuvvet ve bir kudretle aşabilirsiniz." Görülüyor ki, Allah Telala birincisi "bu sınırları aşamazsınız" demekle bu dünyadan başka dünyaların olduğunu haber vermektedir. Hani bir söz vardır ya "Anlayana sivrisine saz; anlamayana davul zurna az." Allah Teala, uzaya ulaşmak için şöyle bir uydu yapın diyemezdi ya. Şimdi bana göre burada görülen manzara şudur:

Ayetlerle bize verilen bu haberler, esasen şu günümüz tekniğiyle dahi çok zaman yapılması mümkün olmayan birer araştırmayı gerektiriyor. Böyle bir araştırmanın bundan 1400 sene önce Arap yarımadasında bir insan tarafından yapılmış veya söylenmiş olması mümkün değildir. İşin diğer garip tarafı da şu ki: Günümüzde dünyanın dört bir tarafındaki bilim adamları da modern güç ve bir kuvvetle dünyamızın sınırlarının aşılabileceğini söyleyerek ayı ve yıldızları keşfetmelerine rağmen, ne yazık ki

Kur'ân En Büyük Mucizedir

Şimdi yine Kur'ân-ı Azimü's-Şan'ın hikmetlerine dönüp üzerinde ince ince düşünelim. Secde Suresi'nde şöyle geçer:

Ey Habibim! Onlara deki: (Ey akılsızlar!) siz nasıl olur da yaratıcınızı inkâr edebilirsiniz. Hâlbuki O öyle bir Allah'tır ki yerde ve gökte ve ikisinin arasında ne varsa altı günde yaratmıştır.

Düşünün ki, bütün bunlar yalnız üstün olan Allah'ın takdiriyle oluyor. Her akliselim bu konuda iyice bir düşünecek olursa bu sözlerin insan sözü olamayacağını apaçık bir şekilde görecektir; çünkü bir şeyi söylemek için bilmek lazımdır. Bilmek için de belli imkânlarla araştırmak gerekiyor. İşte o zamanda bu araştırmalar mümkün değildi.

Gerek dünyanın oluşumu, gerekse dünyanın yeraltı ve yer üstü düzeni hakkında bundan 1400 yıl önce araştırmak mümkün olmadığı gibi şu uzay çağı dediğimiz günümüzde de bu konuda bir şey gereği gibi tespit edilmiş değildir.

Mesela, evrim teorisini yazan ve insanların zamanını da hayli meşgul eden Darwin-Karl Marx'ın felsefeleri günümüzde yine birçok bilim adamı tarafından çürütülmektedir. Öyleyse, Kur'ân-ı Azimü's-Şan çok büyük bir mucizedir. Çünkü o insan sözü değil, Allah Teala'nın ilâhî nizamıdır. O zaman, bütün insanların çok iyi araştırıp ona uyması gerekir; çünkü Allah bu nizama uyanları cennetle, uymayanları ise cehennem azabıyla müjdelemektedir.

Bakın Allah Teala inkâr edenleri nasıl uyarmaktadır. Kıyamet Suresi 1-4 ayetlerinde şöyle geçer:

Andolsun kıyamet gününe ve andolsun kendini kınayıp duran nefse. İnsan kendisinin kemiklerini bir araya toplamayacağımızı mı sanıyor? Evet, toplarız, onun parmak uçlarını düzenlemeğe gücümüz yeter.

Bu ayetlerin verdiği bu haberler büyük mucizedir. Günümüz bilim adamları da dünyaya ne kadar insan gelip geçmişse hiç birinin parmak çizgilerinin birbirine uymadığını tespit etmişlerdir.

Görülen şu ki, insanların bu parmak izleri birbirine benzemediği için bugüne kadar imza yerine parmak izi kullanılmıştır. Bütün bunlar Allah Teala'nın inkâr edilmez mucizeleridir. Ne var ki bu mucizeler de bir takım elektronik aletlerle incelenip ortaya çıkartılacaktır. İşte bundan 1400 yıl önce böyle bir araştırma yapmak mümkün değildi; bu parmak izleri bugün bilim açısından kabul edilmiş bir gerçektir.

Burada örnek olarak verdiğimiz ayetler, insanlar için manevi değerler taşıdıkları kadar asıl bilimsel yönüyle de insana ışık tutmaktadır.

Şimdi bu mübarek ayetlerden faydalanmaya devam edelim: Yine Enbiya Suresi'nin 16. ayetinde şöyle buyurmuştur:

(Ey insanlar! Şunu iyi bilin ki) biz göğü, yeri ve bunlar arasında bulunanları, eğlence için yaratmadık.

Bütün bu hikmetli sözler insanın düşünebilmesi için birer uyarıdır. Düşünmesini bilen her insan da bunu kabul eder. Evet; hiçbir yaratık ve hiçbir cisim boş yere yaratılmamıştır. Bu gerçek akliselim her âlim tarafından böyle kabul edilmektedir.

Görünen şudur ki: Allah, insanlara peygamberler göndermiş ve onlara birtakım mucizeler vermiş, insanların akıl ve ilim yoluyla onun mucize olduğunu ve bu peygamberlerin yaptıklarının ilâhî bir kuvvete dayandığını görüp iman etmelerini ve ona göre karar vermelerini dilemiştir.

Yoksa bir insan gelip ben peygamberim der de sıradan herkesin yapabileceği şeyler yapar ve herkesin söyleyebileceği sözler söylerse, böylesi peygamber olamaz. Bütün peygamberlerin mucizeleri vardır. Bir rivayette şöyle geçer: Hz. İsa (a.s) zamanında tıp ilminden anlayan bir adama, "İsa adında biri kendisinin peygamber olduğunu iddia ediyor; sen bu işe ne diyorsun?" diye sordular. Adam, "Bununla ilgili ne yapıyor?" diye sorunca, dediler ki: "Sarılık hastalığını ve göz ağrısını iyileştiriyor." Bunun üzerine adam itiraz eder, "Bunları bir başkası da yapabilir. Bununla peygamber olunmaz." dedi. "Bu İsa denilen adam ölüyü de diriltiyormuş." dedikleri zaman, dedi ki: "Eğer gerçekten ölüyü diriltiyorsa, o hak peygamberdir; çünkü normal bir insan ölüyü diriltemez."

İşte Allah Teala'nın gönderdiği kitap ve suhurlar da böyledir. Hele âlemlere rahmet olarak gönderilen son peygamber Hz. Muhammed'in (s.a.a) insanlar için ilelebet kılavuz olması amacıyla getirdiği ilâhî kitap Kur'ân-ı Kerim elbette ki insanüstü bir güç ve hikmete sahip olmalıdır. Yoksa şu asrımızda, bilim ve teknolojinin bu kadar ileri olduğu bir çağda Kur'ân'ın kendisini koruması asla mümkün olmazdı. Kur'ân'ın düşmanları onu çürütmek için o kadar

çok çaba sarf ettiler; bunlar her devirde olduğu gibi günümüzde de çoktur. Onun içindir ki, Allah Zülcelâl, insanları inanmaya davet ederken öyle misaller, öyle hesaplar ortaya koymuştur ki, akliselim herkesi tatmin etmeye yeter. Bakın şanı Yüce Rabbimiz şu mübarek ayette insanı nasıl eğitmektedir. Enbiya Suresi 31. ayette buyuruyor ki:

Yeryüzünde, insanlar sarsılmasın diye sabit dağlar yarattık, rahat gidebilsinler diye dağların aralarında geniş yollar var ettik.

Görüyoruz ki günümüzde de bilim adamları bunu böyle açıklıyorlar. Eğer yeryüzünde bu dağlar olmasa yeryüzü beşik gibi sallanırdı demişlerdir.

Şimdi günümüzün bilim adamları belli bir araştırma neticesinde bu sonulara ulaşmışlardır. Fakat bundan 1400 yıl önce bu konuların hiçbir araştırma yapılmadan, okur-yazarı olmayan birisi tarafından ortaya konulması, bunun Allah kitabı olduğuna apaçık bir delilidir. Ona itaat etmek her insana farzdır. Onu küçük düşüren her insan isyankârdır. O değişmiştir diyenler birer yalancıdır; çünkü Kur'ân en büyük mucizedir. Mucizeler değişmez ki o da değişebilsin.

Bakın Allah Teala Kur'ân-ı Azimü's-Şan'da, birçok sure ve ayetlerde "**Hiç düşünmez misiniz, şu kadar nimetlerimizin hangisini inkâr edebilirsiniz?!**" buyurarak insanı uyanık olmaya ve düşünmeye teşvik etmektedir. Öyleyse bu konuda çok iyi düşünmemiz gerekiyor.

Bakın Hicr Suresi'nin 22. ayeti de bize bir başka alanda bilgi vermektedir:

Rüzgârları (bitkiler için), aşılایıcı olarak gönderdik de gökten su indirdik, böylece sizi suladık. Onu depolayan siz değilsiniz.

Bu mübarek ayetle de çok önemli bir araştırmayı gerektiren bilimsel bir konu açıklığa kavuşmuştur.

Bitkilerin üzerinde çalışmalar yapan bilim adamları, bütün bitkilerle meyvelerin, rüzgârların esmesiyle döllenmesi sağlanarak verimli hale gelebildiklerini tasdik etmişler, rüzgâr olmazsa bu bitki ve meyvelerin verimli olmayacağını söylemişlerdir.

Şimdi bilimin, rüzgârların bitkiler üzerinde etkisi olduğunu ne zaman tespit ettiği bilinmez. Belki bundan 100 sene önce bu olaylar bilimsel olarak tespit edilmemişti. Fakat Kur'ân-ı Kerim bundan 14 asır önce bu durumu bize haber vermektedir. İşte buradan da Kur'ân'ın insan sözü olmayıp, en büyük mucize olduğu görülüyor. Ona uymak da bütün insanlık âlemine farzdır; bunu başka türlü düşünmek mümkün değildir.

Bakın Allah Teala canlı varlıkların yaratılışı hakkında Nur Suresi'nin 45. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Allah her canlıyı sudan yarattı; onlardan kimi karnı üzerinde (sürünerek) yürür, kimi iki ayaküstünde yürür, kimi de dört (ayak) üstünde yürür. Allah dilediğini yaratır. Çünkü Allah her şeye kâdirdir.

Bugün bilimin söylediği de bundan ibarettir. Bütün canlılar, hatta insan bile topraktan biten gıdalardan faydalanır. Bunun neticesinde o canlıdan oluşan su zerresi kendi cinsinin

üremesine sebep olur. Böyle olunca bütün canlıların sudan yaratıldığı gerçeği ortaya çıkar. Kur'ân bize bilimsel bir kapı açmıştır.

Neticede şu ortaya çıkmaktadır: Bir insanın, bilhassa bundan 1400 sene önce öğrenmek ya da öğretmekle bu gibi konuları açığa çıkarması mümkün değildir.

Evet; tarihin akışına baktığımızda Allah tarafından gönderilen bütün peygamberlerin kendilerine has bir takım mucizeleri olduğunu görmekteyiz. Allah Teala, sevgili peygamberimiz Hz. Muhammed'e (s.a.a) de birçok mucizeler vermiştir. Ne var ki, bunların içinde en büyük mucize Kur'ân- Mubin'dir. Ve o da bugün tam ve mükemmel olarak elimizdedir.

Sevgili Peygamberimize, "Dünya neyin üzerindedir?" diye sorduklarında, "*Dünyamız ateşle suyun üzerindedir.*" buyurmuştur. Bu hadis, Ebu Davud'un, Cihat isimdeki eserinin 9. sayfasında geçer.

Söz sudan açılmışken Kur'ân-ı Azimü's-Şan, Rahman Suresi'nin 19-21. ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

İki denizi salverdi, birbirine kavuşuyorlar. Aralarında bir engel vardır, birbirine geçip karışmıyorlar. Şimdi Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?

Bu başlı başına çok önemli bir araştırma işidir. Belki günümüzde böyle bir araştırmayı yapmak da mümkündür. Ne var ki, bundan 14 asır önce böyle bir araştırmayı yapmak hiç bir akıl sahibi insan için kabul edilemezdi.

Şimdi Anadolu'da yaşayıp da Alevîlere musallat olup Kur'ân'a dil uzatanlara ve hakkı hakikati inkâr edenlere sesleniyorum: Eğer gerçekten Alevîlikte samimi iseniz o zaman insaf edin. Artık Allah ve Peygamber'e düşmanlık etmekten vazgeçin. Ehlibeyt'e ve Alevîliğe leke olmayın. Gelin yol yakinken Kur'ân ve Ehlibeyt çatısı altında toplanalım. Çünkü "ben Alevîyim" diyen insana bu yakışır; inkâr etmek yakışmaz.

Bu ayetin yorumu hakkında Fransız deniz araştırmacısı Kaptan Kusto diyor ki:

"Bazı araştırmacıların deniz kütlelerini birbirinden ayıran engellerin bulunduğu yönündeki görüşleri inceliyorduk. Sonunda Akdeniz'in kendine has bir sıcaklığı ve tuzlu olduğunu gördük. Aynı zamanda bu denizin kendisine has canlıları da barındırdığına şahit olduk. Ondan sonra Atlas Okyanusundaki su kütlelerini inceledik. Buranın Akdeniz'den tamamen farklı olduğunu gördük. İşte bu iki su kütlesi Cebel Tarık Boğazında birleşmekte. Bu iki deniz türünün ne zamandan beri bir oldukları hakkında belli bir tarih yoktur."

Kaptan Kusto diyor ki: "Bana göre sonuç olarak, gerek tuzlu olmasında, gerek ihtiva ettiği maddelerde ve barındırdığı canlıların miktarında eşit ya da eşite yakın bir durum olmalıydı. Oysaki durum böyle değildi. Bu iki denizin birleştiği noktada harika denilecek kadar üçüncü bir su cinsiyle karşılaştık. Ve üçüncü suyun, bu iki denizin suyunun birbirine karışımını engellediğini gördük."

Görüldüğü gibi, Kaptan Kusto aklın, ilmin kabul edebileceği bir araştırmayı ve bir Kur'ân gerçeğini böyle dile getirmiştir. Ayrıca Alman bilim adamları da aynı türdeki su engeline

Aden Körfeziyle Kızıl Deniz'in birleştiği Babülmenat Boğazında rastlamışlardır. Yine Kaptan Kusto diyor ki:

"Daha sonraki araştırmalarımızda şunu gördük ki, hemen hemen bütün denizlerin birleşme noktasında üçüncü bir su, bu denizlerin birleşmesini engellemektedir. İşte bu da Allah Teala'nın "Biz iki denizin arasına berzah koyduk; onlar karışmazlar" demesinden başka bir anlatımı bulunmamakta. Kaptan Kusto sözünü şöyle tamamlamış:

"Bugünkü modern ilim çağının 14. asır geriden takip ettiği Kur'ân'ın eşsiz olan Allah Teala (c.c.) tarafından olduğuna ve insan sözü olmadığına şahadet ederim."

Bir Fransız bilim adamı olan Kaptan Kusto, Kur'ân hakkında bu kanaate varmıştır. Evet; benim inkâr eden kardeşim, işte Kur'ân, işte ilim ve bilim dünyası. Ben bu âcizane halimle size Kur'ân'ı anlatacağımı veya anlattığımı iddia etmiyorum. Bunu desem yalancılardan olurum. Ancak, iyi gördüklerimi söylemek ve yaymak maksadıyla da olsa, Allah yolunda kendi çapımda bu gayret içinde olduğumu sanıyorum. Alevî kardeşlerim; işte gerçek bundan ibarettir. Sen artık uyanmalısın. İnkârcıların oyunlarına gelmemelisin. Çünkü bir insan hem inkârcı, hem Alevî-Bektaşî asla olamaz. Hatta bir Alevî anne-babadan dünyaya gelse bile, inkâr edenler kim olursa olsun Allah ve Peygamber'ine düşmandır. Allah ve peygamberlere düşman olanlar 12 İmam'a da düşmandırlar; onlara düşman olanlar hakka, hakikate düşmandırlar. İşte gerçek anlamda Alevîlik de İslâm'ın özü olduğundan, bu inkârcılar Alevîliğe de düşmandırlar. Onu özünden saptırmak için olmadık renklere bürünürler. Kâh solcu görünürler, kâh sağcı. Bunları tanımak oldukça zordur. Öyleyse bizi kurtaracak yine biziz. Gelin artık bunların oyunlarına gelmeyelim.

Şimdi yine Kur'ân'ın bitmez, tükenmez birçok olaylara ışık tutan ayetlerinden ders almaya devam edelim: Yunus Suresi 88-92 ayetlerinde Firavun'un kıssası hakkında şöyle buyuruyor:

Musa dedi: "Ey Rabbimiz! Sen Firavun'a ve adamlarına şu dünya hayatında göz kamaştırıcı zenginlik ve bol bol servet verdin. Ey Rabbimiz! Senin yolundan saptırsınlar diye mi? Ey Rabbimiz! Onların mallarını sil süpür ve kalplerine sıkıntı düşür. Çünkü onlar o acıklı azabı görmedikçe iman etmeyecekler." Allah buyurdu: "Her ikinizin de duası kesinlikle kabul olundu. Siz yine doğru ve dürüst olmaya devam edin. Kendini bilmeyenlerin yoluna sakın uymayın. Ve sonra İsrailoğulları'nı denizden aşırıdık. Firavun, düşmanca saldırmak için derhal adamlarını ve askerlerini arkalarına düşürdü. Ta ki, suda boğulmaya başlayınca 'İnandım, gerçekten de İsrailoğulları'nın iman ettiğinden başka tanrı yoktur. Ben de ona teslim olanlardanım.' dedi. (Fakat Allah Teala kendisine şöyle nida etti:) 'Şimdi mi? Oysa bundan önce hep isyan etmiştin ve fesatçılardan idin. Biz de bugün senin bedenini arkandan gelenlere bir ibret olsun diye kurtaracağız.' Bununla beraber, insanların birçoğu ayetlerimizden yine de gafildirler."

"Bunda ne var?" demeyin. Elbette ki bunlarda birçok hikmetler vardır. Bu hikmetlerden birisi Allah Teala'nın mübarek huzurunda bir insanın ölüm hali belli olduktan sonra onun duasının, "artık bende inandım" demesinin bir yararının olmadığıdır. Çünkü Allah (c.c) birçok ayette bütün insanları tövbe etmeye çağırırken, görüyoruz ki burada Firavun öleceğini anlayınca, "Artık ben de inandım Musa'nın Rabbi'ne" dediyse de bu imanı Allah Teala'nın yanında kabul görmemiştir. Buyurmuş ki: "Ey Firavun; şimdi mi inandım diyorsun. Hayır; senin duan kabul olmadığı gibi, cesedini de gelecek nesile örnek olsun diye koruyacağız."

İnsan bu kâinatın bir sahibinin olduğuna az da olsa bir ihtimal veriyorsa, o zaman ölüm vakti gelip yetişmeden tövbe etmelidir. Bu tövbede ümit vardır; çünkü Allah (c.c.) çok cömerttir. Bu mübarek ayette asıl konumuzu ilgilendiren şey şudur: Allah Teala, Firavun'a hitaben şöyle buyurmuştur: "Ey Firavun! Biz senin cesedini gelecek nesillere örnek olsun diye çürütmeyeceğiz, koruyacağız."

Şimdi bu ayette, tarihte kendisinden en çok söz edilen, Hz. Musa (a.s) tarafından dine davet edilen, fakat kabul etmeyerek neticede denizde boğulan Firavun'un cesedi Allah tarafından korunacağı açıkça belirtiliyor. Üstelik "bir denizin dibinde" diye de söz edilmektedir.

Şimdi her insan kendisine şöyle bir sormalıdır: İyi ama bu nasıl olur? Hz. Musa ve Firavun'un hadisesi yaklaşık 6000 senelik bir olaydır. Üstelik denizin dibinde o kadar çok canlı varlıklar vardır ki, orada bir iskeletin sağlam kalması bugün bize mantıklı gelmiyor. Sonra diyelim ki böyle bir iskelet denizin dibinde korunmuş. Bunu söyleyebilmek için görmek lazımdır. Görmek için de bugünkü teknolojik imkânlarla araştırmak gerekir. Fakat 1400 sene önce Hz. Muhammed (s.a.a) böyle bir araştırma teknolojisine sahip değildi.

Ne var ki, 1983 yılında İngiliz bilim adamları 6000 senelik bir insan iskeletini çıkardılar. Eldeki yazılar, bu iskeletin çok büyük bir ihtimalle ancak Kur'ân'da söylendiği gibi Firavun'a ait olduğunu gösteriyor; bunun üzerinde çok durdular. Çünkü bir iskeletin 6000 sene denizde korunması mantıken mümkün görünmemektedir. Bu iskeletin halen müzede ziyaretçilere sergilendiği söylenmektedir. Öyleyse inkâr edenler ne derse desinler, mutlaka Nemrutlar ve Firavunlar gibi zarara uğrayanların arasında olacaklardır. Kur'ân ise insan sözü değil, vahiydir ve ona uymak da her insana farzdır.

Şimdi burada üzerinde durmak istediğimiz birinci husus Allah Teala'nın, "*Ey Firavun! Sen şimdi inandım diyorsun. Hâlbuki bundan önce inkâr edenlerdendin. Fakat artık senin tövben kabul edilmedi. Ancak gelecek nesile örnek olsun diye senin cesedini koruyacağız.*" buyurmasıdır.

Bir başka önemli husus da, böyle bir cesedin çürümeden bilim adamlarınca bulunmasıdır. Bu iskeletin bulunması bir bakıma Kur'ân ayetine açıklık getirmektedir. Bunu Sadettin Teksoy da vurgulamıştır. Ancak bu iskeletin deniz içersinde bunca yıldır dağılmadan, üstelik secde halinde bulunmasını bugünkü insan aklıyla anlatmak mümkün değildir.

Demek ki, bu akıllar üstü bir olayı da açıklığa çıkarmak bir araştırma işidir. Böyle bir araştırmanın ise bundan 14 asır önce Arap Yarımadası'nda bir kişi tarafından yapılması imkânsızdır. Bu da olmadığına göre Kur'ân'ın en büyük mucize olduğu gerçeği bir kez daha açıklık kazanıyor.

Ben bu satırları kaleme alırken her şeyden önce hakkı ve hakikati üstün tutarak bu işe başladım.

Kur'ân hakkında insanımızın birçoğunun hiç mi hiç bilgisinin olmadığını gördüm. Bilmeden inkârcıların oyunlarına geldiklerini gördüm.

Bilhassa benim de mensubu bulunduğum Alevî olduğunu söyleyen birçok insanın Kur'ân hakkında yanlış yorumlar yaptıklarını gördüm. Bunun için bu insanlara Kur'ân'ın asıl gerçeğinin ne olduğunu az da olsa anlatmayı kendime bir borç bildim ve onun için bu satırları yazmaya karar verdim.

Bu işe başlarken Allah Teala'nın izniyle insanlığa faydalı olmayı kendime hedef edindim.

Söylediklerimizin doğruluğunu evvela Kur'ân'ın mübarek ayetlerinde aradım. Sevgili Peygamberimizin hayatını, onun pak ve pakize olan Ehlibeyti'nin Kur'ân'la nasıl haşır neşir olduklarını kendi gücüm oranınca öğrenmeye çalıştım. Bütün bunların neticesinde, "Ben Ehlibeyt dostuyum" diyen kardeşlere seslenerek, "İşte buyurun, gelin görün ki Kur'ân en büyük mucizedir" diyorum. Bunu sadece ben demiyorum, bir milyar insan diyor bunu.

Bakın, Allah Teala, Hucurat Suresi'nin 13. ayetinde insanın nasıl yaratıldığını bizlere şöyle anlatıyor:

Ey insanlar, biz sizi bir erkek ve bir kadından yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah yanında en üstün olanınız, (günahlardan) en çok korunmanızdır. Allah bilendir, haber alandır.

Şimdi bu mübarek ayetin bütün insanlık âlemine seslendiğini görmekteyiz. Hiç bir milletin hiçbir milletten, hiçbir insanın hiçbir insandan üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak Allah'ın emir ve yasaklarına uymakla olur demiştir. Peki, üstün olabilmek için ne yapalım, bunun ölçüsü nedir diye sorulursa; bu konuda peygamberler ve Allah'ın veli kulları bunun ölçüsünün "Kur'ân-ı Mubin" olduğunu söylemektedirler.

Bakınız Hz. Ali (a.s) şöyle buyurur:

Sakın Kur'ân'dan ayrılmayın; ondan ayrılacak olursanız yolunuzu şaşırırsınız.

Kur'ân-ı Azimü's-Şan insanların kısım kısım olduklarını beyan etmektedir. Bazı ayetler "ey kâfirler", bazıları ey "münafıklar", bazıları "ey yalancılar", bazıları "ey fasıklar", bazıları "ey inananlar", bazıları "ey müminler", "ey muttakiler" diye hitap etmektedir.

Gördüğümüz gibi; Allah Teala insanların evvela iki kısım olduklarını ve bunların arasında da derecelerin olduğunu haber vermektedir. Birinci kısım inananlar ve ikincisi kısım ise inanmayanlardır. İnanlar kısmında müminler ile muttakiler yer almaktadır. İkinci kısımda ise kâfirler, münafıklar, yalancılar, fasıklar yer almıştır. Allah Teala birinci kısımdakileri cennetle müjdelirken ikinci kısımda yer alanları çok şiddetli bir azapla müjdelemektedir.

Kur'ân-ı Kerim gerçekten Allah'ın ilâhî kitabı mıdır, yoksa bir insan sözü müdür ya da değişmesi, eksilmesi mümkün müdür değil midir? Bütün bunların muhatabı inananlar değildir. Belki de inanmayan insanlara yardımcı olmak, onları Allah'ın gazabından kurtarmak içindir bunlar. Çünkü yine Hz. Ali'nin (a.s) dediği gibi insan bilmediğine düşmandır. Şüphesiz onu inkâr edenler onu bilmeyenlerdir. Buna başka bir mana bulmak mümkün değildir. Kur'ân'ın inceliklerine baktığımızda Allah Teala Bakara Suresi'nin 32. ayetinde Hz. Âdem'i (a.s) yeryüzünde halife olarak yarattığını, başka ayetlerde insana kendi nurundan verdiğini, insana şah damarından daha yakın olduğunu ve bir başka ayette insanı en güzel bir şekilde yarattığını ifade etmektedir.

Yine Bakara Suresi'nin 29. ayetinde "**O ki, yeryüzünde ne varsa hepsini sizin için yarattı.**" buyurmaktadır. Bunun içindir ki, insanlar için bütün zorlukları kaldırmış ve onlara taşıyabileceği şeyleri emretmiştir.

Bunun yanında insanı, şeytanın şerrinden korumak için de Tövbe Suresi'ni nazil ederek insana hatalarından dolayı tövbe etmelerini emretmiştir. Bütün bunlar Allah'ın, kullarını çok sevmesinden kaynaklanmaktadır. Yoksa insanın yaratılmasını tanınması ya da tanımaması Allah Teala'ya ne bir kâr sağlar ve ne de bir zarar verebilir. Bu kâr ve zarar insanın tamamen kendisine döner. Allah Teala, Kur'ân-ı Kerim'in bir ayetinde şöyle buyuruyor: "**Biz peygamber (uyarıcı) göndermediğimiz bir topluluğu yargılamadık.**"

Bu da demek oluyor ki, insanlara gönderilen ilâhî peygamberler, ilâhî kitaplar başlı başına birer nimettirler. Bunların hepsinde düşünen insanlar için hikmetler vardır. İnsanın, Allah Teala'nın bu kadar nimetlerini inkâr etmesi, tahsil derecesi ne olursa olsun, ya bu konuda tamamen bilgisiz olduğunu ya da kalp gözlerinin köreldiğini ve kendisini tamamen dünyaya bağladığını gösteriyor. Bu gibi insanlar, insanlık için birer tehlike sayılırlar. Bakın, Darwin teorisinde insan maymundan gelmiştir diye bir düşünce vardır; şüphesiz böyle düşünen şeytanî bilim sahipleri vardır. Ne var ki, diğer taraftan yüz binlerce bilim adamı insanın maymundan gelmesinin esasen mümkün olmadığını, her varlığın ancak kendi cinsinden gelebileceğini açıklamışlardır. Bu da gösteriyor ki, dünya durdukça hak ile batıl mücadelesi devam edecektir.

Başta söylediğimiz gibi, Allah Teala "**Onu biz indirdik, onu biz koruyacağız.**" buyurarak Kur'ân-ı Azimü's-Şan'ın ilelebet korunacağına dair teminat vermiştir. Onun her bir ayetinde birçok hikmetler saklıdır. Görüyoruz ki, insana namazı farz kılmıştır; namazın ibadî-manevî faydaları olduğu gibi sosyal yönüyle de birçok faydaları vardır. İnsana orucu farz etmiştir. Orucun da manevî-itikadî faydaları olduğu gibi daha çok sosyal dengeleri korumaktadır. Velhasıl; farz olan her şeyin ibadî faydalarının yanı sıra sosyal açıdan da büyük faydaları vardır.

Mesela; Allah Teala, "**Cünüpseniz yıkanın, temizlenin.**" diye buyuruyor. Şimdi iyi düşünelim insanın cünüpken yıkanmasında Allah Teala'nın ne çıkarı olabilir ki?! Veya insan yıkanmazsa Allah'a ne zararı dokunabilir ki?! Bir çok ayette buyurmuştur ki: "Bütün âlem Allah'ı inkâr etse Allah'a bir zarar eriştiremez." Gelin görün ki, bel soğukluğu, frengi, AIDS gibi tehlikeli hastalıklar hep cinsel münasebetten bulaşmaktadır. Allah'ın zinayı yasak etmesi de ilmî bakımdan günümüzde çok mükemmel bir şekilde açıklanmaktadır.

İşte bütün bunlar Kur'ân'ın bir insan sözü olmadığını ortaya koymaktadır; çünkü bunlar başlı başına birer ilimdirler. Bir insanın bugün bile bunların sadece bir kısmını dahi incelemesi için en az 28 yıl hiç durmadan ilgili okulları okuması gerekiyor. Yoksa bu olayları açıklamayı mümkün değildir. Kur'ân-ı Azimü's-Şan'ın insana haram kıldığı bazı şeylere gelince; bunların yasaklanması da tamamen aklî ve bilimsel sebeplere dayanıyor. Bugün ilim ve bilim bunu ittifakla kabul etmektedir. Her türlü sarhoş edici uyuşturucu maddeler, zina, kumar gibi alışkanlıkların insanlarda çok büyük yaralar açtığı bilimsel bir gerçektir.

Günümüzde içkiden ve esrardan zarar gören ve ölen genç nesil ve sakat doğan çocuklar dünyada çok korkunç rakamlara varmaktadır. Sadece bulunduğum Berlin şehrinde 25 bin kişi aidsli olduğunu, her sene esrardan 2 bin genç çocuğun öldüğünü ve bir o kadarının da içkiden öldüğünü radyolardan duymuşum.

Kur'ân-ı Kerim bundan tam 1400 yıl önce insanları bu tehlikelerden korumak için bilgilendirmektedir. Çünkü bunlar da başlı başına birer ilimdirler.

İşte bu gerçekler ışığında hareket ederek tüm dünya insanlarına olduğu gibi bilhassa Anadolu'da yaşayan ve "Ben Alevîyim" diyen kardeşlerime içtenlikle seslenerek "Gelin başımızda karabulutlar gibi dönen inkârcılara dur diyelim; Kur'ân ve Ehlibeyt'e dönelim. Bilmediklerimizi öğrenmek için 12 İmamımıza başvuralım; mutlaka onlar bize doğru olanı göstereceklerdir" diyorum.

Bizim için sevgili Peygamberimiz güneş, Hz. Ali (a.s) efendimiz ay, Hz. Fatıma annemiz, İmam Hasan-ı Müçteba, İmam Hüseyin Şehid-i Kerbela ve onların peşinden gelen 9 imamımız aynen gökteki yıldızlar gibidirler; gökteki güneşi, ayı ve diğer yıldızları tanıyan bilim adamları gökteki yolları nasıl daha iyi biliyorlarsa, biz de Kur'ân ve Ehlibeyt'i iyi tanırsak kalplerimizdeki hastalıklar silinir. Onun yerini hak ve hakikat alır ve aslımıza dönmüş oluruz.

Kur'ân-ı Azimü's-Şan öyle bir kitaptır ki, benim şu âcizane halimle kalkıp da sizlere Kur'ân'ı anlatıyorum deme hakkına sahip değilim. Bugüne kadar hiç kimsenin de böyle bir iddiası olmamıştır. Sadece sevgili Peygamberimiz ve 12 İmamımız böyle bir iddiada bulunabilirler. Hz. Ali (a.s) bir hutbesinde buyuruyor ki: "*Sorun bana; Kur'ân gece mi indi gündüz mü, niçin ve neden inmişse hepsini bilirim.*" demiştir. Yoksa Kur'ân'ı anlatmak bizim işimiz değildir; bizim burada yapmak istediğimiz sadece görebildiğimiz bazı hakikatleri ortaya koymaktır. Tabi ki bunu da Allah lütfederse olur, aksi durumda o da olmaz.

Kur'ân-ı Kerim'e baktığımızda görüyoruz ki: Zümer Suresi'nin 6. ayetinde şöyle buyuruyor:

Sizi bir tek candan yarattı, sonra ondan eşini meydana getirdi ve sizin için davarlardan sekiz çift indirdi: (Deve, öküz, koyun, keçi.) Sizi annelerinizin karınlarında üç karanlık içinde yaratmadan yaratmaya (aşamadan aşamaya) geçirerek yaratmaktadır. İşte Rabbiniz Allah budur. Mülk O'nundur. O'ndan başka tanrı yoktur. Nasıl (O'na kulluktan şirke) çevriliyorsunuz?

Şimdi burada bir çocuk ana karnında nasıl oluyor da üç karanlık içinde halden hale değişiyor? Mesela, tıp ilminde olmayan birisine sorarsak bir çocuğun ana karnında nasıl büyüdüğünü, kaç çeşit zarlarla sarılı olduğunu bilmesi mümkün değildir.

"Neden?" diyeceksiniz; çünkü bu, başlı başına bir araştırmayı gerektiriyor. Bundan 14 asır önce mümkün olmayan bir şey bugün tıp tarafından tespit edilmiştir ve "Evet; bir çocuk ana karnında üç çeşit zarlarla bir karanlık içindedir" denilmiştir.

Kur'ân'da aklımızın ermediği, gözümüzün görmediği birçok hadiseler mevcuttur. Mesela; Kur'ân-ı Kerim havadan, sudan, dağdan, oviden, aydan, güneşten, yıldızlardan, başka âlemlerden, yelden, yağmurdan, ayrı ayrı bitkilerden, deveden, filden, sivrisinekten, baldan, arıdan, tahıldan, hurmadan, zeytinden, tatlıdan, acıdan ve kısacası her şeyden haber veriyor. Böyle bir kitap Allah'a şükür hiç eksilmeden ve artırılmadan aramızda bulunmaktadır. Ona uymak ve iman etmek herkese farzdır. Bunu inkâr etmek küfürdür. Ona uymamaksa yalancılık, münafıklık, fasıklıktır. Ehlibeyt dostuyum diyen bir insana yakışacak olan ise ona imkânı dâhilinde amel etmektir. Bakın evliyaların şahı İmam Ali (a.s) şu ibret dolu sözlerinde ne buyuruyor. Onun Allah'a, Peygamber'e ve Kur'ân'a inancı ne derecedeymiş bir görün.

Rivayet ediliyor ki, Hz. Ali (a.s) İbn Mülcem tarafından başından yaralanınca ağır yaralı bir halde yatıyordu. Bu arada bir kadın uzak bir yerden gelerek ısrarla İmam Hasan ve İmam Hüseyin'den, Hz. Ali (a.s) ile görüşmesine müsaade etmelerini istiyor. İmam Hasan ve İmam

Hüseyin babaları çok rahatsız olduğu için buna müsaade etmiyorlarsa da kadının haddinden fazla ısrarı üzerine durum Hz. Ali'ye bildiriliyor. Bunun üzerine Hz. Ali (a.s) kadını içeri almalarını buyuruyor. Hal hatır sorduktan sonra kadın diyor ki: "Ya Ali sana bazı sorular soracağım; müsaade var mıdır?" diyor. İmam'ın müsaadesi üzerine kadın diyor ki, "Sen mi üstünsün yoksa Hz. Âdem mi?" Hz. Ali, "Ben üstünüm demek iyi bir iş olmamakla birlikte, mademki sen öğrenmek istiyorsun, o halde bil ki ben daha üstünüm." buyurmuştur.

"Neden?" sorusunun cevabında ise buyurmuştur ki: "Allah Teala, Âdem'i (a.s) yaratınca onu cennetine yerleştirdi. Onu sadece bir ağacın meyvesiyle imtihan etti. Âdem (a.s) bu imtihanı veremedi, bunun neticesinde 300 sene eşinden ayrı düştü; nihayet tövbe ederek kurtuldu. Oysa ben, bu dünyada bana yasaklanan onca şeyden hiçbirisini yemedim ve yapmadım."

Kadın yine, "Ey Ali! Sen mi üstünsün Hz. İbrahim mi?" diye sordu. Hz. Ali "Ben daha üstünüm." buyurdu. Kadın "Neden?" diye sorduğunda ise buyurdu ki: "Bir gün Hz. İbrahim rüzgâr, yağmur ve şimşegin birbirini takip ettiğini görünce ondan etkilenerek hayretle '*Ya Rabbi! Ben sana inanıyorum; fakat bu kadar olayların hesabını nasıl yapılabiliyorsun?*' diye sorunca Allah Teala şöyle buyurdu:

İbrahim de bir zaman: "Rabbim, ölüleri nasıl dirilttiğini bana göster!" demişti. (Allah); "İnanmadın mı?" dedi, (İbrahim): "Hayır (inandım), fakat kalbim kuvvet bulsun diye (görmek istiyorum) dedi. "O halde kuşlardan dördünü tut, onları kendine çek (kendine alıştır), sonra her dağın başına onlardan bir parça koy. Sonra onları kendine çağır; koşarak sana gelecekler. Bil ki, Allah daimâ üstün, hüküm ve hikmet sâhibidir" dedi." [1]

Hz. İbrahim (a.s) kendisine söyleneni yaptı; kuşlar dirilip gelince Hz. İbrahim'in (a.s) hayreti giderilmiş oldu.

Oysa yer ve gök, arş ve kürsü birbirine karışsa; yine de Ebutalib oğlu Ali'nin, Allah'ın gücüne hiçbir zaman şaşmaz. İşte bu nedenle ben İbrahim'den (a.s) daha üstünüm."

İşte bunun için ben bir kardeşiniz olarak diyorum ki: Ey Ali dostu olduğun ve Ehlibeyt'i izlediğini söyleyenler! Eğer bu sözünüzde samimiyseniz, gelin zaman kaybetmeden Hz. Ali ve evlatlarını iyi tanıyalım. Onlar Allah'a, Peygamber'e, Kur'an'a meleklerle ve ahiret gününe nasıl inanıyorlarsa biz de aynen öyle inanalım. Eğer bunu yapmaz da körü körüne bu inkârcıların peşinden gitmeye devam edecek olursak şunu çok iyi bilmemiz gerekir ki Allah'ın gazabı bizim için çok çetin olacaktır. Bu konuda insanlık tarihinden alınacak dersler çoktur. Hz. Ali (a.s) kendisinin diğer peygamberlerden üstün olduğunu bu şekilde belirtmiştir. Buna itiraz edenler olabilir; fakat Ehlişünnet'in hadis kitaplarında da şöyle kayıtlıdır: Hz. Muhammed (s.a.a) buyurmuştur ki: "*Ümmetimin âlimleri İsrailoğulları'nın peygamberlerinden daha üstündür.*" Öyleyse Hz. Ali (a.s) ve onun tertemiz soyunun üstün olduğuna hiç kimse itiraz etmemelidir. Bu, sadece bizim görüşümüz değil, Allah ve Resulü'nün emridir. Allah Teala şöyle buyurur:

Peygamber, mü'minlere canlarından ileridir. Onun eşleri de onların anneleridir. Rahim sahipleri (anne tarafından akrabalar) da Allah'ın Kitabı'nda birbirlerine öteki müminlerden ve Muhacirlerden daha yakındırlar. [2]

Ey Ehlibeyt, Allah sizden her türlü çirkinliği gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor. [3]

Şimdi ne diyelim? Eğer Allah, hicret edenler Ali'den ve Ehlibeyt'ten üstündür deseydi biz itiraz mı ederdik?! Hâşâ; tabii ki etmezdik.

[\[1\]](#)- Bakara, 260

[\[2\]](#)- Ahzab, 6

[\[3\]](#)- Ahzab, 33

SAHABENİN EN ÜSTÜNÜ KİMDİR

Bir insanın Allah ve Resulü'nün yanındaki değeri neyle ölçülür? Yani biz Müslümanlar olarak "Hz. Resulullah'tan (s.a.a) sonra en üstün kişi filan kişidir, ondan sonra falan kişidir" diyebilmemiz için neyi ölçü almamız gerekir? Ben bunu kafamdan söylemiyorum; birçok ulemanın iddiası böyledir. Bir insan üç açıdan üstün olabilir. Nedir bu üç şey? Birincisi takva, ikincisi ilim, üçüncüsü cesaret; yani Allah yolunda savaşmak ve kahramanlık göstermek. Peki, ey Müslüman kardeşlerim! Hz. Resulullah'tan (s.a.a) sonra en takvalı olan kişi Hz. Ali (a.s) değil midir? İlim bakımından yine öyledir. Allah yolunda savaşması ise tartışılmaz bile. Hz. Ali'nin (a.s) takvasını, ilmini ve şecaatini yazmaya kalksak, her birini ayrı bir kitapta anlatıp bitiremeyiz.

Her neyse; biz Hz. Ali'nin (a.s) takvasını araştırırken şunu düşünelim. İnsanlar durup dururken Hz. İsa'ya (a.s) Allah'ın oğlu demediler. Allah'ın emriyle gerçekleştirdiği mucizelerin karşısında insanlar hayrete düşerek böyle dediler.

Bugün bir kısım Müslümanlar Hz. Ali'nin (a.s) Allah'ın emriyle gerçekleştirdiği olağan üstü kerametleri görünce onun hakkında şüpheye düştüklerini görüyoruz. Hâşâ bizim böyle bir inancımız yoktur; fakat bazı insanlar "Ali insan mıdır, yoksa Allah mı?" diye hayrete düştüler. Bunların başında gelen, hak mezhep kabul edilen İmam Şafîî'dir. Bir şiirinde Hz. Ali'ye olan sevgisini "Eğer Ali'yi sevmek Rafizîlikse Allah da, Resulü de, Cebrail de Rafizîdir." demiştir. Bu yüzden, diğer sahabelere (r.a) denilirken Hz. Ali'ye (kav), (keremullahu vecheh) denilmiştir. Hiçbir kalem başka birini Hz. Ali'den (a.s) üstün göstermeye cüret edemez. Buna imkân yoktur.

İkincisi ise ilimdir. Bilmiyorum buna örnek vermeye gerek var mıdır acaba? Bütün ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa Ali'nin ilmini anlatabilirler mi? Çünkü o ilim şehrinin kapısıdır. Kim ilim şehrine girmek isterse mutlaka o kapıya uğraması gerekmektedir. Bir başkasını Ali'den (a.s) üstün göstermek mümkün değildir. Çünkü Ali (a.s) öyle bir kişidir ki, bir hutbesinde bütün insanlığa hitaben "*Beni yitirmeden sorun bana; ben göğün yollarını yerden daha iyi bilirim.*" demiştir. Bunu ondan başka kimse diyemez; her yiğidin kârı değildir bu. "*Siz bana sorun; geçmişte ve gelecekte ne varsa ben bilirim.*" demiştir.

Şimdi gelelim şecaat ve yiğitliğe; Allah yolunda savaşmak konusunda Hz. Ali'den daha yiğit bir kişi var mıdır? "*La feta illa Ali. La seyfe illa Zülfikar*" (Ali gibi yiğit ve Zülfikar gibi kılıç yoktur). Ali'nin (as) tam 23 sene Allah Resulü'nün huzurunda büyüklü küçüklü bütün savaşlarda elde ettiği olağan üstü başarıları başkalarına nasip olmuş mudur?! Hiç korkmadan

Allah Resulü'nün ölüm yatağına yatmış, Kâbe'nin üstüne çıkarak Beraat ayetini okumuştur. Hendek'te yüzlerce insana karşı bedel olan müşriklerin başpehlivanı Amr b. Abduved'in başını bedeninden ayırmıştır. Uhud'da mübarek Peygamberimizi kesin bir ölümden kurtarmıştır. Hayber kalesini fethetmiş, kapıyı kalkan olarak kullanmıştır. Saymakla bitmeyen daha nice yiğitlikler ancak Hz. Ali'ye (a.s) mahsustur.

Bu konuda başkasını Hz. Ali'den üstün göstermeye çalışmak onun hakkında zulüm ve haksızlık olur; diğerlerinin ondan üstün olduğunu söylemek yalan olur; çünkü üstün gösterilen diğer kişilerin bu savaşlarda hiçbir yiğitliklerine rastlanmamaktadır. Görüyoruz ki, ya çekimser kalmışlar ya kaçmışlar ya da yara almadan geri dönmüşlerdir. Tarihi okuduğumuzda onların en yiğitlerinin ikinci halife Ömer b. Hattab olduğunu görüyoruz. Hâlbuki hiçbir savaşta onun bir başarısına rastlanmamaktadır. Ancak bir Müslümanın bir hatasını görseydi hemen derdi ki, "Ya Resulullah! İzin ver hemen boynunu vurayım." Ama ona izin verilmiyordu; yoksa hiç bir kaynakta, belli bir savaşta veya mühim bir olayda onların ileri gelenlerinden söz edilmesine rastlanmamaktadır. Onlar için yapılan övgüler karşılıksız verilen bir haktan öteye geçmemektedir.

Evet; değerli kardeşlerim! Sahabe arasında yiğit bir kişi olarak gösterilenlerden birisi de Halid b. Velid'dir. Halid b. Velid, tam 16 sene sevgili Peygamberimizle savaşmış, Uhud Savaşı'nda sevgili Peygamberimizin çenesini kırmıştır. Ya da orada müşriklerin kumandanı olarak yer almıştır. İslâm'ı kabul ettikten sonra en göze çarpan hareketi birinci halife döneminde Benî Temim kabilesine saldırmasıdır. Benî Temim kabilesi, Müslüman bir kabile idi. Fakat halifeliğin Ebubekir'in hakkı olmadığını bildiklerinden zekâtlarını ona vermiyorlardı. Bu nedenle Halid b. Velid, bir orduyla gitti bunların başında bulunan Malik b. Nüveyre isimli başkanlarını yakalayıp öldürdü. Sonra da aynı gece karısıyla zina etti. Bu zina suçu halifeye iletildiğinde, halife Halid'i cezalandırmaktan çekimser kaldı.

İşte bunların üstünlükleri böyledir. Allah'tan korkan biri, falan ya da filan şahıs Hz. Ali'den (a.s) üstün diyebilir mi?! Bana göre böyle bir iddiada bulunan bir kişi mutlaka ziyan içerisinde. Çünkü gerçeği gören gözler için her şey ışıltı ışıltı parlayan güneş gibi ortadadır.

Evet; sevgili kardeşlerim şunu iyi bilelim ki bütün peygamberlerin vasileri, Allah Teala tarafından o peygamberlere haber verilmiş, onlar da kendilerinden sonra vasilerini insanlara bildirerek hakikati açıklamışlardır. Sevgili Peygamberimiz ise bütün peygamberlerden üstündür. Bütün insanlık âleminin son peygamberidir. Son ilâhî üniversitenin başöğretmenidir. Öyleyse o da ilâhî emre uyarak vasisini tayin etmiştir. Bu vasinin makamı diğer peygamberlerden üstün olmalıdır. Çünkü bir üniversite başöğretmenin yardımcısı bir ilkokul, bir ortaokul ve bir lisenin öğretmenlerinden üstündür.

Bu üstünlük Ali b. Ebu Talip'ten başkasında olamaz. Onu bu üstünlüğe Allah Teala layık görmüştür. Sevgili Peygamberimiz buyurur ki: *"Ya Ali! Bende olmayan 5 özellik var sende."* Evet kardeşlerim! Diyeceksiniz ki niçin bu üstünlük başkasında olamaz? Allah Teala, Peygamberimizin vasisini habibine haber verir. O da Allah'ın emri üzerine kendisinden sonraki vasisini tayin eder. Öyleyse bu kişi üstün bir kişidir. İşte görüyoruz ki, bu kişi de Ali el-Murtaza'dır. Çünkü takvası çok olan az olandan üstündür. Düşmandan kaçmayan kaçandan üstündür. İşte bu Ali b. Ebu Talib'tir. Hakkın ve hakikatin üzerini kapatıp mezhepçilik oyunları başkalarını üstün göstermeye çalışmak hiç kimseye fayda vermeyeceği gibi Allah korusun, insanın küfre girmesine bile sebep olabilir. Allah bizlere hakla batılı ayırt edecek kalp nasip etsin inşallah.

Kur'ân'ın hükmünde ayrılık yoktur. Alevîlik Sünnîlik yoktur. İslâm vardır. Birlik vardır. Dostluk vardır. Adalet vardır. İslâm'ın yasası Kur'ân-ı Mubin'dir. Burada kimsenin kimseden üstünlüğü yoktur. Tüm iman edenler kardeşirler diye birçok ayetler vardır. Dünya insanların kurtuluşu İslâm'dadır. O da Kur'ân ve Ehlibeyt'e uymakla mümkündür.

İslâm âlemi bugün olduğu gibi ilimden, teknolojiyen geri kalmışlarsa, bu, İslâm'ın özünden olmayıp bu anlattığımız vesilelerle İslâm'ın saltanata dönüştürülerek tarih boyu devam eden nifakların yüzündendir. Ancak durum ne olursa olsun Allah'ın vaat ettiği gibi "Allah'ın nuru sönmeyecektir; kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır." Bu Allah'ın (c.c.) kesin vaadidir.

Kur'ân'da birçok topluluklar, sahabeler ve insanlar hakkında ayetler vardır. Ancak ayetlerin, hatta surelerin bile olması önemli değildir. Burada önemli olan o ayetlerin içerdiği hükümdür. Yoksa bildiğiniz gibi Kur'ân'da sevgili Peygamberimizin öz amcası aleyhinde inen "Leheb" Suresi vardır. Onun hakkında bir sure vardır; ama başında, "**Elleri kurusun Ebu Leheb'in ve kurudu da.**" demektedir. Öyleyse asıl önemli olanı ayetin manasıdır. Ayet mükâfat mı, tehdit mi, yoksa tavsiye mi içeriyor; elbette bunlar çok önemlidir. Durum böyleyken Kur'ân'da hiç şüphesiz başka sahabeler hakkında da ayetler olabileceği gibi ilk halife Ebu Bekir hakkında da ayet vardır. Bunlardan biri de Tevbe Suresi'nin 40. ayetidir. Ayetin meali şöyledir.

Hani kâfirler Habibimi yurdundan çıkardıkları zaman biz ona yardım etmiştik; o iki kişiden biriydi; ikisi mağaradaydılar. O, arkadaşına dedi ki: Sen korkma Allah bizimle beraberdir.

Ayetin meali böyledir. Bu ayetin nüzul sebebi şudur: Müşrikler toplanarak sevgili Peygamberimizi o gece yatağında öldürmeye karar verdiler. Bunu yapmak için her kabileden seçkin kişileri seçtiler. Müşrikler her ne kadar bunu gizli yapmaya çalışsalar da Allah Teala Habibini yalnız bırakmayıp onu hakkında düzenlenen komplodan haberdar etti ve o gece hicret etmesini emretti. Bu konuyu anlatanlar demişlerdir ki, Allah Resulü, o gün Ali'ye (a.s) demiştir ki:

Ey Ali! Bu gece beni yatağında öldürmek için gelecekler; benim yerime yatağıma sen yatacaksın. Kimsenin evinden dışarı çıkmamasını ve benim peşimden gelmemesini haber verin. Ben falan yere hicret edeceğim. İnşallah sağ salim kurtulursan şu emanetleri de sahiplerine verip sen de yanıma gel.

Allah Resulü (s.a.a) ölüm kusan yatağına Hz. Ali'yi (a.s) yatırdı. Hz. Ali hiç korkmadan efendimizin yatağına yattı. Eli kılıçlı adamlar karşılarında Hz. Ali'yi görünce çok şaşkırdılar. Müşrikler evi sardıkları halde Peygamberimiz Yâsîn Suresi'ni okuyarak dışarı çıktı. Fakat müşrikler onu göremediler.

Burada Ebu Bekr hakkındaysa rivayet şöyledir: O gün Müslümanlara evlerinden dışarı çıkmamaları emredilmişti. Allah Resulü, müşriklerin önünden geçerek ayrıldı. Hayli yol almıştı; peşinden birinin geldiğini görünce "kimsin" diye sorudu. Ebu Bekir, "Benim ya Resulullah!" dedi. Bunun üzerine "Hani ben hiç kimsenin evinden çıkmamasını istemiştin." deyince, o da dedi ki, "Ya Resulullah! Durumu merak ettim ve dayanamadım." dedi. Bu konuda demişlerdi ki: Sevgili Peygamberimiz zaten onu geri gönderemezdi; çünkü müşriklerin takip edecekleri besbelliydi. Böylece ikisi birlikte mağaraya gidip saklandılar. Bir taraftan müşrikler ellerinde kılıçlarla Allah'ın Resulü'nün evini basarak yatağında Hz. Ali'nin (a.s) yattığını gördüler. Bazıları Hz. Ali'ye saldırmak istedilerse de onu öldürmenin hiç de

kolay olmadığını anlayınca "Hiç vakit kaybetmeden peşlerinden gidelim." deyip Resulullah'ı aramaya başladılar. Aralarında iyi iz sürenler vardı. Allah Resulü'nün izini sürerek mağaraya kadar vardılar; bu kalabalık mağaranın ağzına varınca Ebu Bekir içerde korktu. Allah'ın Resulü onu yatıştırmak için "*Korkma (ey Ebu Bekir)! Allah bizimle beraberdir.*" dedi. Gerçekten de Allah, Peygamber efendimizi (s.a.a) korudu. Mağaranın kapısındaki örümcek ağını ve kuş yuvasını görünce buradan insan girmemiş diyerek çekilip gittiler. Ebu Bekir hakkında indi denilen ayet mealen şöyledir: "**O, yanındakine dedi ki: Korkma, mahzun da olma. Allah bizimle beraberdir.**"

Şimdi ey Müslüman kardeşim! Sadece bu olayı göz önüne alacak olursak görüyoruz ki, birine emir ediliyor, "Ey Ali! Bugün müşrikler burayı basacaklar; beni öldürmek için gelecekler; fakat ben hicret edeceğim, benim yatağında sen yatacaksın." diyor. Hz. Ali, hiç tereddüt etmeden, itiraz etmeden Efendimizin yatağına yatıyor. Ama Ebu Bekir mağaranın içinde, Allah'ın Resulü'nün yanında korkuyor. Şimdi Allah aşkına söyler misin, bunların hangisi üstündür; korkan mı üstündür, yoksa korkmayan mı? Bunu siz mümin kardeşlerimizin değerlendirmesine bırakıyorum.

Bu mübarek ayetin hükmünde ne gibi bir üstünlük vardır?! Zamanla kendi menfaat ve çıkarları için düzencilerin oynadıkları oyunlar ne kadar da karma karışıktır?! Ne kadar da içinden çıkılmaz bir olaydır?! Bu nedenlerle, Müslümanlar tüm yeryüzüne hâkim olmaları gerekirken işte bu bölünme ve bu haksızlıkların yüzünden kâfirlere karşı nasıl zelil durumda olduğumuz herkesin malumudur. Şu oynanan oyuna bakın bir; görüyoruz ki biri korkuyor, diğeri Allah Resulü uğruna hiçbir şeyden korkmuyor. Buna rağmen korkan korkmayan üstün oluyor!!! Biri, ilkin halifeliği eline geçirdiğinde "*Ey insanlar bilin ki ben sizin en hayırlınız değilim. Sizin bildiklerinizi ben bilemem.*" diyerek kendisi bunu itiraf ediyor. O makama layık olmadığını, ancak başkalarının yardımıyla bu görevi yapabileceğini söylüyor. Hz. Ali (a.s) ise halifeliği döneminde halka hitaben şöyle diyor:

Sorun bana; ben geçmişten ve gelecekte size haber vereyim. Beni kaybetmeden sorun bana. Ben göklerin yolunu yerlerden daha iyi bilirim.

Ama ne yazık ki, bilmeyen bilenden üstün oluyor, onun önüne geçiyor. Yine görüyoruz ki, Uhud Savaşı'nda "Muhammed öldürüldü" denilince birçok sahabe kaçıyor. Bunların arasında bol bol meth-u sena edilen birinci, ikinci ve üçüncü halife de vardır. Hakeza, Hayber Savaşı'nda düşman tarafından yara almadan kaçıyorlar. Ama bir diğeri olan Ali'nin (a.s) hiç bir savaştan kaçtığı görülmemiştir. Allah Resulü'nün onu Hayber'de şöyle meth-u senâ ettiği görülmüştür:

Ben yarın bayrağı öyle bir kişiye vereceğim ki Allah ve Resulü onu sever, o da Allah ve Resulü'nü sever.

Bu gerçek apaçık ortadayken neden düşmandan kaçan, kaçmayan daha üstün gösterilmiş ve Allah'ın aslanından önüne geçirilmiştir. Bunu yazanlar Allah'tan korkmadan nasıl yazmışlar bilemiyorum. Bunların tümü İslâm'ın parçalanmasına sebep olan meselelerdir. Hiç kimse bu anlattıklarımızı kafamızdan uydurarak söylediğimizi zannetmesin. Bu olayların hemen hepsi Ehlisünnet'in İslâm tarihi eserlerinde aynen vardır. Öyleyse şayet Allah ve Resulü'ne inanarak Müslümanların birlik ve beraberliğini istiyorsak demir kırıldığı yerden kaynak edilmelidir. Yoksa inkâr etmek, üstünü kapatmak 1400 senedir İslâm'a istenilen vahdeti getirmediği gibi İslâm'da olmayan şahlıklar, krallıklar ve sultanlıklar getirmiştir. Onlar da İslâm'ın özünde olmadıklarından İslâm dinine zarar vermişlerdir. Bu oyunlar

günümüzde de devam etmektedir. Birçok din adamı din adına akşama kadar kralları methedip durmaktadır.

Biz diyoruz ki, İslâm tek yoldur. Bu tek olan yolda mutlaka Allah Resülü'nün pak ve pakize olan Ehlibeyt'i vardır. Bir mezhep ve bir yolda Ali b. Ebu Talip varsa, cenabı Fatıma varsa, Hasan ve Hüseyin varsa ve 12 İmam varsa, bilin ki burası tek ve doğru yoldur. Yoksa benim ve diğerlerinin mantık oyunları sizleri yanlış yollara saptırabilir. Allah cümlemizi korusun; çünkü bunların bulunduğu yol Kur'ân'ın gerçek yoludur. Bir yerde Kur'ân'ın emirleri geçmiyorsa orada Ehlibeyt'in hakları da zayı ediliyor demektir. Eğer bir yerde Ehlibeyt'in görüşleri yoksa orada Kur'ân'ın hakları zayı ediliyor demektir. Öyleyse İslâm tek yoldur; o da Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. Eğer gerçek ve doğruyu aramakta samimiyseniz buyurun birlik olalım. Bu yola hep beraber sarılalım.

Bizim buradaki amacımız Ehlibeyt'i methederken diğerlerini kötülemek değildir. Amacımız kendi gücümüz oranınca İslâm tarihini araştırmak, hak ve hakikatleri ortaya koymaktır. Yoksa İslâm'da bu ayrılıkları biz yaratmadık. Zamanla onlar yaratmışlar. Biz de doğru olanı araştırma gayreti içindeyiz. Belki bazı söylediklerimiz bizi dinleyen kardeşlerimize çok ağır gelebilir. Ancak ne var ki, bizler de bunları kendi yanımızdan söylemiyoruz. Bizim görevimiz gerçekleri ortaya koymak ve hakkın karşısında sabır etmektir. Burada ölçü Kur'ân ve Allah Resülü'nün sahih hadisleridir. Durumu değerlendirmek sizlere kalmıştır. Allah Resülü (s.a.a) her konuda vasiyet ederdi. Buyurmuştur ki: *"Eğer siz üç kişi bir işe girişerseniz mutlaka birinizi aranızda başkan seçin."* Allah Teala, Maide Suresi 106 ve 107. ayetlerde bizzat şöyle emrediyor: **"Ölüm size yaklaştığında vasiyet edin ve buna da iki kişi şahit tutun."**

Sevgili Peygamberimizin önemli vasiyetlerinden biri de şudur: Ölümüne 16 ya da 20 gün kala şu vasiyeti yaptı: *"Usame'nin kumandası altında bir ordu hazırlanıp Şam üzerine hareket etsin."* Efendimiz bunu ısrarla istemiştir. Allah Resülü (s.a.a) buyurmuş ki: *"Ali ve yakınlarından olan Haşimoğulları dışında Ömer, Ebu Bekir, Osman, Talha ve Zübeyir de dâhil herkes bu orduyla gidecektir."* Burada Müslümanların görevi, bu emri verenin Allah Resülü (s.a.a) olduğunu düşünerek ona uymalarıydı. Bu kesin emre uymayanların başında Ebu Bekir ve Ömer gelmektedir. Sebep olarak da Usame'nin komutasında savaşa gitmeyecekleri idi. Farz edin ki bu emri Allah Resülü bize verdi, bu durumda bizim vazifemiz nedir? Bu emre hiç itiraz etmeden uymak mı, yoksa onlar gibi itiraz ederek uymamak mı? Bu konuda iyi düşünmeyi sizin insafınıza bırakıyorum? Burada üstün insanın görevi ne olmalıdır? O zaman Hz. Resul (s.a.a) çok hastaydı; gözlerini açtığı zaman "ordu gitti mi?" diye soruyor. "Hayır; gitmedi." dediklerini duyunca ne de gitmez bir orduymuş diye dert yanyor. Ne diyelim; burada da "yalan söyleyenler utansın." demek yerinde bir hareket olur kanısındayım; çünkü Tevbe Suresi 38. ayette şöyle buyurmuştur:

Ey insanlar! Size ne oldu da Allah yolunda savaşa çıkın denildiği zaman olduğunuz yerde mihlanıp kaldınız. Ahireti bıraktınız da dünya yaşayışına mı razı oldunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahirete nispetle pek azdır.

İşte burada bu emirlere rağmen Usame'nin ordusuna itiraz edip gitmeyenler bu halleriyle Müslümanların en üstünü sayılmışlar. Ne diyelim; Allah bizlere doğru olanı nasip etsin inşallah. Necm Suresi ayet 3-4'te buyurur ki:

O, kendiliğinden konuşmamaktadır. Onun konuşması ancak, bildirilen bir vahy iledir.

Öyleyse senin görevin burada hakkın yanında olmak, Allah Resulü'nün emrini yerine getirmektir. Adam "Ben namazımı kılıyorum, orucumu tutuyorum; bunlardan bana ne?" deme. Allah Teala, namazı Allah'a itaat ederek kılın diyor. Öyleyse namaz da, oruç da hakkı batıldan ayırmak, hakkın yanında olabilmek için insana farzdır. Yoksa Allah'ın kimsenin oruç ve namazına ihtiyacı yoktur. Eğer bir kimse hem namaz kılıyor, oruç tutuyor haklıya da, haksıza da "Radiyallahu anh" diyorsa onun ibadetleri kabul olmaz. Bu sefer Maun Suresi'ndeki şu ayet karşımıza çıkar: "**Vay o namaz kılanların haline ki, namazlarını gösteriş için kılarlar.**" ve bu hüküm gelir seni bulur.

Ben iyi niyetli kardeşlerime şunu söylemek isterim ki: Bu gerçekler araştırıldığında iyi bir şekilde kavranacağına inanıyorum. İslâmî vahdet de ancak bu şekilde olabilir kanısındayım. Tabii iyi olduğuna inandığım meseleleri söylemek benden, durumu değerlendirmek ise sizdendir. Bu mesele insan hayatında sıradan bir mesele değildir. Hayatî bir meseledir. Görülüyor ki, Allah Resulü'nün (s.a.a) kesin emrine rağmen itiraz edilerek ordu gitmemiştir. Bu ordunun içinde sevgili Peygamberimizin şiddetli hastalığından haberdar olmayan da yoktur. Bunların başında Ebu Bekir ve Ömer de biliyordu, Hz. Resulullah (s.a.a) çok hastadır. Mademki Usame'nin kumandası altındaki orduya itiraz ederek gitmediler. Şimdi insanların en üstünü saydıkları Ebu Bekir ne yapmalıydı diye sormak lazımdır. Mademki orduyla gitmedi Hz. Resulullah'ın (s.a.a) hasta yatağının yanına gelip onun mübarek dertleriyle dertlensin denilebilir. Gelin görün ki bu olayı şöyle anlatmaktadırlar:

Usame ordusu gitmeyince herkes dağıldı. Ebu Bekir 4 mil uzaklıkta olan Avali Sun semtinde bulunan karısının yanına gitmişti. Sevgili Peygamberimiz, Allah'ın rahmetine kavuşunca, kızı Ayşe haber gönderip babasını çağırdı. Ebu Bekir bir müddet sonra geldi; gidip sevgili Peygamberimizin yüzünü açarak: "**Ya mübarek; ölün de dirin gibi güzeldir.**" dedi. Peki; mademki Ebu Bekir gelip sevgili Peygamberimizin öldüğünü gözüyle gördü. Ondan sonra görevi ne olmalıydı? Şimdi burada sırası gelmişken bir meseleyi anlatmak istiyorum: İslâm tarihlerinde mescide kapatılan kapılar hakkında her mezhebin sahih gördükleri kaynaklar demişlerdir ki: Birçok sahabenin kapısı mescide açılıyordu. Bir gün Allah Resulü (s.a.a) Ali'nin kapısından başka bütün kapıların kapatılmasını emretti. Azınlıkta olan bir kısım düzenciler de demişler ki: Evet, bu kapılar kapatıldı. Ancak açık kalan kapı Ebu Bekir'in kapısıydı. Fakat burada görüyoruz ki, bırakın Ebu Bekir'in kapısının açık kalmasını Cenabı Peygamberimiz öldüğünde Ebu Bekir dört mil uzaklıkta olan karısının yanından çağrılmaktadır.

Görülüyor ki oynanan oyunlar çok boyutludur. Bu yüzden de biz Müslümanlar parçalanmış, çağın gerisinde kalmışız. Şimdi esas konumuza dönelim: Usame ordusu dağılınca Ebu Bekir'in ne yaptığını anlatıyorduk. Tabii ki durumu biz anlattık; ama muhakemesini sizlere bırakıyoruz. Şimdi de gelin sevgili Peygamberimizden sonra Hz. Ali'den ve Peygamberimizin Ehlibeyti'nden üstün gösterilen ikincisi kişi Hattap oğlu Ömer'e. Ömer bilindiği gibi Ebu Cehil'in de yeğenidir. Altı sene sonra İslâm'ı kabul etmiştir. Ömer, Usame ordusuna itiraz edenlerin de birincisidir. Ordunun dağılmasını sağlayınca Allah Resulü (s.a.a) hasta halindeyken yanına gelmiştir.

Burada her Müslümanın iyice düşünüp karar vermesi gereken noktalar vardır. Usame'nin ordusuyla gidilmesini vasiyet etmiş, ama Ömer gitmemiştir. Cenabı Nebi, Gadir-i Hum'da, o görkemli veda hutbesinde söylediği şeylerin unutulmak istendiğinden bizzat Usame ordusuna itiraz edildiğini anlamıştır. Öyleyse üçüncü bir vasiyete ihtiyaç vardı. Bir vasiyet daha gerekliydi. Bu vasiyeti tüm sahabenin gözü önünde yapması gerekirdi ki Müslümanlar bu beş günlük dünyada dalalete düşmesinler. Buyurdu ki: "**Bana kalem ve kâğıt getirin, size son**

vasiyetimi yazayım." Evet, saygı değer Müslüman kardeşim; bu olayı anlatmayan İslâm tarihi hemen hemen yok gibidir. Mezhep taassubunu bir tarafa bırakıp bir Müslüman olarak düşünelim.

Bu emre nazaran Allah ve Resulü'nü hakkıyla seven bir Müslümanın, üstün bir sahabenin görevi ne olmalıdır? Allah Resulü'nün bu emrine hiç itiraz etmeksizin uymak mı, yoksa Ömer'in yaptığı gibi itiraz ederek ve zor kullanarak, "Hayır; kalem, kâğıt getirmeyin, bize Kur'ân yeter." diyerek bu emrin yerine getirilmesini engellemek mi, yoksa Allah Resulü'ne "Sayıklıyor, o ne konuştuğunu bilmiyor." diyerek onu üzme mi? Öyle zannediyorum ki bugün, ameli ister az olsun, ister çok olsun hiçbir Müslüman cesaret edip diyemez ki: "Evet; ben de olsaydım Ömer'le birlikte Allah Resulü'nün bu emrine itiraz ederdim." Ama ne yazık ki, bütün tarih kaynakları, Ömer'in şiddet kullanarak bu emre karşı çıktığına şahitlik ediyor. Bize düşen görev hakkı batıldan ayırt etmektir.

Evet değerli kardeşlerim; diyelim ki Ömer Allah Resulü'nün bu emrine "Kur'ân bize yeter." diye karşı çıkmıştır. Acaba Ömer gerçekten bir Kur'ân bilgini midir? Eğer Ömer Kur'ân'ı iyi biliyorsa, o zaman Hucurat Suresi ayet 1-2'de şöyle demektedir:

Ey iman edenler; Allah ve Resulü'nün hudutlarına girmeyin, Peygamber'in yanında sesinizi yükseltmeyin.

Ömer'in bu hareketi Kur'ân'a aykırıdır. Bu iman sahibi sahabeye yakışmayan bir durumdur.

Şimdi bir düşünün; Kur'ân'dan haberi olan bir kimse bu ayetleri bilerek, Allah Resulü'nün yanında sesini hiç yükseltir mi? Rivayet ediliyor ki: İçerde o kadar ses yükseldi ki, Ömer şiddetle itiraz etti. Bazı sahabeler de Ömer'e itiraz ettiler. Tartışma o dereceye vardı ki Allah Resulü, onların orayı terk etmelerini söyledi. Öyle oldu ki Ömer bir daha içeri girmede. Allah Resulü, mübarek ruhunu teslim ederken Müslümanların en üstünleri olarak tanıtılan kişilerden olan ne Ebu Bekir ve ne de Osman vardı. Sevgili Peygamberimizin ölüm haberi dışarı yayılınca Ömer zaten durumu bekliyordu. Bu sefer de kılıcı çekti, "Kim Peygamber öldü derse boynunu vururum." diyerek insanları tehdit etmeye başladı. İşin bir siyaset olduğu şöyle kendini gösteriyordu: Oradaki sahabeler, "Ya Ömer! Taşkınlık yapma, Kur'ân'da ayet vardır ki Peygamber de bir beşerdir; doğar ve ölür." dedilerse de Ömer onları dinlemedi. Aynı oyalama taktiğine devam etti. Fakat Ebu Bekir 4 mil uzaklıktaki evinden gelince aynı ayeti okuyarak, "Ya Ömer! Sus artık. Kur'ân'da ayet var. Peygamberler de beşerdir. Onlar da doğar ve ölürler." deyince Ömer sakinleşti. Bu çok detaylı bir siyaset değil de nedir? Bu ne biçim üstünlüktür?! Eğer Ömer Kur'ân'daki bu hükmü bilmiyorsa ne diye Hz. Resulullah (s.a.a) kâğıt ve kalem getirin dediğinde Kur'ân bize yeter diyordu?! Ve bu üstünlükte ikinciliği ona kim verdi?! Diyelim ki hayır; Ömer Kur'ân'daki bu hükmü biliyordu. Öyleyse bunları neden hiçe sayıyordu?!

Diyelim ki Ebu Bekir gelene kadar Ömer insanları oyaladı. O zaman bu üstün gösterilen kişilerle ne yapmalıydı?! Daha evvelde söylediğim gibi, Ebu Bekir de geldi içeri girdi. Cenabı Peygamber'in yüzüne baktı; öldüğünü görünce "Ya mübarek; ölü de dirin gibi güzeldir." dedi. Şimdi burada Peygamberimizin ölümünden sonra Müslümanların görevleri ne olmalıydı? Hiç o zamanlara gitmeyelim; bugün bir Müslüman olarak iyi düşünelim:

Bugünkü inancımıza göre biz olsaydık ne yapardık?! Ona bakın. Bir insan olarak derdik ki, madem Resulullah'ın (s.a.a) vefatında yanında bulunamadık hiç değilse başında ağlayalım. Cenaze işleriyle meşgul olurduk. Onu yıkar, cenaze namazını kılar, defniyle meşgul olurduk.

Bilemiyorum; ama öylesi kıymetli bir cenazeye ne yapılması gerekiyorsa onu yapardık. O mübarek insanın cenazesi yerdeyken insan başka ne yapabilir ki?! Bu gün 1400 yıldır onun ölümü için matem tutanlar o gün olsalardı ne yaparlardı? Ölen o zat insanların en hayırlısıdır. Sıradan bir insan değildi ki!

Gelin hep birlikte bu Müslümanların en üstünü tanıtılan kişilerin neler yaptıklarına bakalım. Yazmışlar ki: Sevgili Peygamberimiz, Allah'ın rahmetine kavuşunca kızı Ayşe, babası Ebu Bekir'in gelmesi için haber göndermişti. Ömer de anlatıldığı gibi insanları oyalayarak zaman geçiriyordu. Ebu Bekir beklenen yerden gelerek daha evvel herkesin Ömer'e okuduğu ayeti bir kez de o okudu. Ömer'i, Ebu Bekir'den başka hiç kimsenin sözü yatıştıramadı. Ebu Bekir, Peygamberimizin mübarek yüzünü açtı; öldüğünü gözleriyle görünce, "Ya mübarek! Ölü de dirin gibi güzeldir." dedi ve cenazeye bundan başka hiç ilgilenmedi. Dışarı çıkarak ilk olarak Ömer'i yanına çağırdı. Sonra mübarek cenazeyi öylece bırakıp yeni Müslüman olan ve Resulullah'ın (s.a.a) sağlığında bile bir araya gelebilen bir grubu da yanına çağırdı; hep birlikte mescitte toplandılar. Ebu Bekir minbere çıkarak, "Kim Allah'a inanıyorsa bilsin ki, O her zaman diridir; kim Peygamber'e inanıyorsa bilsin ki o artık ölmüştür. Onun yerine halifesini seçmek sizin hakkınızdır." şeklinde bir konuşma yaptı.

Bunları ben söylemiyorum; tarih böyle söylüyor. Diyorlar ki: Ebu Bekir, Ömer ve diğer bazı sahabeler Allah Resulü'nün (s.a.a) cenazesiyle ilgilenmeden hilafet seçimi için mescitte toplandılar. Maide Suresi'nin 106 ve 107. ayetlerinin hükümlerine göre konuya açıklık getirelim. Bu ayetlerde şöyle geçmektedir:

"Ey iman edenler; ölüm hali size gelip çattınca vasiyet edin; bu vasiyetinizi de iki şahitle belirleyin." Demek ki, her insana vasiyet farzdır. Yüce Peygamberimiz bu vasiyetini Gadir-i Hum'da yapmıştır. Son vasiyeti de bilindiği gibi engellenmiştir. Şimdi bu üstün sahabeler Allah'ın bu emri karşısında ne diyerek bu mübarek cenazeyi yerde bırakıp mescitte toplandılar? Şimdi bunu anlatmaya çalışalım. Bu toplantı öyle bir toplantıydı ki, ne Hz. Ali, ne Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin, ne Hz. Abbas, ne Haşimoğulları, ne Ebuzer Gaffari, ne Ammar-i Yasir, ne Veysel Karanî ve ne Selman-i Farisî vardı orada. Cenabı Peygamberimizin yakınlarından hiç kimse bu toplantıda yoktur. Öyleyse bunlar ne diyerek burada toplandılar? Cenabı Peygamber aniden öldü, amma vasiyet etmedi; yani yerine geçecek olan halifesini seçmedi diyebilirler mi? Eğer böyle denilse hâşâ sevgili Peygamberimiz Allah'ın apaçık hükmüne uymadı denilmesi gerekir ki, bu çok büyük bir iftiradır. Bunu diyemezler. Öyleyse ne diyerek o mübarek cenazeyi yerde bırakarak tek taraflı mescitte toplandılar? Bu çok önemli bir mevzudur. Bunu inceleyip hak tarafı seçmek tüm Müslümanların üzerine farzdır. Alim, bilgin ve araştırmacı kardeşlerime seslenerek diyorum: Şüphesiz tarafsız alim ve araştırmacılarımız vardır. Fakat bu araştırmayı yaparlarken sadece bir mezhebin alimlerini dinleyerek ve sadece mensubu oldukları mezhebin yazdıklarını okuyarak karar vermesinler. Böylesi bir araştırma insanı istemeyerek yanılgıya götürür. Öyleyse bir Müslüman bu konuyu araştırırken Ehlibeyt'i tanıması ve onların ne dediklerinin dinlemesi çok faydalı olur.

Buraya kadar aktardığımız ayet ve hadisleri inceleyen her Müslüman, sevgili Peygamberimizden (s.a.a) sonra hilafet ve imamet hakkının Ali (a.s) ve evlatlarının hakkı olduğunu rahatlıkla görebilir; çünkü Allah'ın emri böyledir. Onlar Kur'an'ın gerçek öğretmenidirler. Elif Lam Mim, gibi ayetlerin sırrını ancak onlar çözebilirler; çünkü ilim şehrinin kapısı Ali (a.s) ve onun 11 evladıdır. Bakın İmam Azam Ebu Hanife'nin şu sözü çok meşhurdur:

İmam Cafer-i Sadık'tan son iki sene aldığım ders olmasaydı ben helak olurdu.

Aslına bakılırsa bu söz bu mezhebin mensupları için çok büyük bir mesaj vermektedir. Demek istiyor ki, "İslâm dinini araştırıp yaşamak isteyenler 12 İmam'a başvursunlar; İslâm'ı onlardan öğrensinler."

Biz Alevîlerle Ehlisünnet arasındaki sorunlar Kur'ân sorunu değildir. Namaz ve oruç sorunu da değildir. 12 İmam ya da onların yolunu izleyen velilerin hiç biri Kur'ân hakkında şüphe etmemişlerdir. Bu konuda daha geniş bilgi isteyenler, mutlaka "Ehlibeyt'e Doğru" adlı eserimi okusunlar; bu konu orada daha geniş bir şekilde kaleme alınmıştır.

Diyorlar ki, iki âlim kendi aralarında, Allah'ı inkâr edenler hakkında dertleşiyorlardı. Yaşlı bir kadının elindeki kirmenle yün eğirdiğini görünce ona yaklaşarak, "Sen Allah'ın varlığına inanıyor musun?" diye sordular. Yaşlı kadın hiç tereddüt etmeden, "Evet" dedi; "hem de tüm kalbimle inanıyorum." Âlimler, "Peki, Allah'ın var olduğuna nasıl inanıyorsun?" diye sordular. Kadın bu soruya şu cevabı verdi: "Bu elimdeki kirmenden Allah'ın var ve daimi olduğuna inanıyorum; çünkü ben bu kirmeni döndürmezsem dönmez. Öyleyse bu âlemdeki nizamın, gece ve gündüzün kendi kendine oluşması mümkün değildir. Belli ki, Allah Teala ilelebet vardır."

İşte, ister âlim kisvesine bürünsün, ister cahil, hakkı görebilen bir kişinin idraki budur. İnsan yaşlı ve cahil de olsa, hiç tereddüt etmeden basit bir düşünceyle âlemlerin yaratıcısını tanıyabiliyor.

Hz. Ali'nin (a.s) kalp gözü o kadar açılmıştı ki, kendisine, "Ya Ali! Sen Allah'ı görebiliyor musun?" sorusuna karşı buyurdu ki:

Andolsun; ben görmediğim bir Allah'a ibadet etmem. Ancak Allah, bu zahiri gözlerle değil, kalp gözüyle görülür.

Kendisi herkes tarafından kabul edilen hadis gereğince, ilim şehrinin kapısıdır.

Şimdi elimizi vicdanımıza koyup düşünelim: "Ben Ali'yi seviyorum" diyen bir kişi Karl Marx'ın, Darwin'in, Aziz Nesin'in ve benzeri kişilerin sözleriyle Allah'ı inkâr edebilir mi? Bu soruya cevap arayalım. Bazı kişiler diyorlar ki: Bu inkârcı kişilerin çoğu, sıradan kişiler değillerdir. Bu inkârcılığı insanlara aşıl原因lar dünya teorisi hakkında fikir üretmişler. Sistemler hakkında insanlığa fikir vermişler. Bu küçük gruplar da onların müritleri ve talebeleridirler.

Evet; gerçekten de bugün Anadolu'da, bilhassa biz Alevîlere bu gibi zehirler sunulmakta; hatta günümüzde gerek Türkiye çapında, gerekse Avrupa çapında bir kısım profesörler hiç durmadan, yorulmadan halkımız üzerinde bu propagandaları yapıyorlar ve onları empoze ediyorlar. Şimdi iyi düşünelim; bunların elinde koz olarak kullandıkları şey, akılları sıra Kur'ân diye bir şeyin olmadığı ya da onun değiştirilmiş olduğudur. Bir düşünelim bu beyler neden hep biz Alevîleri seçiyorlar. Eğer bunu ispatlayabilirlerse gerek İslâm dünyasında ve gerekse Avrupa ve Amerika'da milyonlarca bilim adamı var; gitsinler onların toplantılarına katılıp haklı olduklarını ortaya koysunlar. Bunu yapmıyorlar; peki bunlar bizden ne istiyorlar? Toplum olarak bizim bu konuda yeterince bilgimiz yok ki! Biz Alevîlere zaten mezhep ve içtihat hakkı verilmemiş ve geri bırakılmışız. Bunlar bizden ne istiyorlar? Eğer bunlar doğruysa, gelmiş-geçmiş peygamberlerle birlikte bizim Peygamberimiz hâşâ yalancı mıdır? Eğer ahiret gününü, Allah'ı, Peygamber'i ve Kur'ân'ı inkâr edenlerin dedikleri doğruysa başta Hz. Ali olmak üzere, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve diğer imamlarımızla onların soyundan gelen

evliyalar, onca sahabilere, profesörler, gelmiş-geçmiş din adamları, sadece Türkiyemizden örnek verecek olursak Hacı Bektaş Veli, Mevlana Celaleddin Rumi, Abdal Musa, Yunus Emre, Ahi Evran ve daha nice adını-ismini bilmediğimiz Allah dostları hâşâ yalan mı söylüyorlar?!

Şimdi bu ateistlere uyararak bu mübarek insanlar yalan mı söylemiş diyelim? Bunu nasıl yapabiliriz? Bunca Alevîlerin, evliyaların ve şairlerin söyledikleri doğru olmayacak da beyinleri şarapla yıkanan ve insanın maymun neslinden geldiğini savunan kimselerin sözleri mi doğru olacak?! Bu inkârcılara, "Acaba o günkü maymunlar insan olmayı başarmışlar da bugünkü maymunlar geç mi kalmışlar?" diye sormamız insanlık hakkımız değil midir?

Ne yapıp edip bu inkârcıların oyunlarına gelmemeliyiz. Bunların yüzündeki maskeyi mutlaka kaldırmalıyız. Eğer insan bugün geçmişini görebiliyorsa, insanlık tarihini tanıyabiliyorsa, bu insanların yaşaması için bir kısım yasalar hazırlanıp insanlığın hizmetine sunuluyorsa; insanoğlu bütün bu gelişmeleri Allah'ın peygamberlerine borçludur.

Allah Teala Âdem'den (a.s) son peygamber Hz. Muham-med'e (s.a.a) kadar insanoğlunu başıboş bırakmamıştır. İnsanoğlunun rehbersiz kalmaması için onların arasından seçilen elçiler vasıtasıyla mesajlarının insanlara ulaşmasını sağlamıştır. İnsan düşünecek olursa aklıyla da Allah'ı bulabilir. Ama her konuda doğru yolu bulamaz. Bu yüzden peygamberlerin gönderilmesi bir zarurettir. Bu peygamberlere uyan kimse doğru yolu bulmakta güçlük çekmez. Bütün peygamberler bütün bencilliklerden arınmış, Allah Teala'nın emirlerinden dışarı çıkmamışlardır. Her peygamber kendisinden önceki peygamberi kabul etmiş, gelecek peygamberi de bildirmiştir. Fakat filozoflar geliştirdikleri sistemleri şüphe üzerine kurmuşlardır. Bu yüzden her filozof kendisinden önceki filozofun fikirlerini beğenmemiştir. Görüyoruz ki, insanların en üstünü sevgili Peygamberimiz ve ümmeti gelmiş-geçmiş bütün peygamberlere inanmaktadırlar.

Kur'ân'ı Kerim kâfirlerin amellerini fırtınalı bir günde rüz-gârın savurduğu küle benzetmektedir. Bu kül ne kadar güzel olursa olsun akıbeti bellidir. Yele savrulur gider. Nitekim Allah Teala, İbrahim Suresi'nin 18. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Rablerine karşı nankörlük edenlerin iyi işleri, tıpkı fırtınalı bir günde rüzgârın savurduğu küle benzer. Kazandıklarından hiçbir şeyi ele geçiremezler. İşte derin sapıklık budur!

Evet; Allah cennetini inanan kulları için, cehennemini ise inanmayanlar için karar kılmıştır. Maide Suresi'nin 55. ayetinde de buyuruyor ki:

Sizin veliniz, ancak Allah, resulü ve namazlarını kılan ve rükû halinde zekâtlarını veren müminlerdir.

Yine Nisa Suresi'nin 59. ayetinde de buyurur ki:

Ey inananlar, Allah'a itaat edin, resule ve sizden olan ululemre itaat edin.

Demek ki, insanoğlu canının istediği gibi inanmaya ve yaşamaya hakkı yoktur. Allah Teala, bir kısım yasalar koymuştur; "Beni Allah yarattı" diyen her insan bu yasalara uymak mecburiyetindedir.

Dünyada insanlığın başına gelen felaketlerin ana kaynağı cehalet ve bilgisizliktir. Allah Teala'nın dininin yeryüzünde kalmasını ve insanlığa ışık tutmasını sağlayan imamlardan, velilerden ve müfessirlerden razı olsun. Yoksa biz bu gün geçmiş peygamberlerin, imamların ve velilerin başlarından geçenleri nereden bilebilirdik. Mesela Hz. Muhammed (s.a.a) kimdir, Ali (a.s) kimdir, Fatıma-ı Zehra (s.a) kimdir? Kimin oğulları, kimin torunlarıdır? İmam Zeynelabidin, İmam Muhammed Bâkır, İmam Cafer-i Sadık, İmam Musa-i Kâzım, İmam Ali Rıza, İmam Muhammed Taki, İmam Ali en-Naki, İmam Hasan Askerî, İmam Muhammed Mehdi (a.s) kimlerdir, kimin oğullarıdır? Bunlardan başka daha birçok İslâm müfessirlerinin olduğunu insanlar nereden bilecekti? Öyleyse bir inkârcının tahsili ne olursa olsun, ne kadar bilimde profesör olursa olsun Allah'ın varlığı konusunu idrak edemediği için cahildir.

Onun içindir ki, "ben Müslümanım; ben Ehlibeyt'i seviyorum; onların izindeyim." diyen bir kişi, kim ne derse desin kendine ölçü olarak Ehlibeyt'i almalıdır. Bu yoldan asla ayrılmamalıdır. Eğer söylenen bu yeni fikirler bizim sevdiğimiz hayatında varsa doğrudur. Aksi durumda bu düşünceleri yanlış görmemiz gerekir. Şimdi her kim, "Ben Ehlibeyt muhibbiyim; ben Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyim." diyorsa Allah'a, Peygamber'e ve onun getirdiği Kur'ân-ı Kerim'e Hz. Ali'nin (a.s) şu hutbesinde buyurduğu şekilde inanması gerekir:

Hamd Allah'a ki övenler O'nu layıkıyla övemezler. O'nun nimetlerini sayıp dökkenler onu bitiremezler, O öyle bir mabuttur ki derin düşünceler O'nu idrak edemezler. O'nun bir sınırı yoktur ki sıfatını sınırlayabilsin, hiçbir vasıf yaratılmamış ki O'nun zatına layık bulunsun. O'nun için sayılı bir an yoktur, O'nun için ertelenmiş bir zaman da yoktur. O yaratılanları kudretiyle yaratmıştır. Rüzgârları rahmetiyle O estirmiştir. Yarattığı yeryüzünü kayalarla perçinlemiş, pekiştirmiştir.

İbrahim Suresi 34. ayetinde ise şöyle buyuruyor:

Allah'ın nimetlerini saymaya kalkışsanız onu sayamazsınız.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

Dinin evveli Allah Teala'yı hakkıyla tanımaktır. Tanıyışın kemali O'nu tasdik etmektir. Tasdik edişin kemali O'nu bir bilmektir. O'nu noksan sıfatlardan tenzih etmektir. Çünkü O ne sıfatla söylenirse söylensin o sıfatla vasfedilemez. O'nu vasfetmeye kalkışan O'nu bir başkasına eşit etmiş sayılır. Başkasını O'na eşit sayan ikiliğe düşmüş olur. İkiliğe düşen O'nu hakkıyla tanımamış olur, O'nu tanımayan ise O'na düşman olur. O öyle bir Allah'tır ki yaratılmaksızın vardır. O işleri yapar hiçbir şey muhtaç olmadan, O birdir, bir varlığa muhtaç olmadan. O her şeyi vaktinde yarattı. Birbirine aykırı olan şeyleri birleştirdi. O her şeyi bilendir. Sınırların sorunlarını kavrayıp kapsayandır. O gizliyi de, açığı da görendir.

Ben O'nu daima noksan sıfatlardan tenzih ederim; o yarattığı kullarına daima peygamberler göndermiştir. Veyahut da bir kitap indirmiştir. Onlar öylesine peygamberlerdir ki ne sayılarının azlığı yüzünden Allah'ın emirlerin bildirmede bir kusurda bulunmuşlardır ve ne de yalanlayanlarının çokluğu yüzünden bir karamsarlığa düşmüşlerdir. Kimisi gelip geçmiştir, geleceğin adını bildirmiştir. Kimisi çıkıp gelmiştir, ondan önceki onu tanımıştır. Hiçbir peygamber bir diğerini inkâr etmemiştir. Bu yol yordam üzere zamanlar geçmiş, çağlar aşmıştır. Atalar geçip gitmişlerdir. Oğulları onların yerini almıştır. Sonunda noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah

vaadini yerine getirmiş. Elçiliğini tamamlamak için Resulullah Muhammed'i göndermiştir. O gün yeryüzündekiler ayrı ayrı yollara sapmışlardı. Darmadağın dileklere sarılmışlardı. Kimisi Allah'ı onun yarattığı şeylere benzetmekteydi. Kimisi tamamen inkâr edip şirk koşup sapıklık etmekteydi. Derken Allah, Hz. Muhammed'i gönderip onları sapıklıktan kurtardı. Sonunda noksan sıfatlardan münezze olan Allah ona ihsanda bulundu. Ona daha fazla belalara eş olmayı reva görmedi. Allah'ın salâtı onun soyunun üzerine olsun; o sizin aranızda geçmiş peygamberlerin ümmetleri için bıraktığını bıraktı. Çünkü peygamberler ümmetlerini başıboş bırakmadılar. Bir bayrak dikmeden onları terk etmediler.

Ey Müslüman olduğunu söyleyenler! İşte Rabbinizin kitabı yanınızdadır. O helalini de apaçık göstermektedir, haramını da. Farzlarını da apaçık bildirmektedir, üstün işlerini de.

Hz. Ali'nin (a.s) *Nehcü'l-Belağa*'nın 24. sayfasındaki hutbesinin özeti böyledir. Burada anlayan için ibret alınacak pek çok hikmetler vardır. Evet; Müslüman kardeşlerim! Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin isimlerini taşıyan Ehlibeyt dostu kardeşlerim! Senin ölçün Karl Marx ve Darwin değildir. Senin ölçün açıkça "Ben Allah'a inanmıyorum; ben dinsizim" diyen Aziz Nesin olmadığı gibi bunların müritleri de değildir. Senin ölçün sevgili Peygamberimizdir. Onun tertemiz Ehlibeyti'dir. Hz. Ali'dir; 12 İmam'dır. Allah'a şükürler olsun ki bugün elimizde onlara ait yeteri kadar kaynak mevcuttur. Yoksa bir insan, hem ateist ve dinsiz, hem de Ehlibeyt dostu olamaz. Olması da aklen ve ilmen mümkün değildir. Farkında olmadan ateistlere uyarsanız o zaman Alevîlikten çıkmış sayılırsınız. Bakınız Allah Teala, A'râf Suresi'nin 170. ayetinde buyuruyor ki:

Kitaba sımsıkı sarılıp namazlarını dosdoğru kılanlar var ya, işte biz bunların ecrini hiç zayı etmeyiz.

Yine A'râf Suresi'nin 177. ayetinde şöyle buyuruyor:

Ayetlerimizi yalanlayan ve böylece kendisine zulmeden kavmin durumu ne de kötüdür!

"Ben Ehlibeyt dostuyum" diyen bir kimse bu ayetleri nasıl inkâr edebilir? Durum böyleyken, eğer bir kişi "Ben Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyim; ancak ben bir Alevî olarak amel ve içtihadta 12 İmam'a bağlıyım" diyor ve bunu kabul ediyorsa, şunu çok iyi bilmelidir ki: Bir kişi kimin ırkından, kimin soyundan gelirse gelsin; 12 İmam'dan birinin soyundan gelmiş olsa bile, imanın şartlarından birisini inkâr ederse, ister bilerek yapsınlar, ister bilmeden, bu durumda Allah'ın, Peygamber'in ve Ehlibeyt'in düşmanı olmuştur. O kişi Alevî bir anne-babadan gelmiş olsa bile Alevîlikten çıkmış olur. Bir kişi nasıl olur da Allah'ı, Peygamber'i ve Kur'ân-ı Kerim'i inkâr etmeye kalkışır ya da ona dil uzatabilir? Alevîlik adına bu havayı estirenler mutlaka bir taraf adına çalışmaktadır.

Bir kişi bazen Alevîlik adına bir kitap yazıyor, yazmış olduğu kitabına da çok çekici bir adı koyuyor. Ama alıp okuduğunuz zaman onun görünüşte Alevî olduğunu ya da Ehlibeyt dostu görüldüğünü, hâlbuki insanları Kur'ân'dan ayırmak, İslâm dinini bizim gözümüzde küçük düşürmek istediğini görüyoruz. Böyle bir kitapla karşılaştığımız zaman iyi bilin ki o kitabı yazan Ehlibeyt'in de, Hacı Bektaşî Veli'nin de, biz Anadolu Alevîlerinin de en büyük düşmanıdır.

Hazeka; putların yıkıldığı şu günümüzde bu gibi oyunlar çok kurnazca oynanmaktadır. Görüyorsunuz ki, bir dernek kurulmuş adı da çok güzel mesela, "Anadolu Alevîler Cemiyeti" ya da "Alevî Bektaşî Cemiyeti." Çok çekici isimleri olan bu derneklere gittiğinizde onların ne Allah'a, ne Peygamber'e ve ne de Kur'ân'a inanmadıklarını görürsünüz. Ama Hacı Bektaşî Veli'yi sözde sever gibi görünüyorlar. Oradaki halk da Alevîliğin tarihini ve ne demek olduğunun hakkında fazla bilgi sahibi olmadıklarından kandırılmaktalar. Böyle insanlarımız vardır; onları bu tehlikeden kurtarmak için çaba sarf etmek gerekir. Ama bu gibi cemiyetleri kurdukmaya çalışanlar bu konu üzerinde durmadan toplantı düzenliyorlar. Halkımız bunu iyice bilsin ki, bunlar Allah ve Resulü'ne düşman oldukları gibi Hacı Bektaşî Veli'nin ve biz Anadolu Alevîlerinin en büyük düşmanlarıdır. "Bende Müslümanım" diyen herkes şunu iyi bilmelidir ki, peygamberler, imamlar ve veliler hiç mi hiç yalan söylemezler. Asıl yalancılar, inkâr edenlerdir.

Bizim görevimiz dinimizi iyi tanımak, Kur'ân'a inanmak ve ona amel etmektir. İtikat ve içtihadımız gereği 12 İmam'a uymaktır. İşte gerçek Alevîlik de bundan ibarettir. Bize yakışan da budur. Bana göre bir insan dünyanın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü, ayda ve yıldızlarda hayat olduğunu tespit edebilmişse bu kişinin yapması gereken Allah'ın bu yüceliği karşısında teslim olmaktır; çünkü çok iyi bilmek gerekir ki, imal edicisi olmayan bir eşyanın bir düzen ve tertibi olması mümkün değildir.

Bir şey dönüyorsa mutlaka onu bir döndüren vardır. Evinizde bir saatiniz olduğunu düşünün. Bu saatin belli bir düzen ve tertibi olduğu ortadadır. Ustası para kazanmak için onu öyle yapmıştır. Ayı, günü, saati, dakikayı ve saniyeyi de göstermektedir. Bu saat tesadüf işi midir? Böyle dersek hiç kimse bize inanmaz. Herkes der ki tesadüfen böyle bir saat olmaz. Neden? Çünkü belli bir düzen ve tertibi var. Onun o şekilde yapılmasında faydalar vardır. Öyleyse bu dünyayı keşfedenler çok iyi biliyorlar ki bu galaksilerin oluşmasında, bu yıldızların oluşmasında, bilhassa başka âlemlerde elbette ki faydalar vardır. Ama her insan ister âlim olsun ister cahil, ister inanmış olsun, ister inkâr etsin şuna inanıyor ki, tüm varlıkların hayatlarından memnun oldukları bir denge oluşturulmuştur. Dünya ve bütün gezegenler bir tertip ve düzen üzerine yaratılmıştır ve her birinin belli bir yararı vardır. Güneşin, dünyamıza olan uzaklığı tamı tamına istendiği gibidir. Dünyamızın güneşin etrafında döndüğü gibi kendi etrafında da dönmesi, ayın dünya etrafında dönmesi ve bunun gibi aklımızın ermediği milyonlarca hadiseler olduğu bir gerçektir. Dünyamızda gece ve gündüzün meydana gelmesi, gecelerin kısalmış gündüzlerin uzaması, senede 4 mevsimin oluşması bir senenin 12 ay olması, velhasıl aklımıza ne geliyorsa; bütün bu hadiseleri görmemezlikten gelip küfrünü aşikâr edenler nasıl hâlâ ben insanım diyebiliyor. Buna şaşırılmamak elde değildir. Bütün bu hadiseler bilinen bir gerçektirler.

Evet, kardeşlerim; durum ne olursa olsun yalancılar unutkan olurlar. Bugün ilâhî kitaplara bakıldığında; şeytan denilen yaratık insanlık âleminin en büyük düşmanı olarak gösterilmiştir. İnsan bazı kere fark etmeden bu şeytanın oyununa gelmektedir. Bu yaratık binlerce sene kendisi Allah'a ibadet etmiş, fakat ne yazık ki kendisinin ateşten yaratıldığını söyleyip böbürlenerek sadece bir defa Allah'ın emrine uymadığı için O'nun emriyle boynuna lânet halkası takılmıştır. Bu hadisenin inceliğine bakıldığında, Âdem, meleklerden üstün olduğu için meleklerin Âdem'e tazim secdesi etmesi gerekiyor. Mademki Âdem'in soyundan gelen insan üstündür, o halde, insan bu kadar nimetlerin karşısında nasıl olur da bu gerçekleri inkâra kalkışabilir? İnkâr ederse bu insanın akıbeti ne olur? Gerçekte bu durum insanı düşündürmektedir.

Bakın, Allah Teala, Bakara Suresi'nde 256-257. ayetlerde buyuruyor ki:

Kim tâğût (şeytan)ı inkâr edip Allah'a inanırsa, muhakkak ki o, kopmayan, sağlam bir kulpa yapışmıştır... Allah, inananların dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır.

Sonra şöyle devam ediyor:

Kâfirlerin dostları da tâğüttür. (O da) onları aydınlıktan karanlıklara çıkarır.

Bakınız Hz Ali'den (a.s) şöyle bir hadis rivayet edilmektedir:

Ya Rabbi! Senin yükselttiğin bir kişiyi hiç kimse alçaltamaz. Sen alçalttığın bir kişiyi de hiç kimse yükseltmez.

İşte bu nedenle 14 asır boyu Hz. Ali'yi (a.s) küçük düşürmeye çalıştıklarını, zamanın Emevî ya da Abbasî sultanları Ehlibeyt'e olmadık zulümleri ve işkenceleri revâ gördüklerini, fakat buna rağmen Allah'ın yükselttiği bir kişiyi küçük düşürmeye hiç kimsenin gücünün yetmediğini görüyoruz.

Ama Muaviye ve oğlu Yezid ile Mervan'ı yükseltmek için bütün imkânlarını kullanmalarına rağmen onları yükseltmeye de kimsenin gücü yetmemiştir. Neden acaba? Çünkü onlar isyankârdırlar. Hiç kimsenin onları yükseltmeye gücü yetmez.

Beni düşündüren nokta şudur: Acaba gerçekten bu inkar edenler bu dünya sisteminin bir sahibi ve yaratıcının olup olmayacağını idrak edemiyorlar mı?!

Bunu akılları almadığı için mi inkâr ediyorlar, yoksa bunun başka bir sebebi mi var? İnsanlık tarihinde değişmez bir kural var; o da şudur ki: Emperyalistler ve dünya perestler kendi sömürülerini devam ettirmek için insanları bölüp parçalamış, kimini sağcı, kimini solcu göstermişlerdir. Acaba bu bölüp parçalamak için mi inkâr ediyorlar; merak ediyorum doğrusu? Çünkü insanda din tıpkı ekilmiş bir tarla gibidir. Ekilmiş bir tarlaya nasıl başka bir şey ekilmezse, dinine ve tarihine bağlı bir toplum da çıkar doğrultusunda kullanılamaz. Bu nedenle bir toplumu parçalamak kolay değildir. Bir toplumu parçalamak için her şeyden önce onları dinsizleştirmek sömürücülerin değişmez taktiklerindedir. Bu nedenle, bilhassa Türkiye'mizde bu ayrılığı canlı tutmak için bütün gayretlerini sarf eden inkârcılar, kesinlikle varlık âleminin bir sahibi olup olmadığını bilmeyecek kadar cahil olamazlar. Öyleyse, demek ki bunlar gerçekten de bu faaliyetlerini başkalarına mal ediyorlar.

Bugün dünyanın her yerinde bu gibi faaliyetlerin olduğunu bilmeyen yoktur. Mesela "Mukaddes Kitap" adı altında Hıristiyanlığı yaymakta olan örgütün faaliyetlerini bilmeyen yoktur. Bir taraftan sürekli Kur'ân aleyhinde ellerinden gelini yaparlarken diğer taraftan bir de bakarsınız ki "Hiç İncil okudunuz mu?" diye reklâm yapmaktadırlar. Ben buna Türkiye'de bazı dergilerde rastladım. Bunu niçin yapıyorlar diye düşünmek gerekmez mi?

Bunun dışında, bilhassa biz Alevîlerin üzerinde oynanan daha nice oyunlar vardır; buna örnek olarak Vahhabîler ve Bahaîlerin oynadığı oyunları gösterebiliriz. Öyleyse bize düşen tek iş, hiçbir inkârcının oyununa gelmeden Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda yürümek olmalıdır.

Bu zehirlerini altın taslarla bizlere sunanlar, ıslah olmaları mümkün ise Allah onları ıslah etsin. Şayet ıslah olmaları mümkün değilse, o zaman da Allah şerlerini onların kendilerine döndürsün. Biz Anadolu Alevîleri ne pahasına olursa olsun bu inkârcıların şerrinden mutlaka

kurtulmalıyız; çünkü "ben Ehlibeyt dostuyum" diyen bir kimseye değil inkâr etmek, inanmak yakışır.

Bakın Allah Teala, Haşr Suresi'nin 21. ayetinde, "**Biz bu Kur'ân'ı bir dağa indirseydik, Allah korkusundan onu, baş eğmiş, çatlamış, yarılmış görürdün. Bu misalleri, düşünceleri için insanlara anlatıyoruz.**" buyuruyor.

Yine Rad Suresi'nin 2. ayetinde ise şöyle buyurmaktadır:

Allah ki gökleri, görebileceğiniz bir direk olmadan yükseltti, sonra Arş üzerine istiva etti (hükümdarlığını kurdu), ...işleri düzenler, âyetleri açıklar ki, Rabbinizle karşılaşacağınıza kesin olarak inanabilirsiniz.

Yine Ra'd Suresi'nin 3. ayetinde buyuruyor ki:

O'dur ki arzı uzattı, orada sabit dağlar ve ırmaklar var etti, orada her meyveden iki çift yarattı. Geceyi gündüzün üzerine örter. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için ayetler vardır.

Yine bu surenin 4. ayetinde şöyle buyuruyor:

Arzda birbirine komşu kıt'alar, üzüm, bağları, ekinler, çatalı ve ç

İŞİN EHLİNE GİTMEK

Görünüşte birbirine benzer olup özde birbirinden farklı olan olaylar çokturlar. İslâm kelimesi de böyledir. 12 İmam'ın İslâm anlayışında tüm saltanatlar haramdır. Bunun yanında inkâr etmek, dışisini, namusunu kıskanmamak gibi şeyler de ilerencilik değildir. Bize göre inancımıza göre insanlık yararına olan her türlü ilim, ibadettir. İslâm ilime ve ilim de İslâm'a eşittir. İşte bizim savunduğumuz İslâm anlayışı budur. Peygamberimiz buyurmuştur ki:

İlim Çin'de de olsa onu alın.

Hz. Ali (a.s) "*Bana bir harf öğretenin kölesi olurum.*" buyurmuştur. Bütün dünyaya cebir ilmini yayan İmam Cafer-i Sadık'dır (a.s); bu da bir gerçektir.

Şimdi asıl konumuza dönelim; insan olarak düşündüğümüzde, insan olmanın her şeye yetmediğini görmekteyiz.

Mesela; bir tıp alanında profesör olan bir kişiyle bir uçak profesörünü karşılaştıralım. Bunun yanında bir de koyun çobanını düşünelim. Bunların üçü de insandır. Birinin bilim adamı ve diğerrinin ise cahil olduğu ortaya çıkmalıdır; çünkü her insan kendi branşının uzmanıdır. Öyleyse hastalandık diyelim; bu durumda ne yapmamız lazım? Elbette ki tıp doktoruna gitmemiz gerekir. Sürüyle ilgili bir durumla karşılaştığımızda da çobana başvurmamız gerekir. Bu da insanın çok çeşitli ihtiyaçları olduğunu gösteriyor. Bu ihtiyaçları karşılamak için mutlaka o konuda yetişkin ve uzman birisinin bulunması gerekiyor.

Şimdi bir köyü düşünelim; bu köyde yetişen çocuklar vardır. Fakat o çocukları okutacak bir öğretmen olmazsa durum ne olur? Bu durumda ister istemez o köyde okur-yazarı olmayan nesil çoğalır. Din de böyledir. Osmanlının yapmış olduğu zulümler sonucu zamanla

âlimlerimiz yok edilmiştir. Mezhep ve içtihat hakkımızı yasaklamışlar. Böylece din konusunda bizleri geri bırakmışlardır. Şöyle bir atasözümüz var: "İlimsiz bir din sakattır. Dinsiz bir ilim de körlüktür." Bu nedenle bizce insanlık yararına alınan ilim, dinin başlıca farzlarından. Ne var ki, her insanın yaratıcısını tanıması, kimin kulu, kimin ümmeti olduğunu bilmesi ve kitabındaki anayasasını öğrenmesi farzdır. İnsan buna mecburdur; çünkü bunu yapmazsa Allah'a karşı kulluk görevini yapmamış olur. İmamlarımızdan şöyle bir rivayet vardır ki:

Bir insan Allah'ın kulu olursa, artık hiç kimsenin kulu olmaz. Ama bir insan Allah'a kul olmazsa, her şeye kul olabilir.

Her şeye kul olmaksızın insanı renkten renge sokar; böyle bir insanın ya da böyle bir toplumun bu dünyada ömrü boşa gideceği gibi ahirette de çok çetin bir azapla karşılaşır. Enbiyanın ve evliyanın buyrukları bu yöndedir. Bundan anlaşılacak şudur ki: Nasıl bir insan hastalığında tedavi için doktora gidiyorsa, dinini en güzel bir şekilde öğrenmesi için de her şeyden önce Allah'ın göndermiş olduğu elçileri, peygamberleri, imamları, velileri ve onların yetiştirdiği müçtehitleri kendisine örnek almalıdır. Kitabını ve dinini gereğince anlayabilmek için din uzmanından almalıdır. Yoksa insan kalkıp da dini bir dinsizden öğrenmeye çalışırsa ondan öğreneceği şey din değil, dinsizlik olur.

Bir insan kalkıp da Aziz Nesin'e, "Efendim! Bana Kur'ân'ı öğret; bana dinimi öğret, bana asıl Alevîliğin nasıl olduğunu öğret." derse, Aziz Nesin, bu adama diyebilir mi ki, "Kardeşim! Gerçek Alevîlik Hz. Muhammed'e (s.a.a) ümmet olmak, ondan sonra ilim kapısı olan Hz. Ali ve 12 İmam'ın hak imam, hak halife olduğunu kabullenmektir ve bu da İslâm'ın özüdür." Hayır, diyemez tabii ki; çünkü o, belli bir dine inanmadığı ve yegâne hedefi dinsizliği bütün dünyaya yaymak olduğu için onun öğreteceği şey ancak dinsizlik olacaktır. Buna başka bir anlam vermek mümkün değildir. Bunun için diyorum ki, Allah'a binlerce defa hamd-ü senalar olsun ki beni Ehlibeyt'i seven bir anne ve babadan dünyaya getirmiş ve bu yolu öğrenmeyi bize nasip etmiştir. Aslında iyi düşünebilsek bu çok büyük bir nimettir; çünkü sevgili peygamberimizden sonra Allah'ın tertemiz kıldığı 12 İmam'ımız vardır; bu imamların tarafında olmak hakkın tarafında olmak demektir.

Kur'ân Nasıl Değişebilir?

Ahzab Suresi'nin 33. ayetinde şöyle geçer:

Ey Ehlibeyt! Allah Sizden her türlü çirkinliği gidermek ve sizi tertemiz kılmak diler.

Şimdi Allah Teala'nın tertemiz kıldığı 12 İmam'ımız 350 yıl boyunca Kur'ân'ı yaklaşık 4 asır okuyup açıklayıp korumuşlar ve var güçleriyle Kur'ân'ı öğretmişlerdir. Bu imamlarımızın neslinden yeryüzüne binlerce evlad-ı Resul gelmiş ve geçmiştir. Onların yetiştirdikleri talebelerin haddi hesabı yoktur. Sadece İmam Cafer-i Sadık'ın (a.s) kendi döneminde 4 bin üzerinde talebesi olduğu bir gerçektir. İmam A'zam Ebu Hanife'nin bu alandaki şu sözü çok meşhurdur:

İmam Cafer Sadık'tan (a.s) ders aldığım iki sene olmasaydı helak olurdu.

12 İmam'ımızın tarih boyunca binlerce müfessir yetiştirdiği bir gerçektir. Sadece 12. İmam Hz. Muhammed Mehdi'nin (a.f) gaybeti hakkında Ehlişünnet kaynaklarında altı binin

üzerinde hadisin olduğuna dair elimizde belgeler mevcuttur. 12 İmam'ın tümüne ait olan hadislerle gelince; bu hadislerin sayısının belli olmadığı bir gerçektir. Hz. Ali'nin (a.s) buyruklarının bir kısmının toplandığı *Nehcü'l-Belaga*'da, Hz. Ali'nin (a.s) divanında, *A'yanu's-Şia*'da, *Biharu'l-Envar*'da, *A'lamu'n-Nisa*'da, *Tuhefu'l-Ukul*'da, *Usul-i Kâfi*'de ve *Sahife-i Seccadiye*'de imamlarımıza ait hadislerin 25 bin civarında olduğu söylenmektedir.

Bütün bu gerçekler meydandayken ve her bir imamımız yıldızlar gibi bizlere ışık tutmuşken, nasıl oldu da bugün bu hale geldik?! Biri geliyor, "Kur'ân değişmiştir." diyor. Ona inanıyoruz. Biri geliyor "Namaz kılmak, oruç tutmak yoktur." diyor; ona inanıyoruz. Başka biri geliyor hâşâ "Allah yoktur." diyor ona da hemen inanıyoruz. Neden hemen unutuyoruz geçmişimizi? Nasıl da unutuyoruz 12 imamlarımızı? "Peki, unuttuk da ne oldu?" dersiniz; "bana göre çok şey oldu" derim. "Neden çok şey oldu; çünkü İslâm'ın özü olan Anadolu Alevîleri bugün bir milyar Müslüman tarafından dinsizlikle suçlanmaktadır. Bu bir gerçektir; biz bunun acısını geçmişte çok çektik. Bence eğer bu yanlışımızı düzeltemeyip bu inkârcıların peşinden gidersek ilerde büyük musibetler bizleri bekliyor. Öyleyse zararın neresinden dönersen o kârdır. Gelin bu yolda el ele verip asıl Ali dostluğu olan Alevîliği yaşayalım. Bir insan mezhep ve fırkaların hatırı için değil, Allah'a kul olduğu için ve Allah'ı ibadete layık gördüğü için O'na ibadet etmelidir. Bu durum hiçbir zaman başkalarına kızarak gurur meselesi yapılmamalıdır. Öyleyse yol yakındayken gelin doğru yol olan Kur'ân ve Ehlibeyt yoluna girelim. Bizim yolumuz budur.

"Ben Alevîyim" diyen bir kişinin bundan başka yolu olamaz. Sevgili Peygamberimiz, Gadir-i Hum'da buyurmuşlardır ki:

Ey iman edenler! Ben sizin için iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Biri Allah'ın kitabı Kur'ân ve diğeri ise Ehlibeyt'imdir. Bunlar kıyamet günü birlikte bana gelinceye kadar hiçbir zaman birbirinden ayrılmazlar. Bu emanetlere sahip çıktığınız, sarıldığınız müddetçe yolunuzu şaşırırmazsınız.

Bütün hadis kitaplarında bu hadis kaydedilmiştir. Öyleyse biz bütün iman edenlerin başında olmalıyız. Bugün bize atfedilen bütün izmleri ayaklarımızın altına almalıyız. Bakın bugün ne oldu? Marxizm ve Leninizm, Maoizm ne hale geldiler? Bu yolda birçok insanımızın bir hiç uğruna kanları aktı. Ne oldu; yazık değil miydi? Bu insanlar yarın mahşer gününde bir hiç uğruna azap çekecektir.

Şuna kalben inanarak söylüyorum ki, bütün dünya insanlığının kurtuluşu İslâm'dır. Bunun ölçüsü de Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. Gelin bu yolda birleşelim; böylece bir gün mutlak yeryüzünde adaleti sağlayacak olan Zamanın İmamı Hz. Mehdi'nin (a.s) askerlerinden olalım. Bu şerefe nail olalım. Ben Ehlibeyt dostuyum diyen kişiye işte bu yakışır. Dinsizlik ise müşriklerin ve putperestlerin işidir. "Ben Alevî bir anne ve babadan dünyaya geldim" diyen bir kimseye dinsizlik uğruna ölmek yakışmaz. Bunlar toplumuza bir kirdir. Fakat 12 İmam yolunda ölmek ise Allah yolunda ölmektir; böyle bir ölüm ise hem bu dünyada bir şereftir, hem de ahirette, Allah'ın mükâfatına ulaşmaya neden olur. Bakınız ozanlarımızdan olan kul Hümmet şöyle der:

Şaşkın şaşkın öyle gezme behey dostum

Dünya kadar malın olsa ne fayda

Yarın o söyleyen dillerin söylemez olur

Bülbül gibi dilin olsa ne fayda.

Şüphesiz bu kıssalarda anlayanlar için birçok hisseler vardır. İşte Alevîliği bunlardan öğrenmeliyiz. İşte o zaman gerçekten Alevî olduğumuzu söyleyebiliriz.

Şöyle bir insanlık tarihine baktığımızda, Allah Teala'nın yarattığı insana karşı hem çok merhametli, çok çabuk bağışlayan ve hem de çok adaletli olduğunu ve bu adaletini uyguladığını görmekteyiz. Bu insan, ister onun Resulü olsun, ister sıradan başka bir insan olsun Allah'ın adaletinde hiçbir değişiklik görülmemektedir. Allah insanı yaratırken ona hakla batılı ayırt edebilme özelliği vermiştir. Ona kulluk kabiliyetini vermiştir. Bu kul dilerse kafasını kullanarak bu imtihanı kazanıp mükâfatını alır. İstemezse nefesine uyar imtihanı kaybeder Allah'ın gazabına uğrar; çünkü Allah adildir; duyan ve görendir. O'nun bu özelliğe sahip olmasının gereği budur. Hani bir söz vardır: Pireye kızıp yorgan yakmayalım. Allah Teala hiçbir peygambere nasip olmayan nimetleri sevgili Peygamberimize nasip etmiştir. İşte bu nimetlerin biri Allah'ın kitabı Kur'ân'ı Kerim'dir. Allah Teala Hicr Suresi'nin 9. ayetinde şöyle buyuruyor:

O'nu biz indirdik ve biz koruyacağız.

Kur'ân'ın koruyucuları ise Ehlibeyt ve onların sahabeleridir. Kur'ân-ı Kerim'i bir harf eksiltip artırmadan ezber biliyorlardı. İslâm dini daha Peygamber efendimizin döneminde varlığını dört kıtada hissettirmiş ve Hz. Ali'nin halifeliğinin sonuna kadar buralara tamamen hâkim olmuştu. Her ne kadar İslâm'ın hükümet sistemini saltanata dönüştürmüşlerse de Kur'ân'a eksiltip artırmaya kimsenin gücü yetmemiştir; çünkü o dönemde Kur'ân-ı Kerim namaz ve oruç gibi ibadetlerin dışında bir yönetim kitabı olarak ele alınıyordu. Günümüzde sadece Türkiye'mizde 80 bin Kur'ân hafızı olduğu söylenmektedir. Kur'ân'ı eksiltip artırmaya kimin gücü yeter. Bunu söylemek için deli olmak lazım.

Ne olursa olsun, sonunda zafer inananlarındır. Allah'ın nurunu söndürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Halk ozanımız Pir Sultan Abdal diyor ki:

Yarın Hakk'ın divanına varılır.

Huzuru mahşer günü sual sorulur

Hak nizam terazisi orda kurulur

Orda haklı hakkını alsa gerektir.

Kulakları çınlasın Pir Sultan'ın. Bu güzel deyişleriyle para kazanan dinsizlerin halleri nice olur bilmiyorum! Bir bakarsınız eline saz almış adı güzel, kendisi güzel Muhammed diyerek para kazanır. Ama sorduğunda ne Kur'ân'ı tanır, ne Muhammed'i tanır ve ne de Allah'ı. Allah bizleri bunların şerrinden korusun.

Sevgili Ehlibeyt muhipleri! Bakın Kul Hatayî de bir deyişinde der ki:

Hatayi'yim hakkı dilinden koymaz

Her zaman ederiz bir Hakk'a niyaz

Yedi Yasin ile üç defa İhlas

Hak nasip eyliye öldüğüm zaman.

Acaba kendimize sormamız gerekmez mi ki, bugün aramızda dolaşan bu dinsizler mi hakkı-hakikati bilirler, yoksa evliyalar, yatırlar ve ozanlar mı? Bunu hiç vicdanımıza sorduk mu, nasıl da hemen kanmaktayız bu dinsizlere?

Muhterem müminler! Allah Teala'nın yarattığı kullarında öyle hikmetler vardır ki ne akılla keşfedilebilir ve ne de bilimsel yönlerle anlatılabilir. Allah'ın insanı bir balçık çamurundan yaratması kolay kolay herkesin anlayabileceği bir mesele değildir. Bugün hiçbir filozofun bunu anlatmaya gücü yetmez.

İnsanın içinde demir ve bakır gibi birçok elementlerin bulunduğu keşfedilmiştir. Nuh'un karaya çıkışını aklî ve bilimsel olarak anlamak insanı aşar. Hz. İbrahim'in (a.s) ateşte yanmayı insanın aklını ve ilmini aşmaktadır; çünkü ateşin tabiatı yakmaktır. İnsan bunun dışındaki hikmetleri görebilmesi için o kişilerin seviyesinde olması gerekir. Musa'nın (a.s) denizden geçmesi, Yunus'un (a.s) balığın karnında kalması velhasıl bütün peygamberlerin gösterdikleri mucizeler insan aklının ötesindedir. İnsanın akli ve ilmi buna yetmiyor diye inkâr etmek mi gerekiyor?

Nasıl inkâr edebilirsin ki? Eğer Âdem (a.s) yaratılmasaydı bugün bizler de olmazdık. Eğer geçmiş peygamberler olmasaydı bugün bunlardan bahsedemezdik. Allah Teala, ne zaman Âdem'i yarattıysa ona gelecek bütün peygamberleri haber verdi. Ahir zaman peygamberi Hz. Muhammed Mustafa'yı (s.a.a) ve onun Ehlibeyt'ini de haber verdi ona. Bütün peygamberler kendilerinden sonra gelecek peygamberler hakkında bilgi vermişlerdir.

İşte insanların en üstünü olan Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) hem geçmişten haber vermiştir ve hem de gelecekte; çünkü nebiler ve veliler bir zincirin halkaları gibidirler. Bunların başında gelen Hz. Muhammed (s.a.a) eceli yaklaştığında bütün Müslümanları Gadir-i Hum'da toplayarak bunu ilan etmiştir. Hz. Ali'nin (a.s) başına neler geleceğini haber vermiştir. İmam Hasan'ın zehirleneceğini, İmam Hüseyin'in şehid edileceğini, zevcesi Ayşe'ye Hav'eb köpeklerinin ürüyeceğini ve böylece asilere yardım etmiş olacağını bildirmiştir. Kendisinden sonra 12 İmam'ın Hz. Ali (a.s) ve Fatıma'nın (s.a) soyundan, İmam Hüseyin'in (a.s) soyundan geleceğini haber vermiştir. Bütün bunlar Allah Teala'nın sevdiği kullarına nasıl yardımcı olduğunun bir göstergesidir; çünkü insanlık tarihinde her zaman hak ile batıl devam edegelmiştir. Bunlardan biri Allah'ın, diğeri ise şeytanın askerleridir.

Bu gün bu sıraladığımız hadiseler 14 asır önceden meydana gelmiş olaylardır. Hz. Muhammed'in (s.a.a) söylediklerinin tamamı yaşanmıştır; tarih bunları tüm açıklığıyla belirtiyor. Bu örnekleri vermemin nedeni, biz gözümüzle görmediğimize inanmayız denilmemesidir. Allah korusun, böyle diyen insanlara çokça rastlanmaktadır. İnsanın görmediği bilmediği milyonlarca hadise vardır. Bir insana bakınca, "ben bu adamın aklını göremiyorum; onun için var olduğuna inanmıyorum" demek doğru olmaz; bunu asla diyemeyiz. Akli başında bir insana sorup, "Yok olan bir şey görülür mü?" desek, ne der sizce? Herkesin buna vereceği cevap, "hayır görülmez" olur sanırım. Çünkü akıl, "yok olan bir şeyin görülmeyeceğini" icap ettirir. Hâlbuki ilmin insanın nasıl rüya gördüğünü hala tespit edemediğini hepimiz biliyoruz. Almanya'da olduğunu görürsün; hâlbuki Türkiye'de birçok ölü ya da diri insanlarla başka bir dünya yaşamaktasın. Canlı olduğun halde bunun nasıl olduğunu da bilemiyorsun. Öyleyse bu ahiret gününe inanmayanlara şunu sormak yerinde olmaz mı:

Sen dünyada neyi görebiliyorsun ki inkâr ediyorsun? Kul Hümnet'in bir deyişinde şöyle geçer:

Ali Murtaza şahımdır

Kıble benim gâhımdır

Miracdaki Muhammed

O benim padişahımdır"

Yani;

Ali benim pirimdir

Kıble benim de kıblemdir

Miraca çıkan Muhammed

O benim de peygamberimdir.

Görülüyor ki geçmişte değer verdiğimiz insanlar böyle inanmışlardır. Ne yazık ki bugün içimizi yaralayan çok büyük bir haksızlıkla karşı karşıyayız; o da şudur ki: Anadolu'da biz Alevîlere dinsizliği empoze etmek isteyen sözüm onlara yobazlar, bunu yaparken başta Hünkar Hacı Bektaşî Veli'yi, sonra da Kul Hümnet ve Pir Sultan Abdal gibi çok değerli büyüklerimizin isimlerinden suistifade ederek batılı hakkın sırtına bindirip zehirlerini altın tasta bizlere sunuyorlar. Bu konuda da hayli başarılı oluyorlar. Çünkü ilerde de anlattığımız gibi, insanın insan olması her şeye yetmez. Türkiye'de her nedense ne yazık ki mezhep ve içtihat hakkımız bize verilmemiştir. Din adamı olmayan, ancak kulaktan duyma bilgilerle avutulan bir toplumuz. Bunun için de bu insanlar bizleri nasıl kendi kötü amellerine alet edeceklerini çok iyi biliyorlar. Ama şunu çok iyi bilsinler ki, onlar inansalar da inanmasalar da mutlaka Allah'a hesap vereceklerdir. Bu velilerimiz, bu hak ozanlarımız huzuru mahşerde bunun hesabını onlardan mutlaka soracaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

İnsanlık tarihine şöyle bir baktığımızda nice zalimler, nice inkârcılar görmekteyiz. Hani nerde o Nemrutlar, Firavunlar, Ebu Cehil, Ebu Süfyanlar ve onun zalim oğulları? Dünyayı biz yarattık diyenler bugün aramızda yoklar; iyi bir eser de bırakmamışlar. Allah'ın gazabına nail oldular. Günümüzdeki zalimler de mutlaka Allah Teala'ya hesap vereceklerdir. Allah'ın ilâhî kitabı Kur'ân bunu böyle haber vermektedir. Biz de böyle inanıyoruz. Biz Alevîyiz. Bu Alevîliğimizle de gurur duymaktayız.

HZ. ALİ VE İLİM

Öyle zannediyorum ki, Kur'ân-ı Azimü's-Şan hakkında vermiş olduğumuz aklî ve ilmî gerçekler Kur'ân'ın bir insan sözü olmadığını ortaya koyacak niteliktedirler. Tek bir kelimeyle de olsa insanlığa yararlı olabilirdi ne mutlu bana! Elbette hatalarım olmuştur. Hatalarımdan dolayı affınıza sığınıyor ve eleştirilerinizi bekliyorum. Düşündüm ki, bu eseri okuyan kardeşlerim mutlaka bana şunu soracaklardır: Mademki "Dünya insanları için tek kurtuluş İslâm'dır; o da Kur'ân ve Ehlibeyt'le mümkündür. Kur'ân hiç değişmemiş ve eksilmemiştir.

Kur'ân bütün ilimlere açıktır." diyorsun, o zaman neden İslâm dünyası bu kadar geri kalmıştır?

Gelin bu sorunun cevabını da Allah'ın arslanı, Peygam-ber'in vasisi, Müminlerin Emiri ve ilim şehrinin kapısı konumunda olan Ali el-Murtaza'dan dinleyelim. Bu sorunun cevabını İmam Ali'nin (a.s) buyruklarında bulmaktayız. Ehlisünnet'in ileri gelen ulemasından olan Cüneyd-i Bağdadî "*Menakıb-ı Çehar Yar-i Güzin*"de şöyle nakletmektedir: Eğer İslâm'da bu kargaşalıklar olmasaydı, sık sık vuku bulan o harpler ve diğer karışıklıklar olmasaydı, Müminlerin Emiri Hz. Ali (a.s) o kadar meşgul edilmeseydi; Hz. Ali (a.s) insanlara öyle hakikatler anlatır ve öyle şeyler bildirirdi ki kalpler onu dinlemeye takat getiremezdi." Çünkü Hz. Ali velayetin ve irfanın en yüksek derecesine sahipti. Hz. Ali'nin (a.s) öyle sözleri vardır ki, ne ondan önce onları söyleyen olmuş ve ne de ondan sonra söylenecektir. Cüneyd-i Bağdadî hazretleri diyor ki:

Bir gün Hz. Ali (a.s) mescitte minbere çıkarak halka şöyle hitap etti: "Ey Müslümanlar! Bana arşın altında olan her şeyden sorabilir, sorabilirsiniz. Çünkü benim kalbim ilim ile doludur. Ve benim ağızda Resulullah'ın ağız suyu vardır. Resulullah, onu bana parça parça yedirmiştir. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki eğer bana izin verilirse Tevrat ve İncil'deki bütün sırları ortaya çıkarabilirim. O zaman Yahudi ve Hıristiyan âlimler de beni tasdik ederlerdi."

Cüneyd-i Bağdadî diyorki: "Hz. Ali şöyle konuşurken dinleyenler arasında Daleb Yemin isminde bir kimse vardı. Daleb "Ali bu konuşmasıyla çok ileri gitti. Ben onu bir güzel imtihan edeyim de biraz kendisine gelsin." dedi. Sonra ayağa kalkarak, "Ya Ali! Eğer izin verirseniz ben size bir şey sormak istiyorum dedi. Hz. Ali bu adama dedi ki: "Eğer öğrenmek için soracaksan sor, ama beni imtihan etmek için soracaksan sorma." Daleb Yemanî dedi ki: "Ya Ali! Sen Allah'ı gördün mü?" Ali (a.s) buyurdu ki: "Ben görmediğim Allah'a tapmam; ibadet etmem."

Yemanî, "Peki nasıl gördünüz?" diye sordu. Hz. Ali (a.s) "Allah Teala ancak kalp gözü ile görülebilir. Ben Rabbimi kalp gözü ile gördüm ve anladım ki, Rabbim tektir. O'nun benzeri ve ortağı yoktur. O'nun üzerinden zaman geçmez. Yine var olmak için zamana da ihtiyacı yoktur. O hislerle anlaşılabilir ve yarattıklarından hiç birisine benzemez."

Yemanî, bu sözleri duyunca kendisinden geçti ve bundan sonra hiç kimseyi imtihan etmeyeceğine dair Allah'a söz verdi. Bu olay kayıtlarda mevcuttur. Ehlisünnet'in ileri gelen âlimleri kendi kitaplarında buna yer vermişlerdir: Hz. Ali (a.s), "*Sorun bana; ben göklerin yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim.*" buyurmuştur. Yine sevgili Peygamberimizin "*Ben ilmin şehriyim; Ali de onun kapısıdır*" buyurduğu herkesçe bilinmektedir. "*Buna nazaran bana bir harf öğretmenin kölesi olurum*" diyen de yine Ali'dir (a.s).

Bunlar Hz. Ali'nin (a.s) ilme ne kadar önem verdiğini ortaya koymaktadır. Hz. Ali'de (a.s) olan bilgi 12 İmam'ın hepsinde mevcuttur. Bunlar Allah'ın onlara bir lütfudur.

Görüldüğü gibi, Müslüman ülkelerin bugün geri kalışlarının sebebi ne Kur'ân'dır, ne de Ehlibeyt. Zaten bize göre, bir yerde Kur'ân'ın hakkı zayı olmuşsa orada Ehlibeyt'in de hakkı zayı olmuştur. Bunların ikisi Kevser havuzu başında sevgili Peygamberimize kavuşuncaya kadar birbirlerinden asla ayrılmazlar. Ne yazık ki, tren raydan çıkmıştır. Tam 21 sene İslâm'la savaşan Ebu Süfyan'ın çocukları İslâm'ın başına getirilmiş, neticede bidatler çoğalmış, İslâm'da olmayan saltanatlar, sultanlıklar, krallıklar, İslâm'ın idaresini ellerine geçirmişler.

İşte İslâm'ın geri kalış sebebi bunlardır. Buna nazaran ne olursa olsun Allah katındaki hak din İslâm'dır. Bu da Kur'ân ve Ehlibeyt'ledir. Yer yerinden oynasa da ben bir Alevî kardeşiniz olarak derim ki bu inancımıza zerre kadar şüphe getirmemelidir. Çünkü Allah'a itaat etmek başkaları için değil, bilakis, Allah Teala'nın kendisi buna layık olduğu için onun emirlerine uyularak ibadet edilir. İnkâr edenler her zaman Allah'a düşman oldukları gibi peygamberlere ve inananlara da düşmandırlar. Sevgili Peygamberimiz 40 yıl Mekke'de, Muhammed-i Emin olarak tanınmıştır. Ne yazık ki, Allah'ın dinini yaymaya başladığında o zamana kadar Muhammed'e "emin" diyen kişiler ona düşman kesildiler. Bunlardan biriside en yakınlarından olan Ebu Leheb'dir. Onun içindir ki, sevgili Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyurmuştur:

Görüşü size Allah'ı hatırlatan, konuşması bilginizi arttıran, ameli size ahiretinizi hatırlatan kimselerle oturun; onların sözlerini dinleyin.

Bu hadislerden yararlanmalıyız. İncancımızı bunlara göre ayarlamalıyız. Hz. Ali (a.s) buyurmuştur ki:

Allah'ın dini, kişilerle tanınmaz; ancak hakkın nişaneleriyle tanınır. Hakkı tanırsan, hakka uyanları da tanırsın.

Hz. Fatimatü'z-Zehra (a.s) şöyle buyurmuştur:

Ey Allah kulları! Kur'ân sizin aranızda ilâhî bir rehberdir. O, Allah'ın doğru söyleyen natık kitabıdır. Kur'ân'ın nuru aydınlatıcı, ışığı parlaktır. Delilleri aşikârdır, sırları açıktır. Zahirleri görünendir, ona uyanlara gıpta edilir.

İmam Hasan (a.s) da bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

Şunu iyi bilmek gerekir ki, kıyamet günü yalnız Allah'tan korkan kimseler emin olabilir.

İmam Zeynelabidin (a.s) bir hadisinde şöyle buyurur:

Fasıkla arkadaş olmayın; çünkü az bir para karşılığında seni satabilir.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) ise şöyle buyuruyor:

Kıyamet günü en çok üzülecek olan insan, adil kimseler kendisinin iyiliğini söylemelerine rağmen onların peşini bırakıp kötünün peşinden gidenlerdir.

Allah Teala, biz Anadolu Alevîlerini 12 İmam'ı bırakıp inkârcılarının peşine düşürmesin. Allah bunların şerrinden bizi korusun. Bunlar Alevîlerin kanlarının akmasından zevk duymaktadırlar. İmam Cafer-i Sadık (a.s) bir hadisinde şöyle buyuruyor:

Şefaatiniz namazı ve orucu hafife alan bir kişiye ulaşamaz.

Çünkü kim olursa olsun Allah'a iman eden bir kişiye namaz ve oruç farzdır.

İmam Musa Kâzım (a.s) bir hadisinde şöyle buyurmuştur:

İnsanların en üstünü dünyayı kendisine ölçü almayan kimsedir.

Şunu bilin ki bedenlerimizin pahası cennettir. Öyleyse onu ucuza satmayın.

İmam Ali Rıza (a.s) bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

Kur'ân Allah'ın kelimidir. Ondan ileriye geçmeyin. Ondan başka bir şeyde hidayet de aramayın. Yoksa delalete düşersiniz.

İmam Muhammed Tâki (a.s) buyuruyor ki:

Kötü adamın zahiri güzeldir. Ama etkisi kötü olan kılıç gibidir.

Bu da şu demektir ki, 12 İmam'ı bırakıp günümüz sapıklarının peşine düşmemiz başımıza büyük musibetler getirir; çünkü onların zahiri güzel, ama zehirden acıdırlar.

İmam Ali en-Naki de (a.s) bir hadisinde şöyle buyuruyor:

Gerçekten Allah'ın kendisine dua edilmesini sevdiği yerler vardır. Allah bu gibi yerlerde dua edenin duasını icabet eder. Hz. Hüseyin'in (a.s) türbesi de bu yerlerden birisidir.

Allah inşallah İmam Hüseyin'in (a.s) türbesini ziyaret etmeyi bizlere de nasip eder.

İmam Hasan el-Askerî (a.s) şöyle buyuruyor:

Bir zaman gelir ki, insanlar güler yüzlü ama siyah kalpli olurlar. Mümin kişiler onların yanında hakir, münafıklar ise saygılı olurlar. Onlara cahiller ve zalimler hükmederler. Onların âlimleri de zalimlerin kapılarında yer alır.

Burada Zamanın İmamı Hz. Mehdi'nin (a.s) birkaç hadisini nakletmek istiyorum. Buyuruyor ki:

Allah Teala, dedem Hz. Muhammed'i (s.a.a) âlemlere rahmet olarak gönderdi. Nimetini de onunla tamamladı ve peygamberlerini de onunla sona erdirdi.

Başka bir hadisinde ise buyuruyor ki:

Bilinki gerçekte hak bizimledir. Hakkın kendilerinde olduğunu söyleyen bizden başkaları yalancılardır. Bizden başka kim bunu iddia ederse sapıklıktadır.

Başka bir hadisinde ise şöyle buyurmuştur:

Gaybet döneminde benden faydalanmak bulutların arkasında kaybolan güneşten faydalanmak gibidir.

Allah Teala, onun gaybetinde bizlere ondan yararlanmayı nasip etsin. İşte âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a), işte Allah'ın natık kitabı Kur'ân ve pak pakize 12 İmam. Biz Anadolu Alevîleri üzerinde oynanan oyunlar bunlarla sınırlı değildir. İyice bir düşünüp tartalım; bu derdimize bir çare arayalım. Bu dinsizlik lekesini üzerimizden kaldıralım. Türkiye'mizde bir toplumun; hem de Türkiye nüfusunun üçte birinden fazlasını temsil eden bir toplumun mezhep ve içtihat hakkının olmayışı makul karşılanacak bir olay değildir.

İlim ve bilim çağındayız. Bir peygamberin ümmeti olmadan, bir kitaba göre amel etmeden din olmaz. Olsa da ona batıl inanç derler. Toplumlar arasında gelenek ve görenekler, kültürel ve sanatsal değerler hiçbir zaman din olarak kabul edilmezler. İyi olanı yapılır, kötü olanı terk edilir. Ama din Allah Teala tarafından gönderilen Kur'ân'a amel etmekle mümkündür. Adı Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin olan bir kişinin yapacağı iş budur. Bu dindar dinsiz iddialarına karşın asıl Alevîliğimizi yaşamamız gerekir. Bu da Kur'ân ve Ehlibeyt'e uymakla mümkündür. Bana göre tek çıkış yolumuz budur. Bu yol aile bağlarımızı güçlendirecek, beraber iş yapma olanağımızı artıracak, komşular arasında sevgi bağlarını güçlendirecektir. Bu yol bizim ana yolumuzdur.

Bakın dünyada akl-i selim insanlara göre bilen bilmeyenden ve doğru söyleyen yalan söyleyenden üstün olduğu gibi inanan da inanmayandan üstündür. Allah Teala (c.c.) bunu bildirmektedir. Kim Allah'a karşı kulluk görevini daha iyi bir şekilde yerine getiriyorsa üstün olur. Allah Teala, Araf Suresi'nin 179. ayetinde şöyle buyurmuştur:

Andolsunki biz cinlerin ve insanların çoğunu cehennem için yarattık; çünkü onların kalpleri vardır düşünmezler, gözleri vardır görmezler, kulakları vardır duymazlar. İşte onlar dört ayaklı hayvanlara benzerler; hatta hayvanlardan daha da sapıktırlar. İşte gaflet içinde kalanlar onların ta kendisidir.

Allah Teala bizlere anlayan kalp, gören göz, duyan kulak nasip etsin inşallah; biz bunu diyoruz.

GERÇEĞE GELELİM

Belki de bazı kardeşler bu eseri okuduklarında şöyle düşünecekler: Türkiye'mizde özellikle Komünizm yıkıldıktan sonra Alevîlik adına birçok kitaplar yazılmaya başlandı. Bunların çoğu Alevî olduklarını iddia etmekte. Ne var ki, onların akışı bambaşkadır. Onlar İslâm dinini küçük görüyorlar. Kur'ân-ı Kerim'i ya hiçe sayıyorlar veya değişmiş diyorlar. Dinin modasının geçtiğini savunuyorlar.

Biz ise, insanların gerçek kurtuluşunun İslâm'da olduğunu, Kur'ân'ın değişmediğini, insanların doğru yolu ancak Ehlibeyt'in gerçek kaynaklarına bakarak bulabileceğini söylüyoruz. Acaba hangimiz gerçek Alevîyiz. İşte bunun için böyle düşüncelere tutulan kardeşlerime az ve öz olarak şunu diyorum: Ben bir Alevîyim ve Alevîliğimle de gurur duymaktayım; çünkü ben Allah Teala'nın birliğine, bütün peygamberlere inanıyorum; Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti ve Alevîyim. Kur'ân'ı Kerim, benim hak kitabım olduğu için "ben Alevîyim" diye haykırıyorum. Kur'ân-ı Kerim'de farz olan oruç, namaz, hac ve zekât gibi ne varsa bir Alevî olarak bana da farzdır. Mezhep ve içtihadında 12 İmam'a uyan bir Alevîyim ben. Bu Alevîliğimle gurur duymaktayım; çünkü ben şu halimle Alevîyim.

Peki kardeşlerim! Hele bir de Kur'ân değişmiştir ve ahiret yoktur diyenlere sorun bakalım, onlar nasıl bir Alevîdirler. Yaratıcıya inanmadıkları için mi Alevîdirler. Hayır, kardeşlerim; onlar asla Alevî olamazlar. Hani bir söz var ya; "Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az." Onlar Alevî olamazlar; olsa olsa Alevîliğin yüz karası olurlar. Bu inkârcıların ilerici, gerici diye nitelendirdikleri bir deyim vardır. Onlara göre Hz. Nuh gericidir; oğlu, karısı ve denizde boğulan ümmeti ilericidir.

Onlara göre Hz. İbrahim hâşâ gericidir. Nemrut ilericidir. Hz. Musa gericidir. Zalim Firavun ilericidir. Hz. Muhammed (s.a.a) gericidir! Ebu Leheb, Ebu Cehil, Ebu Süfyanlar ilericidir. 12

İmamlarımız Allah'ın nizamına bağlı oldukları için gericiydi. Fakat onlara inanmayan yobazlar ilericiydi. Hünkâr Hacı Bektaşî Veli, Mevlana Celaleddin Rumi, Ahi Evran, Baba Abdal Musa Sultan, Hacı Bayram Veliler, Yunus Emreler, Pir Sultanlar, Kul Hümmetler, Hatayiler gericidirler. Ama Darwinciler, Karl Marxçılar, tabiatçılar, tesadüfçüler, Maocular, Allah'a, Peygamber'e ve ahiret gününe inanmayan ateistler ve dinsizler ise ilerici gösterilmektedirler. Bakın Kur'ân-ı Kerim böyle düşünenlere şu cevabı vermektedir: Bakara Suresi 3-16 ayetlerinde şöyle geçer:

Onlar ki gaybe inanıp namazlarını kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızktan harcarlar. Sana indirilene ve senden önce indirilene inanırlar; ahirete de kesinlikle iman ederler. İşte onlar, Rablerinden bir hidayet üzeredirler ve umduklarına erenler, işte onlardır!

İnkâr edenlere gelince, onları uyarsan da, uyarmasan da, onlar için birdir; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir, gözlerine de perde inmiştir. Onlar için büyük bir azâp vardır.

İnsanlardan öyleleri de vardır ki, inanmadıkları halde "Allah'a ve ahiret gününe inandık." derler. Allah'ı ve müminleri aldatmağa çalışırlar, hâlbuki yalnız kendilerini aldatırlar da farkında olmazlar. Onların kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını artırmıştır. Yalan söylemelerinden ötürü onlara acı bir azap vardır.

Onlara: "Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın." dendiği zaman: "Biz sadece düzelticileriz," derler. İyi bilin ki, onlar bozgunculardır; fakat anlamazlar.

Onlara: "İnsanların inandıkları gibi siz de inanın." dense, "O beyinsizlerin inandığı gibi inanır mıyız?" derler. İyi bilin ki, asıl beyinsizler kendileridir; fakat bilmezler.

İnanmış olanlara rastladıkları zaman; "İnandık." derler. Fakat şeytanlarıyla yalnız kaldıkları zaman; "Biz sizinle beraberiz, biz sadece (onlarla) alay ediyoruz." derler. Allah da kendileriyle alay eder ve onları bırakır; taşkınları içinde bocalayıp dururlar. İşte onlar o kimselerdir ki, hidayet karşılığında sapıklığı satın aldılar da ticaretleri kâr etmedi, doğru yolu da bulamadılar.

Şimdi akl-ı selim bir kişi bu mübarek ayetlerden kimler ilerici ve kimler gerici olduğunu düşünmelidir. Öyleyse biz ilericiyiz; çünkü inanıyoruz. Nisa Suresi'nin 136. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Ey inananlar, Allah'a, Peygamber'ine, Peygam-ber'ine indirdiği Kitaba ve daha önce indirmiş bulunduğu Kitaba inanın. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, elçilerini ve ahiret gününü inkâr ederse o, uzak bir sapıklığa düşmüştür.

İşte Allah Teala, inanan insanla inanmayan insanın ölçülerini bu şekilde beyan etmektedir.

Kim ne derse desin ve kim nasıl düşünürse düşünsün; ben kimsenin uşaklığını yapmıyorum. Allah'tan başka kimsenin kulu değilim. Bu araştırmamı her şeyden önce Allah Teala'nın rızasını göz önünde bulundurarak yaptım. Kendi toplumuma yararlı olmak ve en doğrusunu sunmak için 12 yıllık araştırmanın sonunda, bu eseri insanımız için yararlı olacağına inanarak

sizlere sunuyorum. Düşündüm ki, insan vücudunun sıhhatli olması için nasıl çeşitli vitaminlere ihtiyacı varsa ve bu vitaminlerden biri olmayınca insanın nasıl dengesini bozuyorsa; insanın manen de böyle olduğu gözlenmektedir. Bugün Allah'a şükür ki, Anadolu'da Alevîler olarak doktorumuz mühendislerimiz, avukatlarımız ve öğretmenlerimiz var. Ama en önemlisi bir din âliminin olmayışıdır. Öyleyse sen de Alevî olduğunda samimiysen bunu istemenin bizim insani görevlerimizden olduğunu bilmelisin. Kim bu vatani ne kadar seviyorsa biz de en az o kadar seviyoruz. Kim birlik ve beraberlikten yanaysa, biz de en az onun kadar birlik ve beraberlikten yanayız. Hiç Allah'tan korkan bir insan ayrılık ister mi. Kötülük ister mi? Öyleyse biz de istemeyiz. Bunu yapacak olursak Türkiye'mizin dört bir yanında birlik ve beraberlik olacağına inanıyorum. Bir Alevîde ne gibi özellikler olması gerektiğini soracak olursanız, derim ki: "Ben Alevîyim" diyen herkes sevgili Peygamberimizden sonra, başta Hz. Ali ve soyundan gelen 11 İmamımızı kendine ölçü edinmelidir. Hz. Ali için seslenerek onlara olan sevgimizin hangi boyutta olduğunu şöyle dile getiriyorum:

Sensin Allah Resulünün vasisi

Sensin Müminlerin gerçek emiri

Evliyalar şahı erenlerin piri

Ali Ali canım Ali

Canım sana kurban olsun ya Ali

Sensin Hasan ile Hüseyin'in babası

Sensin Fatıma-i Zehra'nın kocası

Başından gitmedi küfrün belası

Ali Ali canım Ali

Canım sana kurban olsun ya Ali

Sana açılmıştır ilmin kapısı

Sen okurdun ismi azam duası

La feta illa Zülfikar sesi

Ali Ali cananım Ali

Canım sana kurban olsun ya Ali

On bir nur doğmuştur senin soyundan

Erişilmez sana hakkın yolundan

Bize yardım eyle mahşer gününde

Ali Ali cananım Ali

Canım sana kurban olsun ya Ali

Kirazlıyım kölen bile olamam

Olsam bile kıymetini bilemem

Senin düşmanından medet dilemem

Ali Ali canım Ali

Canım sana kurban olsun ya Ali.

Evet; Kur'ân'da Hz. Ali (a.s) ve ailesinin fazileti hakkında 380'i aşkın ayet nazil olduğu birçok tefsirlerce kabul edilmiştir. Aslen Kur'ân, onlarla ve onlar da Kur'ân'la beraberdirler. Sevgili Peygamberimiz bir hadisinde buyurmuştur ki:

Ey Müslümanım diyenler! Sakın benden sonra Ehlibeyt'imden öne geçmeyin; onlardan geri de kalmayın. Çünkü onlar sizden daha çok bilendirler.

Peygamberimizden sonra iman edenler Allah ve Resu-lü'nün buyruklarına sadık kalarak Ehlibeyt'ten öne geçmeselerdi, onlara akıl öğretmeye kalkışmasalardı, bugün dünyada tek din olarak İslâm hâkim olurdu; ama ne yazık ki zamanın zalimleri buna fırsat vermedi.

HZ. ALİ (a.s) EN ÜSTÜNDÜR

Bir Alevî'nin gözünde Hz. Ali (a.s), Peygamber efendimizin asıl vasisidir. Ali Müminlerin Emiri'dir; Ali Fatıma'nın kocasıdır. Ali (a.s), Hasan'la Hüseyin'in babasıdır. Ali (a.s), evliyalar şahıdır. Ali müminlerin gerçek emiridir. Ali (a.s), ilmin kapısıdır. Ali (a.s), ism-i azamı bilendir. Ali (a.s), Beytullah'ta dünyaya gelendir. Hak ve hakikatte ona erişmek olmaz. İlimde ondan üstün yoktur. Allah ve Kur'ân yolunda cihat etmekte Ali'den üstün bir kişi bulunamaz. Çalışmada Ali'den üstünü yoktur. Doğruluk, sadakat, daha doğrusu dünyada ne kadar güzellikler varsa hepsi Ali'de (a.s) vardır. Sevgili Peygamberimiz boşuna dememiştir:

Âdem (a.s), Nuh (a.s), İbrahim (a.s), Musa (a.s) ve İsa'yı (a.s) görmek isteyen, Ali'ye (a.s) baksın.

Bu hadisler boşuna söylenmemiştir. Başka bir hadiste; *"Ali hakla, hak Ali ile beraberdir."* buyurmuştur.

Bu hadisler hakkında ihtilaf yoktur. Bütün mezheplerin sahih kaynaklarında ittifak edilen hadislerdendir. Bu hadisleri reddetmek mümkün değildir. Bu demektir ki, 12 İmam'la olmak ve Ali taraftarı olmak hakla beraber olmak demektir. Öyleyse Alevîlikte samimi olan bir kişinin izleyeceği yol Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur. Bizim örnek ve ölçü edinmemiz gereken kişiler 12 İmam'dır. Yer yerinden oynasa bile Alevîler için bu ölçü değişmemelidir. Bunun dışında sağa da gitsen, sola da gitsen yanlıştır. Mademki biz Alevîyiz, Ali'yi seviyoruz ve Ali dostuyuz diyorsak ilimde de Ali gibi olmalıyız. Ali (a.s) Alevîler için en doğru ölçüdür. Bir kimse "Ben Alevîyim; ben ilim sahibiyim; gelin size Alevîliği öğreteyim." diyorsa, evvela onun iman gücüne bakın; eğer imanı 12 İmam'ın inançlarına uygunsa bilin ki doğru söylüyor. Yok, eğer sözünün başında ne Allah inancı, ne de Kur'ân inancı olursa, ama görünüşte Ehlibeyt'i seviyorsa, bilin ki Allah'a, Peygamber'e ve Kur'ân'a düşman olan, Ehlibeyt'in, Hacı Bektaş-i Veli'nin ve biz Anadolu Alevîlerinin de baş düşmanıdır. İşte bizim için ölçü budur; çünkü İslâm'ın 10 şartından ikisi olan tevelli ve teberri Anadolu'daki ve hatta dünyadaki bütün Alevîlerde ön plana çıkan ilkelerdendir. Bunu bilmeyen Alevî yoktur. Hacı Bektaş-i Veli'nin *Makalat*'ında aynen böyle yazmaktadır.

Tevelli ve teberri Ehlibeyt'in dostlarına dost, düşmanlarına düşman olmak demektir. Demek ki Allah'a, Peygamber'e ve Kur'ân'a bağlı olmayan bir kimsenin Ehlibeyt'i sevmiş olması mümkün değildir. Alevî bir anne-babadan bile dünyaya gelse Alevîlikten çıkmış olur. Mesela bir kişi namaza düşmandır, oruca düşmandır. Ama buna rağmen Ehlibeyt dostu görünmeye çalışıyor; bu taktiği kullanıyor.

Bilin ki, böyle bir kişinin düşmanlığı Muaviye'ye veya Yezid'e karşı değildir. O direkt olarak Allah'a ve Peygamber'e düşmandır; Ehlibeyt'in de düşmanıdır böyle bir kişi. Bir kişi Kur'ân'ı küçük düşürmek için çırpınıp durmakta, farzlara karşı çıkmakta; haram olan şeyleri de savunmakta; zina, kumar ve içki gibi şeyleri yapmakta ve bunları savunmakta ise, bilin ki böyle kişiler Allah'a ve Peygamber'e düşman oldukları gibi esasen hiçbir dine de inanmamaktadırlar. Bu kişileri tanımak için amellerine bakmamız gerekir.

Öyleyse bilmemek ayıp değildir. Ama öğrenmemek ayıptır. Ben bir Alevî olarak Alevîliğimle gurur duymaktayım. Bir kardeşiniz olarak diyorum ki, şu günlerde aramızda dolaşıp bize Alevîliği öğretmek isteyen bu ateistlerin, bu tabiatçıların oyunlarına gelmeyelim. Eğer Alevî olduğunda samimiysen Ali dostusun demektir, Hz. Muhammed'in ümmetisin demektir. Sana inanmamak yakışmaz; senin yolun Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur. Bundan asla şaşma; bu yol hak yoludur. Hak yolu bırakıp nereye gidiyorsun? Yarın mahşer-i kübrada Ehlibeyt'in yüzüne nasıl bakacaksın? İmam Mehdi'ye (a.s) ne cevap vereceksin? Hiç düşündük mü bugün dünyada neler dönüyor diye?

Aklıyla hizmet edenler dünyada sürekli sınav vermekte, arayış içerisindedirler. Fakat tembel tembel oturanlar, bana değmeyen yılan bin yıl yaşasın diyenler ve nefislerinin emrinde çalışanlar inim inim inlemektedirler.

Bu boşluğu çok iyi değerlendirmek lazımdır. Bu dinsizlik lekesini üzerimizden atmanın zamanı gelmiştir; hatta geçmek üzeredir. Bu konu biz Alevîler açısından çok önemlidir. Yoksa bir gün iniltimiz arşa çıkarsa buna hiç şaşmayın. Tarihte dinsizlik nedeniyle hüsrana uğrayan çoktur.

Bunlar utanmadan bir de yüzümüze karşı, İslâm'da farz olan namaz, oruç, haç, zekât gibi şeyler Alevîlerin değildir diyerek biz Alevîlere en büyük hakareti yapmış olurlar. Nasıl hakaret yapmış oluyorlar, diyeceksiniz. Çünkü "oruç ve namaz bizim değildir" demek,

"Kur'ân da benim kitabım değildir" demekle eş anlamlıdır. Ya da "oruç, namaz Alevîlerin değildir" demek, "Alevîler Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti değildir" demekle eş değerdedir. Oruç ve namaz Alevîlerin değildir" demek, yine "Alevîler Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti olmadıkları gibi 12 İmam'ın imam olduklarına da inanmıyorlar" demekle aynıdır. Eğer bir kişi doğrudan bize "Siz Müslüman değilsiniz" derse ona kızarız. Ama bunlar hiç utanmadan "Oruç, namaz Alevîlerin değildir" demekle açıkça, "Alevîler Müslüman değildirler" diyorlar ve biz de onlara seyirci kalıyoruz. Hele bu insanlar Ehlibeyt'i kendilerine maske ediyorlarsa onlara çok çirkin iftira etmiş olurlar. Çünkü Alevîliğin ana temeli Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti olup 12 İmam'a bağlı kalmaktır. Yoksa Alevîlik ne ayrı bir dindir ve ne de ayrı bir ırktır. "Namaz ve oruç Alevîliğin değildir" demek hâşâ, "Alevîler Müslüman değildir" demek olduğu gibi 12 İmamlar da Müslüman değildir" demekle eşdeğerdedir.

Böyle bir görüş biz Anadolu Alevîleri hakkında yapılan çok büyük bir terbiyesizliktir. Bütün bunlar bize atfedilen çirkin bir iftiradır. "Namaz, oruç, hac, zekât Sünnîlerindir" demek ise, "Sünnîler Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetidir, Kur'ân onların kitabıdır" demekle eş değerdir. Yani "Onlar Müslümandır, ama Alevîler değildir" demektir. En çirkin taraf da, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Muaviye'nin oğlu Yezid, daha doğrusu tüm Ümeyyeoğulları ve Abbasîler oruç tutup namaz kıldıkları için Müslümandırlar. Ama Ehlibeyt taraftarları namaz kılmadıkları için tarih boyu bu savaşı verdiler. Yani Sünnîleri Müslüman, Ehlibeyt taraftarlarını Kur'ân'a zıt göstermek olur ki, bundan daha büyük bir terbiyesizlik olamaz. Burada haklılar haksız, haksızlar ise haklı gösterilmek istenilmektedir. Peki, neden böyledir? Çünkü Ehlibeyt demek İslâm'ın özü demektir. Onlar Kur'ân'la, Kur'ân'da onlarla beraberdir. Öyleyse gerçek anlamda Alevîlik İslâm'ın özüdür. Bunun aksi yalandır, iftiradır. Atalarımız, "Dünyada Kur'ân, ahirette iman" diyorlardı. Ya Rabb'i, bize dünyada Kur'ân, ahirette iman nasip eyle derlerdi.

Eğer biz Alevîler Anadolu'da namazdan ve oruçtan mahrum edilmişsek oruç ve namaz Alevîlerin olmadığı için değil, bize mezhep ve içtihat hakkımızın verilmeyişindedir; çünkü gerçekler her zaman çıkarıcılar için tehlike oluşturuyor; Anadolu Alevîlerinin mezhep ve içtihat haklarının verilmeyişinin nedeni de budur. Bu hakkımızı istemek bizim görevimizdir. Yoksa ağlamayana meme olmaz derler ya; biz Alevî olarak bu hakkımızı isteyip bu konuda harekete geçmezsek bu inkârcıların sayesinde ileride çok büyük musibetlere uğrayacağımızda şüphe yoktur.

Bizim gayemiz ayrılık düşürmek değildir. Çünkü Kur'ân'ı inkâr etmek, namaz ve orucu inkâr etmek öylesine sıradan bir mesele değildir. Bugün yasaların karşısında adam öldürmenin cezası neyse, hırsızlık yapmanın cezası neyse, daha doğrusu idamı gerektiren cezalar neyse belki de dinimiz açısından bu saydığımız şeyleri inkâr etmenin cezası da bunlarla eş değerdedir.

Şöyle bir iyice düşünelim: Bu İslâm dinini getiren, kendisine Kur'ân nazil olan, Kur'ân'daki namaz, oruç, hac ve zekât farzlarını bizlere duyuran, bütün insanların ve cinlerin efendisi, Allah Teala'nın Resulü Hz. Muhammed'dir. Allah Resulü'nün ev halkı ve Ehlibeyti ise Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'dir. Geriye kalan imamlarımız da aynen bunların izindedirler. Şimdi aklî ve ilmî olarak düşünelim: Hz. Muhammed'in (s.a.a) getirdiği Kur'ân'da Allah'ın farz kıldığı oruç ve namaz gibi şeyleri Muaviye ve onun fasık, facir oğlu Yezid gibi kişiler yerine getirdikleri, ama sevgili Peygamberimizin sağlığında İslâm uğruna, din ve Kur'ân uğruna bütün hayatlarını feda eden Hz. Ali, İmam Hasan, Kerbela'da Kur'ân için bütün ev halkını ve yakınlarını feda eden İmam Hüseyin bunlara karşı oldukları söylenebilir mi?! Bu nasıl bir mantıktır? Bu ne büyük edepsizliktir?!

Nasıl namaz, oruç, hac, zekât gibi farz ameller On İki İmam'ın ve onların izleyicileri olan velilerin, Hünkâr Hacı Bektaş-i Veli'nin ve Anadolu Alevîlerin değildir diyebilirler? Bu yalancılara bu sözlerine delilleri nelerdir? Hangi mantıkla bu görüşü savunuyorlar, bilemiyoruz. Bildiğimiz bir şey varsa o da bu kişilerin yalancı olduklarıdır. Yalancılara da cennet haramdır.

Aziz kardeşlerim! Bu yazı dizimize başlarken "Kur'ân en büyük mucizedir" diye başladık. Bu konuda gücümüz yettiği kadar Kur'ân'dan ayetler getirerek örnekler verdik. Sevgili Peygamberimizden ve onun pâk ve pakize olan Ehlibeyti'nden örnekler getirip Kur'ân'ın gerçekten en büyük mucize olduğunu delillerle anlatmaya çalıştık. Bütün dünya insanların tek kurtuluş yolu İslâm'dır. Onun ölçüsü de Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. İslâm adına sağa gidenler gibi sola gidenler de yanlış gitmektedirler; çünkü İslâm'ın ölçüsü olan Kur'ân ve Ehlibeyt sırat-ı müstakim yoludur. Bütün kaynaklar mütevatir olarak Hz. Muhammed'den (s.a.a) şöyle bir hadis nakletmektedirler:

Benden sonra ümmetim 73 fırkaya bölünecektir; ama bunlardan ancak birisi hak üzeredir.

Şimdi bütün fırkalar hak üzere olan bu grubun kendileri olduğunu iddia etmektedirler. Tabiatıyla her fırka kendisini böyle görmektedir. Hâlbuki bu konuyu Hz. Resulullah (s.a.a) şu hadisiyle belirtmiştir:

Benim Ehlibeyt'im Nuh'un gemisi gibidir. Ona binen kurtulur, ondan ayrılan boğulur, helak olur.

Nuh'un gemisine binenler nasıl kurtuldularsa benim Ehlibeyt'immin yolunda gidenler de kurtulacaklardır.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a), Gadir-i Hum'da yaklaşık 120 bin hacı vasıtasıyla bütün iman edenlere seslenerek şöyle buyurmuştur:

Ey Müslümanlar! Şunu bilin ki, bugüne kadar bütün kötü işleri, yani içkiyi, kumarı, zinayı, faizi velhasıl Allah'ın haram ettiği şeylerin tümünü ayağımın altına aldım. Bu kötü gelenekleri kaldırdım.

Size iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Bu iki emanete sahip çıkıp bunları kendisine ölçü edinecek olursanız hiçbir zaman delaletе düşmezsiniz.

Sonra Hz. Ali'yi (a.s) yanına çağırarak şöyle dedi:

Ey Müslümanlar! Şunu bilin ki, ben kimin mevlası ve emir sahibi isem Ali de onun mevlası ve emir sahibidir.

Sonra şöyle ekledi:

Ya Rabbi! Benim Ehlibeyt'imden olan Ali'yi seveni sen de sev, ona düşman olana sen de düşman ol.

Bu hadis Şia kaynaklarının hepsinde olduğu gibi bazı Ehlişünnet kaynaklarında da vardır. Ahmet Hilmi Filibeli'nin yazdığı "*İslâm Tarihi*"nde birçok kaynak gösterilerek bu hadisin

doğruluğu ispatlanmıştır. Bu da Ehlisünnet mezhebine bağlı bir tarihtir. İsteyen oraya başvurabilir. Din de o gün tamamlanmış ve Maide Suresi'nin 3. ayeti o gün inmiştir:

Bu gün dininizi tamamladım, size din olarak İslâm'ı seçtim.

Şimdi hiçbir akımın oyununa gelmeden iyi düşünelim. Mademki, biz de Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyiz, mademki 12 İmam yolundayız; öyleyse Kur'ân ve Ehlibeyt emanetlerine bizim herkesten çok sahip çıkmamız ve hayatımızı onların buyrukları doğrultusunda yönlendirmemiz gerekir. Bunun aksini iddia etmek yalancılık olur. Asıl manada gerçek Alevîlik işte budur. Bunun dışındaki Alevîlik iyi bir Alevîlik değildir. Akl-i selim bir insan, Allah'ın iyi bir kulu olmayı gurur ve kibir meselesi etmemelidir. İnsan hangi seviyede olursa olsun Allah'a boyun eğmeye mecburdur. Başkalarının hatalarına bakarak, "Alın, din de sizin olsun, Allah, Kur'ân ve Peygamber de" demek bir Müslümana yakışmayan şeylerdir. Bana göre bu görüş tamamen yanlıştır. Bugün tarihin akışına baktığımızda 12 İmamlarımızın hemen hepsi çok büyük musibetlere maruz kalmışlardır. Ancak ne Peygamberimiz ve ne de ondan sonra gelen imamlarımız Allah'ın emirlerini içeren Kur'ân'dan bir zerre kadar ayrılmamışlardır. Ayrılmak şöyle dursun, Allah'a karşı takvalarını arttırmış, Kur'ân'ın ipine sınıksız sarılmışlardır. İşte bugüne kadar bunların sevilmesinin sebebi işte budur. Durum böyle ise, o zamanda "Ben Alevîyim" diyen bir kişinin bu gibi konulardan alacağı çok büyük dersler vardır. Bakınız Allah Teala, Enfal Suresi'nin 29. ayetinde şöyle buyuruyor:

Ey iman edenler; eğer Allah'tan korkarsanız o size iyiyi, kötüyü ayırt edecek bir anlayış nasip eder. Ve suçlarınızı da örter, sizi bağışlar. Çünkü Allah büyük lütuf sahibidir.

Buradan anlaşılacak şudur: Bir insan Allah'ın emirlerine uymaya gayret ederse, Allah Teala her yerde ve her zaman onun yardımcısı olacağını vadedmiştir. Bir insanın bu nimetlerden habersiz olması akıl işi değildir. Böyle bir davranış olsa olsa nefsin işidir. Bir insan Allah'ın verdiği bu bedeni aklın emrine değil, nefsinin emrine teslim ederse nefsi onu boyadan boyaya sokar. Öyleyse asıl insan bu bedeni aklın emrine veren kişidir. Böyle yaparsa akıl mutlaka hakkı bulacak ve Allah Teala da ondan yardımını esirgemeyecektir.

Şunu bilhassa vurgulamak istiyorum: İnsanlık tarihine baktığımız zaman ahiret meselesini bir yana bırakalım, bu dünyada bile dine bağlı olmayan toplumların çok büyük musibetlerle karşı karşıya geldiklerini görmekteyiz. Geçmişe bırakalım, şu günümüz dünyasına baktığımızda ateist bir düşüncenin nasıl iflas ettiğini, insanların nasıl perişan olduklarını pekâlâ görmekteyiz. Kalp gözlerimiz hakikati görebiliyorsa bunu görmek zor değildir.

Bugün dünyaya hüküm süren bu kapitalist sistemde insanlık için bir kurtuluş olmadığı ortadadır. Bu sistemin insan tabiatına uygun olmadığı meydandadır. Avrupa'nın insanı hiç de dışarıdan görüldüğü gibi mutlu değildir. Dinsizlik onları da sarsmış, perişan etmiştir. Bir bataklığa düşmüşlerdir. Avrupa halkının yarısından fazlası bir aile yuvasına hasrettir. Bekâr yaşarlar ve bunun sonucu olarak da eşcinseller devamlı artmaktadır. Sadece Berlin'de 18 bin AİDS'li hastanın olduğu tespit edilmiştir. Esrar ve eroinden senede iki bin kişinin öldüğü söylenmektedir. Artık bunun Avrupa'nın tümünde, Amerika'da ve Afrika'da ne kadar olduğunu varın siz hesaplayın. Hesap edin görün dinsizlik insanları nasıl alt üst etmiştir? Ne de kötü bir çıkmaza sokmuştur. Bana göre sadece bu insanların dış görünüşlerine bakarak aldanmamak gerekir. İşte bütün bunları yok edebilecek, insanlığa insan gibi yaşama gücü verebilecek tek yol Allah'ın yolu olan İslâm'dır. Sevgili Peygamberimizin Gadir-i Hum'da

insanlığa emanet bıraktığı Kur'ân ve onun tertemiz Ehlibeyti'dir. Çünkü ne olursa olsun, öğrenmek için iki şey mutlaka lazımdır:

Bunlardan biri kitap ve diğeri ise öğretmenlerdir. Budara kitap Kur'ân-ı Azimü's-Şan ve onun öğretmenleri ise ilim şehrinin kapısı Hz. Ali ve onun 11 evladıdır. Buna hayır diyebilecek kimseler yoktur.

Bir şeyi hatırlatmakta fayda vardır. Biz Alevîler, İslâm adına oluşan haksızlıkları, saltanatları, sultanlıkları ve haksız yere dökülen mazlum kanlarını eleştirebiliriz. İslâm dininde olmayıp İslâm adına oluşan haksızlıkları eleştirebiliriz.

Mesela Kur'ân buyuruyor ki: "Yalan konuşma, zina yapma, içki içme, tefecilik yapma, mazlumun ve yetimin hakkını yeme."

Velhasıl, bugün mantıklı olarak düşündüğümüz zaman, insana zarar veren ne varsa Allah Teala'nın Kur'ân'da haram ettiğini, her türlü gösterişi ve nifakı yasakladığını, bunları yapanları da cehennemle müjdelediğini görmekteyiz. Bizler bu kötü amelleri kendimiz yapmayıp yapanları da eleştirebiliriz. Gerekirse böylesi kişilere düşman da olabiliriz. Ancak bütün bunlar var diye hakikati de inkâr etmeyelim, Kur'ân ve Ehlibeyt'i inkâr etmeyelim, namazı, orucu, zekâtı, haccı, marufu emredip münkerden sakındırmayı, tevelli ve teberriyi hiçbir zaman inkâra kalkışmayalım. Bunlara asla düşman da olmayalım. Bunlardan herhangi birine düşman olmak Allah'a ve Resulü'ne de düşman olmak olur ki, Allah (c.c) böyle bir toplumu helak eder.

Allah bizleri bize musallat olan bu inkârcıların şerrinden korusun. Bu inkârcılar nasıl bir zararın içinde olduklarını bir bilseler oturur gece ve gündüz durmadan Rablerinden af dilerler. Ne yazık ki, bunu idrak edemiyorlar. Neden bunu idrak edemiyorlar? Çünkü bedenlerini nefislerine teslim etmişler; bu yüzden idrak edemiyorlar. Nefis insanın en büyük düşmanıdır. Önceki konularda yaşlı bir kadının kıssasını sunmuştuk. Ne demişti kadın: Ben Allah'ın varlığını bu elimdeki kirmandan anlıyorum; çünkü ben bu kirmanı elimle döndürmezsem dönmüyor demiştir. Demek ki yaşlı kadın bir kirmanın bile bir döndürücüsü olduğunu bilerek bu varlık âleminin bir yaratıcısı ve döndürücüsü olduğunu idrak edebiliyor. İdrak eden için yaratana görmek bu kadar basittir. En ufak bir eşyanın kendiliğinden olamayacağını, bunun ancak bir ilim ve bilim neticesinde meydana gelebileceğini idrak edebiliyor. Amma dünyamızın direksiz yaratıldığı bilinmeyen bir şey midir? Gök âlemiyle ozon tabakasının oluşumunu, ayın, güneşin ve yıldızların, gecenin-gündüzün oluşumunu tabiata bağlamak mümkün müdür?

Evet; bunu insana çok görmemek gerekir. Bakınız rivayetlere göre Hz. İbrahim'in (a.s) babası annesi Nemrud'un hizmetçisi idiler. Hz. İbrahim (a.s) de Nemrud'un evinde dünyaya gelmiştir. Hz. İbrahim (a.s) dünyaya geldiği zaman Nemrud'dan onu sakladılar. Annesi onu bir mağaraya saklamış, orada büyütüyordu. Nemrud ben yaratılmış değil, yaratıcıyım; yani sizin Rabb'inizim diyordu. Hz. İbrahim (a.s) sürekli annesine, "Anneciğim! Bizim yaratıcımız kimdir?" diye sorduğunda annesi "Yavrurum! Sen neden bahsediyorsun? Sen henüz bir çocuksun." Hz. İbrahim (a.s) büyüdükçe insandan Allah olmayacağını kavriyordu. Bir gün İbrahim'i dışarı çıkarttıklarında güneşi görüp, "İşte bizi yaratan bu olabilir." dedi. Ay ve güneşin battığını görünce bedenini aklına teslim ederek, "hayır bizi yaratan, ayı ve güneşi yaratan, her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen bir yaratıcı vardır." dedi.

Sonra annesine şöyle bir soru yöneltti: Anneciğim! Nemrud mu güzel, yoksa benim babam mı? Annesi, yavrum, dedi, baban Nemrud'dan daha güzeldir. Peki, anneciğim; babam mı daha güzel, sen mi? dedi. Annesi yavrum; ben daha güzelim dedi. Daha sonra, anneciğim; ben mi daha güzelim, sen mi? dedi. Annesi tabî ki sen daha güzelsin yavrum dedi.

Bunun üzerine Hz. İbrahim (a.s) dedi ki: Anneciğim; Nemrud ne biçim yaratıcıdır ki, babamı kendisinden, seni babamdan ve beni de senden daha güzel yaratmış?! Bu ne biçim tanrılık, bu ne biçim yaratıcılıktır?! Hayır; anneciğim böyle biri asla tanrı olmaz demiştir. Evet; işte idrak edenin mantığı çocuk da olsa budur. Hz. İbrahim o küfür âleminde daha çocuk yaşta bunu anlayabilmişti.

Yine rivayet edilir ki: Hz. İbrahim büyüdü. Nemrud'un sarayına girdi, orada birçok putla karşılaştı. İnsanların o putlara tapındığını gördü. Hz. İbrahim (a.s) o çocuk haliyle onlara müdahale ederek "yanlış yapıyorsunuz." dedi. Bunlar taştan ağaçtan yapılan şeylerdir. Bunların hiç kimseye ne faydası, ne zararı dokunabilir. Herkes İbrahim'i susturmaya çalıştı. Putların ona gazap edeceklerini söylediler. Ama gerçekleri görebilen Hz. İbrahim bir gün eline balta alarak büyük put hariç bütün putları kırdı ve baltayı da büyük putun boynuna astı. Olayı Nemrud'a bildirdiler. "Bu işi yapsa yapsa İbrahim yapar dediler. Hz. İbrahim (a.s), balta kimde ise o yapmıştır." dedi. Mademki balta bu putun boynuna asılı duruyor, bu put yapmış olabilir deyince hep birden karşı çıkarak "hayır bu putun böyle bir iş yapması mümkün değildir." dediler. İşte o zaman Hz. İbrahim (a.s) şöyle söyledi: Mademki bu putların böyle bir iş yapmaya güçleri yetmez, peki siz ne diye bunlara tapıyorsunuz? O zaman sizin, bizim ve bütün varlık âleminin bir sahibi vardır. Gelin hep beraber bir olan Allah'a ibadet edelim. Evet; Hz. İbrahim'in (a.s) kıssası işte böyle başladı. Daha çocukken bir olan Rabbini tanıyabildi; darısı, inkâr edenlere başına diyelim.

Hz. İbrahim bir insandır. Nemrud ve yandaşları da hakeza birer insandırlar. Ne var ki biri hakka yönelmiş, diğeri ise batılı temsil etmektedir. Tarihten bize aktarılan bilgilere baktığımızda Hz. Musa'nın (a.s) kıssası ile Firavun'un kıssasının da bu türden olduğunu görmekteyiz. Hz. Musa (a.s) hakkı, Firavun ise batılı temsil etmektedir. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa ve onun pak Ehlibeyt'i hakkın, Ebu Cehiller ve Ebu Süfyanlar, oğlu Muaviye ve Yezid ise batılın tarafında yer almışlardır.

Şunu çok iyi bilmemiz gerekiyor ki, o gün bu gündür kim Allah'ın varlığını ve Kur'ân'ı inkâr etmişse artık kimi severse sevsin aynı Nemrud ve Firavun gibi, Ebu Cehil, Ebu Leheb ve Ebu Süfyanlar gibi batılın tarafındadır. Bu Firavunlar insanların üzerine taht kurup insanları nasıl sömürdülse bunların da hedefleri aynıdır. Bir insan yaratanını tanımadan, Allah'ın emirlerinin neler olduğunu bilmeden hiçbir zaman ezilmişlerden ve mazlumlardan yana olamazlar. Onlar bu iddiada bulunuyorlarsa bilin ki çok büyük yalancıdırlar. Mazlumdan yana olmak isteyen bir kişi her şeyden önce kendisi hakkı tanıyıp Allah'a kul olmasını bilmelidir ki zalimin kim ve mazlumun kim olduğunu anlansın.

Bence başkalarının hatalarını tekrarlamak, bunları koz olarak kullanıp hak ve hakikatten ayrı kalmak hiç kimseye yarar sağlamaz. Mesela her gün her yerde Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in haklı olduklarını söyleyelim; 12 İmamımız yerden göğe kadar haklı idiler, onların amelleri haklılıklarının en sağlam delilidir. O imamlarımız, bilhassa İmam Zeynelabidin, Hz. Eyyub (a.s) misali o kadar musibetlere şahit olmuştur ki; İmam Hüseyin gibi bir babayı ve Hz. Ebu'l-Fazl Abbas gibi amcaı, Ali Ekberi ve Ali Asgar gibi kardeşleri velhasıl bir ev halkından 18 kişiyi şehit vermiş ve yakınlarıyla birlikte Kerbela'da 72 kişinin şahadetine tanık olmuştur. Böyle bir musibet görülmüş değildir. Eğer bir insanın musibetler karşısında isyan

etmesi gerekseydi musibetlerin en şiddetlisine şahit olan Hz. İmam Zeynelabidin (a.s) buna herkesten daha çok hak sahibi olurdu.

Bugün baktığımızda İmam Zeynelabidin'e (a.s) ait "*Sahife-i Seccadiye*" isminde çok değerli bir dua kitabı vardır; bu kitap bugün Ehlibeyt dostları arasında Kur'ân'dan sonra en muteber kitaplar arasındadır. Başlı başına duadır, zikirdir, ibadettir. Zeynelabidin kelimesi yine çok ibadet eden, abitlerin ziyneti anlamındadır. Bütün imamlarımız böyle idiler. Zaten onların başlarına gelen musibetler takvalarının bir kanıtıdır. Görüyoruz ki haksızlıklar karşısında Hakk'a isyan etmiyor, aksine onu yaşıyorlar. Yoksa onlar da haktan uzak kalsalardı, nefislerine uymuş olsalardı, Kur'ân'ın emirlerini hiçe saymış olsalardı, hiç şüphesiz hiçbir musibet görmezlerdi. En güzel hayata da sahip olurlardı. Çünkü inanmak ve hakkın yanında yer almak sömürüye karşı bir kalkandır. Biz de pıreye kızıp yorganı yakmayalım. Hak ve hakikatten ve Kur'ân'dan asla ayrı kalmayalım. 12 İmamımızı çok iyi tanıyalım. Onları örnek edinelim. Kur'ân'ın ipine sımsıkı sarıyalım. Kur'ân bizim de hak kitabımızdır. Onda haram olan her şey mutlaka bizim için haramdır. Onda helal olan şeyler de mutlaka bize helaldir. Onda farz olan namaz, oruç, hac, zekât, tevelli, teberri, marufu emretme ve münkerden sakındırma bizlere de farzdır. Bakara Suresi'nde şöyle buyuruluyor:

Ey iman edenler; oruç sizden öncekilere nasıl farz edilmişse size de farz edilmiştir.

Görüyoruz ki ayet, "Ey iman edenler" diye başlamaktadır. Demek ki "oruç bizim değildir" diyenler ya konuyu bilmediklerinden kafadan atıyorlar veya bile bile söylüyorlar. Çünkü ayet "ey insanlar" dememiş, "ey iman edenler" demiştir. Öyleyse bir kişinin inancı yoksa oruç ona farz değildir. Ne var ki, bunu belli bir toplum adına söylemek, hele Alevîlik adına iddia etmek en büyük yalandır. Çünkü gerçek anlamda Alevîlik İslâm'ın özüdür, İslâm'ın kendisidir. Ben "Ehlibeyt yolundayım, 12 İmam'ın izindeyim" diyen bir kişinin başta iman etmesi gerekmektedir. Yoksa bir kişi iman etmeden ne Ehlibeyt'in yolunda sayılır ve ne de gerçek anlamda bir Alevî olabilir. Boşuna kendisini kandırmasın. Mademki Alevîlik İslâm'ın özüdür, namaz ve oruç başkalarına ait olmasa bile Alevîlere farzdır. Yoksa bir insan asla hem ateist ve hem de Alevî olamaz. Ölçü, yapılan amelin Kur'ân ve Ehlibeyt'e uygun olup olmayışıdır. Eğer uygunsa hiç fark etmez; ister Hıristiyan bir anne ve babadan dünyaya gel, ister Yahudi, hiç fark etmez; burada amel ve erkân önemlidir. Kimin oğlu olduğun hiç önemli değildir. Nuh'un (a.s) oğlunun Allah'a inanmayıp Allah'ın gazabına uğradığını görüyoruz. Bir kimse Alevî bir ana ve babadan dünyaya gelmiş olabilir; böyle biri Allah'a ve Peygamber'e inanmıyorsa onun Alevîlikle ve İslâm'la bir alakası yoktur; bu adam Alevîlikten çıkmış sayılır. Böyle kimselerin düşüncelerinin İslâm'a mal edilmesi çok yanlıştır. Kişiler ister inansınlar, ister inanmasınlar onların davranış ve tutumları topluma mal edilmemelidir.

İmam Hasan Askerî'nin (a.s) şu hadisi ne de anlamlıdır:

Gün gelir ki insanlar güler yüzlü, fakat siyah kalpli olurlar.

İmam, sanki bu hadisi bugün bizlere haber buyuruyor. İnsanlar modernleştikçe insanî değerlerinin bozulduğuna ve yok olduklarına şahit oluyoruz. Toplumlarda, bilhassa Hıristiyanlarda aile birliği tamamen sarsılmıştır; Avrupa hayranlığı bizleri sarsmaktadır. Almanya'da yapılan bir kamuoyu yoklaması Hürriyet gazetesinde yayınlanmıştı; bu yoklamaya göre Alman erkeklerinin % 42'si eşlerinin para karşılığı bir başka erkekle olmalarını normal karşılıyorlar. Şimdi düşünün bu insanlık nereye doğru gidiyor? Acaba bazı kişiler İslâm'ı kötüleyip Hıristiyanlığı tebliğ ederlerken bu durumu göz önüne alıyorlar mı? Bunu benimsemek, bunu yaşamak çok kolaydır. Amma bu beladan kurtulmak oldukça

zordur. İnsanların namusuna ve şerefine yakışmayan bir olaydır. Birçok hayvanlar bile eşlerini kıskandıkları halde Avrupa insanında bunu göremiyoruz. Bunun tek nedeni ise dinsizliktir. Allah Teala, yarattığı insanı başıboş bırakmamış, ona yaşam ölçülerinin neler olduğunu haber vermiştir. Bu ölçüye uymayanlar mutlaka yargılanacaklardır.

İmam Cafer-i Sadık (a.s) bir hadisinde buyuruyor ki: *"Bize -amelinizle- süs ve ziynet olunuz, yüz karası olmayınız."*

Bir rivayette de şöyle geçmektedir: Bir gün Haris isminde bir kişi İmam Muhammed Bâkır'ın huzuruna gelerek, "Ey Peygamber'in torunu! Sizi sevenlerin, 'biz onları seviyoruz' demeleri yeterli midir?" dedi.

Bunun üzerine İmam (a.s) şöyle buyurdu:

Andolsunki yeterli değildir. Bizi sevenler Allah'a, peygamberine ve Kur'ân'a itaat edip takvadan üstün olanlardır.

İşte buna göre kim nasıl yaşarsa yaşasın; ister namusuyla yaşasın, ister namussuz, "Ben Alevîyim, ben Ehlibeyt dostuyum" diyen bir kişinin örnek alacağı kişiler 12 İmam'dır. Dünya ne kadar değişirse değişsin, onların insan hayatıyla ilgili söyledikleri bakidir. Çünkü Sevgili Peygamberimiz, *"Dünya ne kadar dönerse dönsün Ali hakla, hak da Ali ile beraberdir."* buyurmuştur.

Demek ki, 12 İmam'ın bizim için söyledikleri belli bir zamana ve belli bir müddete ait değildir. Onların söyledikleri her zaman ve her yerde geçerlidir. İnsan onların buyruklarını "Nasıl olsa zamanı geçti?" diye terk edecek olursa mutlaka hayatında bir eksiklik görür, boşluğa düşer.

Allah Teala, insanı yaratırken ona kendi nurundan verdiğini, ona şah damarından daha yakın olduğunu ve onu en güzel bir şekilde yarattığını buyurmaktadır. İnsandaki bu güzelliklerin daimi olması için onda sürekli bazı vasıfların bulunması gerekiyor.

Bunların başında iman gelmektedir; sonra adaletli olmak, doğru olmak, cömert olmak, hayır işlerde bulunmak gibi insanların yararına olan iyi şeyleri yapmak ve bunlar için gayret sarf etmek gelmektedir. Hz. Âdem'in (a.s) yaratıldığı ilk zamanda iyi olan şeyler bugün de iyidir; dünya durdukça da iyi olacaktır. Zamanın değişmesiyle bunlar değişmezler. O dönemde iki kere iki nasıl dört ediyorsa bugün de iki kere iki dört eder. Bunun aksi geçerlidir; bunların zıddı olan imansızlık, namussuzluk, şerefsizlik, yalancılık, yetimin hakkı yemek, nekeslik etmek, gıybet etmek, tembellik etmek velhasıl insanlar açısından hoş görülmemeyen her şey ilk insanın yaratıldığı günde nasıl kötüyse bugün de kötüdür ve dünya durdukça da kötü olacaklardır.

Aslında bugün ister inansın, ister inanmasın bu teoriye kimsenin itirazı yoktur. Bunu kime soracak olursak "evet" der. İşte İslâm'ın esası dediğimiz Kur'ân ve Ehlibeyt böyledir. Bu felsefede bütün saltanat ve padişahlıklar İslâm dışı ve haramdırlar. Bu felsefeye göre halkın idarecileri aynen halktan biri gibi yaşamak zorundadırlar. Kendilerine asla ayrıcalık tanımazlar. Bütün peygamberlerde olduğu gibi sevgili Peygamberimiz ve 12 İmam'ın hayatları bunun en güzel örneğidir.

Bu felsefede her zaman hakkın üstünlüğü söz konusudur. Bunda taraf tutmak ve adam kayırmak yoktur; bu işler haramdır. Bu felsefede kimseye zulmedilmez. Kimsenin zulmüne boyun eğmek de yoktur. Kimsenin namusuyla, şerefiyle oynanmaz. Namusunu, şerefini başkalarının oyununa getirmek yasaktır. Başkalarına ezilmek de yoktur. Bu felsefede insan, ey Rabb'im; ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz (iyyake na'budu ve iyyake nestain) hükmüne sıkı sıkıya bağlı kalınır. Bu felsefedeki insan buna sadık kalmalıdır. İşte onun için insanlığın kurtuluşunun İslâm'da olduğunu iddia ediyoruz; bu da Kur'ân ve Ehlibeyt felsefesindedir; çünkü bu felsefede adalet vardır, ışık vardır, doğruluk vardır, Allah'a iyi bir kul olmak vardır. Bunun dışından sağa da gitsen, sola da gitsen yanlış yoldasın. Bu yanlışların yüzünden insanlık kan ağlamaktadır. Başka fırkalara, mezheplere ayrılсан yanlış yoldasın demektir. Peki; bu yol neden yanlıştır ona bakalım bir. En'âm Suresi'nin 159'uncu ayetinde şöyle buyuruyor:

Dinlerini parça parça edip, grup grup olanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır, sonra (Allah) onlara yaptıklarını haber verecektir.

Sevgili Peygamberimizin *"Ümmetim 73 fırkaya ayrılacak; bunlardan ancak bir tanesi kurtulacaktır."* hadisi herkesçe bilinmektedir. Demek ki hak yol tektir. İkincisi batıldır. Bu fırkanın hangi fırka olduğunu Allah Resulü bildirmiştir: *"Ehlibeytim Nuh'un gemisi gibidir, ona binen kurtulur; ondan ayrılan helak olur."*

Başından beri vurgulamak istediğimiz nokta şudur: Bütün insanlık âleminin kurtuluşu İslâm'dadır. Ama bu, Kur'ân ve Ehlibeyt yoluyla öğrenilen İslâm'dır. Bunu biz kendi kafamızdan veya kendi inancımıza uygun olduğu için söylemiyoruz; bu, bize doğru yolu gösteren Kur'ân'ın ayetlerinin ve bu ayetleri doğru olarak tefsir eden ulemanın görüşüdür. Sevgili Peygamberimizin hadisleri de bu felsefeye şahit olmaktadır. Yoksa burada kişisel mantık ve düşünceler söz konusu değildir. İnsanlık için bir proje çizilmiştir; Allah'a iyi bir kul olmak isteyen bir insan hayatını bu projeye göre uygulamak zorundadır. İleride anlattığımız gibi, Kur'ân-ı Azimü's-Şan, Allah Teala tarafından nasıl 19 sayısıyla mühürlenmişse, başta Allah Resulü ve kadınlardan sevgili kızı Fatıma-ı Zehra olmak üzere 14 Masum-i Pâk, Hz. Ali, İmam Hasan, İmam Hüseyin ve diğer imamlarımız tıpkı bir zincirin halkaları gibidirler. Kur'ân'ın bazı ayetlerini kabul edip diğer bazılarını kabul etmeyen bir insan iyi bir Müslüman sayılmadığı gibi hakeza, 14 masumdan bazılarını kabul edip bazılarını kabul etmemek de insanı gerçek İslâm'dan çıkarır. Bunun delili sevgili Peygamberimizin (s.a.a) güzel hadisleridir. Buyurmuştur ki:

Ehlibeyt'im bendendir, ben de onlardanım. Beni Ehlibeyt'imden ayrı tutan bizden değildir.

Başka bir hadisinde ise şöyle buyurmuştur:

Benden sonra hak halifelerin sayısı 12 kişidir. Bunların tümü Ali ve kızım Fatıma'nın oğlu Hüseyin'in soyundan geleceklerdir. Onların sonuncusu Sahibe'z-Zaman'dır; onun adı benim adımla aynı olan Muhammed Mehdi'dir. O gaybete çekilecek, zamanı gelince yeryüzünde adaleti sağlamak için zuhur edecektir.

Bu gibi hadisler Ehlisünnet'in sahih hadis kitaplarında mütevatir olarak kaydedilmiştir. Bu bizim görüşümüz değildir; sağlam delillerin vurguladığı bir gerçektir. Allah Teala insanlara hüccetini tamamlamıştır. Onun hüccetinde bir eksiklik yoktur. İlâhî kitap olan Kur'ân hiç

bozulmadan ve eksilmeden elimizdedir. Bu kitabın tefsirini Peygamber efendimiz, 12 İmam ve onların ilmiyle donanan müfessirler yapmışlardır. Bütün bunlardan faydalanmak ise insanlığın görevidir. Ben Müslümanım diyenlerin ve bilhassa ben Ehlîbeyt dostuyum, ben Alevîyim diyenlerin görevidir. Allah Teala'nın çizdiği en sağlam ve en mükemmel yol bu yoldur. Bu yol Allah'a giden gerçek yoldur.

Evet; ey Ehlîbeyt dostları! Bütün insanlığın kurtuluşu Kur'ân ve Ehlîbeyt'te aranıyorsa, hak ve hukuk bu yolda aranıyorsa, Ali, hakla ve hak da Ali ile beraberdir deniyorsa ve sen Ehlîbeyt dostu olduğunı iddia ediyorsan, bütün bunları göz önünde bulundurarak kendi konumunu düşünmen lazım. Helali, haramı seçebiliyor musun? Namazın, niyazın, orucun ve zekâtın var mıdır? Allah ve Resulü'nün emirlerini hayatında uygulayabiliyor musun? Eğer bunları yapıyorsan demek ki gerçek bir Alevîsin.

Aksi durumda hem dünyada, hem de ahirette halimiz perişandır. Gelin hep beraber bu uykudan uyanalım. Başımızda dönen bu inkârcıları dışlayalım. Kendimizi bu inkârcıların kötü amellerine alet etmeyelim. Yasal mezhep ve içtihat hakkımızı isteyelim. Köylerimize ve mahallelerimize camiler, mescitler inşa edelim. Bu konuda birlik ve beraberlik sağlayarak güzel vatanımıza örnek olalım. Birliği ve beraberliği sağlayalım. Bizim de okumuş, araştırmış din adamlarımız olsun. İlmî, irfanî, hakikati ve marifeti öğrenmek için kulaktan duyma bilgilerle yetinmeyelim; gerçekleri asıl membandan öğrenelim. Böyle yapacak olursak yüzlerimizin parladığını ve yolumuzun aydınlandığını görürsünüz. Bu yolda ölmekse en büyük şereftir. Çünkü bu yol Hz. Hüseyin'in (a.s) yoludur. Bu yol kutsal bir yoldur.

İslâm dini ilim ve irfan dinidir; mantık dinidir. İslâm dini insan tabiatına en uygun dindir. En güzel medeniyet İslâm'da mevcuttur.

İslâm dini güzel olan her şeyi emreder, kötü olan şeyleri ise men etmektedir; İslâm dini sosyal adaletten yanadır. Yoksuldan, yetimden ve mazlumdan yanadır. Bunun en güzel örneğini sevgili Peygamberimiz vermiştir. Kölelik devrini kapatmış, Müslümanlara köle alıp azat etmenin Allah'ın emri olduğunu söylemiştir. Hiçbir ırkın diğerine üstünlüğü yoktur demiştir. Bütün mal varlığını Allah yolunda harcamıştır. 12 İmamlarımız da İslâm'ı bu anlamda yaşamışlardır.

İbadet olarak yapılması gerekenler ya farzdır ya da sünnettirler. Farzlar Kur'ân'da mevcuttur. Sünnetler ise Allah Resulü'nün (s.a.a) sünnetiyle sabittirler. Öyleyse yaptıklarımıza bakmak zorundayız. Yoksa bir yanlışı devam ettirmenin bugüne kadar kimseye faydası olmamış ve bundan sonra da olmayacaktır.

* * *

Sevgili okuyucularım takdir edersiniz ki, yazmış olduğum gerek "**Ehlîbeyt'e Doğru**" adlı kitabım ve gerekse elinizdeki "**Ben bir Alevîyim**" adlı eserim hayali kahramanları canlandıran ve efsaneler üreten roman türü kitaplar değildir. Bu kitaplarda tarih boyunca üzerimizde oynanan olaylardan bir kısmını gücüm yettiği kadar siz kardeşlerime anlatmaya çalıştım. Bunun için bazı meseleler iyi anlaşılması için tekrarlanmış olabilir. Şüphesiz farkında olmadan yaptığım hatalar da olabilir. Hatalarımdan dolayı siz değerli okuyucularımın affına sığınır, eleştirilerinizi beklerim. Şüphesiz eleştirileriniz bizi daha iyi yazmaya yönlendirecektir. Ben bu kitaplarımı yazarken hakkı ve hakikati üstün tutarak doğru gördüklerimi anlatmaya çalıştım. Bunu sadece kişisel mantığıma dayanarak yazdım; 12 sene boyunca gece gündüz demeden okudum, araştırdım ve yazdım. Başta Kur'ân-ı Kerim olmak

üzere Hz. Ali'nin Nehcü'l-Belaga'sı ve Divanı, 14 Masumdan Kırkar Hadis, Kur'ân Okulu, Kur'ân En Büyük Mucize'dir, Abdalbaki Gölpınarlı, Ali Şeriatı, Murtaza Mutahhari, Ahmed Hilmi, Kara Davut, Saadete Ermişlerin Bahçesi, Kerbela Vakaları, Ehlibeyt Davası, Alevîlik ve Bektaşilik hakkında yazılanlar, Makalatı Hacı Bektaşî Veli, Velayetname ve Usul-i Kafi gibi yüzün üzerinde kaynak okuyarak bu eseri meydana getirdik.

Söylemek ve yazmak bizden, durumu değerlendirmek ise siz kardeşlerime aittir. Ben bu eserleri Allah rızasını gözeterek yazdım, gönül ister ki siz de Allah rızası için okuyasınız ve başkalarına da okutabilirsiniz. Allah'ın (c.c) selamı üzerinize olsun. Ben az yazdım siz çok anlayın.

Bir Röportaj

Alemdar Gazetesi Berlin muhabiri Hasan Babur: *Sayın Ali Kirazlı! Sizce Alevîlik kelime olarak neyi ifade etmekte, bu kelime İslâmî bir kavram mıdır, değil midir?*

Kirazlı: Bilindiği gibi "Alevî" kelimesi mana itibarıyla Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen bir isimdir. Türkiye'mizde ise Hz. Ali (a.s) ve 12 İmam'ı sevdiğimiz için bizler için kullanılan bir kelimedir.

"Alevîlik kelimesi İslâmî bir kavram mıdır?" sorusuna gelince; Alevîliğin İslâmî bir kavram olduğunda hiçbir şek ve şüphemiz yoktur; zaten kelime olarak İslâm'ın özüdür. Sevgili Peygamberimizden sonra Hz. Ali ve onun temiz soyundan gelen 11 imamımız İslâm'ın bu özünü en güzel şekilde yaşamışlardır. Demek ki, kim ne derse desin, bugün üzerimizde her zamankinden fazla oyunlar oynanmaktadır. Alevîliği çeşitli isimlere yamamak için gayret sarf etmekte; ne yaparlarsa yapsınlar, hangi manada ifade ederlerse etsinler, hakkın tertemiz yüzünü örtemezler. Onun için ben Alevîliğin, İslâmî bir kavram olduğunu savunuyorum; hem de İslâm'ın özüdür diyorum. Bunu 12 İmamımız ve izleyicileri 300 küsur sene boyunca hep birlikte yaşamışlardır. Onların yetiştirdiği sahabeler ve veliler bu İslâm'ı yaşayarak bize kadar gelmişlerdir.

Anadolu'da bizlere yapılan o kadar baskıya rağmen, mezhep ve içtihadımızın yasaklanmasına rağmen, günümüze kadar her Alevînin cenazesi, nikâhı, bütün töreleri İslâmîdir. Demek ki Alevî olduğunu söyleyen kardeşlerim çok dikkatli olmalıdır. Alevîliğin ne olduğunu bilecek olursak Alevî'nin kim olduğunu da tanımış oluruz. Çünkü Alevî olan bir kişi Allah'ın kitaplarına, meleklerine, peygamberlerine ve ahiret gününe inanmalıdır. Alevî, Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetidir. Onun bıraktığı iki emanet olan Kur'ân ve Ehlibeyt'e uyar, 14 Musum-i Pâkî ölçü ve örnek olarak görür. İşte "ben Alevîyim" diyen kişide bu sıfatlar olmalıdır. Geçmişte evliyalar, yatırlar, ozanlar, âşıklar bunun en güzel örneklerini yaşayarak sergilemişlerdir.

Birileri, "Bu saydığımız Alevîlik güzeldir; ama bugün Anadolu Alevîlerinin içinde bulunduğu durum hiç de böyle değildir. Alevîlik İslâm'ın özüdür diyorsunuz; ama Alevîleri oyuna getirerek Alevîliğin İslâm ile bir ilgisi olmadığını söylüyorlar. Allah'a ve peygambere inanmadıklarını, İslâm'a düşman olduklarını dile getirenleri koruyorlar" diyebilirler.

Bilindiği gibi Alevîliğin ırkı, soyu yoktur. Kim olursan ol, hangi ırktan, hangi milletten olursan ol; ahir zaman peygamberi Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti olduğunu iddia ediyorsan, onun emanet bıraktığı Kur'ân ve Ehlibeyt'i kendine örnek ve ölçü edinmişsen ya da

etmişlerse, onlar Alevîdirler. Yoksa inkâr eden bir kişinin Alevî olması aklen ve ilmen mümkün değildir.

Ancak bu yanlışlıkların olması ve Anadolu Alevîlerinin İslâm'a karşı tahrik edilmesi öteden beri üzerimizde oynanan düzenli bir oyundur. Onlar her Alevî açısından Kur'ân'ın Ehlibeyt ve Ehlibeyt'in de Kur'ân olduğunu çok iyi biliyorlar. Alevînin içtihadı 12 İmam'a bağlıdır; bu mezhepler İmam Cafer-i Sadık'ın (a.s) döneminde ortaya çıkmıştır; bu nedenle Alevîler de mezhep olarak onu kabul etmişlerdir. Durum böyle iken her nedense Anadolu'da bu mezhep hakkımız bize verilmemiştir. Diğer mezheplere ait olan insanların okumuş din adamları vardır. Ama Alevî olan köylerimizin kendi mezheplerini anlatacak yetişkin ve okumuş din adamları olmadığından bu seferde bu boşluğumuzdan suistifade etmek isteyen çeşitli siyasi akımlar bizden faydalanıp biz Alevîleri layık olmadığımız kötü amellerine alet ederek Allah korusun inkârcılığa dahi götürebiliyorlar.

Bütün hükümetlerin şu tezi getirdiklerini görüyoruz: Alevîler de Müslümandırlar. İşte "bizim hak gördüğümüz mezheplerimiz vardır. Hükümetin hâkimiyetinde olan Hanefi mezhebidir. Alevîler de gelip Hanefiliğe girsinler" tezi sunulmuştur. Bu yanlış bugün de devam etmektedir. Bu fikir Türkiye'mizde istenilen birliği sağlayamadığı gibi, bunun peşinden ortaya çıkan olaylardan millet olarak hepimiz zarar görüyoruz ve yaşıyoruz. Bu insanların bu ihtiyaçları giderilmezse o zaman bu boşluktan faydalanmak isteyen Aziz Nesin gibileri gelip bu insanların Pir Sultan'a olan sevgi duygularını sömürerek o kanların akmasına sebep olacak ve bundan da millet olarak hepimiz zarar göreceğiz. Eğer sen bir milletin üçte birini oluşturan bir toplumun mezhep hakkını yasaklayıp onu âlimsiz bırakırsan, o zaman Aziz Nesin gibileri de haklı olarak bu boşluktan faydalanarak bizi sömüreceklerdir. Yoksa Pir Sultan Abdal 400-500 küsur senedir bunların aklına gelmedi de kominizm yıkıldıktan sonra mı geldi. Oysaki şeriatı, tarikatı ve dört kapıyı bilen gelsin bu meydana diyen Pir Sultan Abdal herkesten çok inanmaktadır. Öyle ise Aziz Nesin'i oraya kimin gönderdiğini sormak gerekmez mi ya da o yakılarak ölen kardeşlerimize yazık olmaz mı?

Alemdar: *Alevîler kendi aralarında çok değişik görüşlere sahiptirler; bunun sebebi nelerdir?*

Kirazlı: Bilindiği gibi Allah (c.c) varlıkları kendisine kulluk etsinler diye yaratmıştır. Allah'ın insan için beğendiği din ise İslâm dinidir. Bu konuda Kur'ân'da birçok ayet vardır. Allah Teala, Maide Suresi'nin 3. ayetinde bunu apaçık bir şekilde bildirmiştir. Bütün insanların çıkış yolu Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. "Ben Alevîyim" diyen bir insanın yolu da budur. Ne var ki biz Anadolu Alevîlerinin üzerinde baskı uygulanması, mezhep ve içtihat haklarımızın bir türlü verilmeyişi sonucu âlimsiz kalan bir toplum işte bu yörelere göre Alevîliğin oluşmasını da beraberinde getirmiştir. Alevî köylerinde okumuş bir din adamı yoktur. Din adamı olarak kabul edilen dedelerin hiçbir okulda Kur'ân ve fıkıhtan bir şeyler okumadan sadece Hz. Ali (a.s) ve Hz. Fatıma'nın (s.a) soyundan gelmiş olmaları nedeniyle yüzlerce köyleri ve binlerce talipleri olmuş, bu nedenle Alevîlerin günlük dini ihtiyacını karşılayamamışlardır. Dedeler bundan 40 sene öncesine kadar senede birkaç defa köylere giderek cem toplantıları yapıp kendi kapasitelerince duydukları, bildikleri şeyleri anlatarak Ehlibeyt sevgisini koruyup günümüze kadar getirebilmişlerdir. Ne var ki, zaman, kendi şartlarını da beraberinde getirmiştir. Halk okur-yazar olmuştur. Artık dedenin sadece Ehlibeyt'in soyundan gelmiş olması yetmiyor. Zaten yeterli olmayan bu toplantılar da artık önemini yitirmiştir, yerini daha değişik kültürler almış, o güzelim Ehlibeyt sevgisinin yerine farklı şeyler yerleşmiştir. Bütün bunların nedeni milletçe bir yanlışın devam edip gelmesidir. Bu yanlış biz Anadolu Alevîlerine mezhep ve içtihat hakkımızın verilmeyişinden kaynaklanmaktadır. Altın ve demir topraktan çıkarılıp işlendikten sonra asıl özelliğini kazandığı gibi insan da kim olursa olsun,

asıl görevini yapabilmesi için mutlaka okuyup öğretilmelidir. Bir köyde okul olmazsa, öğretmen olmazsa o köyün cahil kalacağı bir gerçektir.

Din insan vücudunda bir vitamine benzer; o vitaminin eksik alınması nasıl vücudun hastalanmasına sebep olursa hakeza din adamı da bir ihtiyaçtır. Din adamı olmadığına yerini başka şeylerin doldurulması artık kaçınılmaz olur; bu da neticesi hiç de hoş olmayan sonuçlar doğurur; ayrılıklar oluşur ve düşmanlıklar körüklenir. Bundan da hem din ve hem yurdumuz zarar görür.

Alemdar: *Türkiye'mizde tarih boyunca Alevî-Sünnî ayrımı canlı tutulmuş, sürtüşmelere, tatsızlıklara neden olmuştur. Bu durum günümüzde de devam etmektedir. Bunun sebebi nedir?*

Kirazlı: Evet ne yazık ki geçmişte olduğu gibi günümüzde de Alevî-Sünnî ayrımı adeta birileri tarafından körüklenerek sürdürülmektedir. Bundan da en çok zarar gören Alevî toplumdur. Çünkü dünyada haklı olan değil, güçlü olanlar haklı görünmektedir. Bence her iki tarafın yanlışlıkları vardır. Bunun başlıca sebebi de hükümetlerin bu konuyu yeterince ciddiye almayışlarıdır. Sanki kimliği belli olmayan bir grup Türkiye'de bu ayrılıkta fayda varmış gibi davranmaktadır, ayrılık düşürmek için çaba sarf etmekte. Bence bu konuda yanlış davranıyorlar. Alevîler 12 İmam'a bağlı olarak İslâm'ı yaşasalar onların 12 İmam felsefesinde krallık ve padişahlığın haram olduğu çok iyi biliniyor. Bu felsefede haklının yanında, haksızın karşısında olmak, mazlumun ve yoksulun yanında olmak vardır. Bu felsefe kalplere yerleşmiştir. Diğer mezheplere tanınan haklar, yapılan devlet masrafları Alevîlere de tanınsa, mezhep hakları verilerek yani eşitlik sağlansa, bir hakikat meydana çıkacaktır. Sürtüşmeler duracak belli ölçüde birlik sağlanacaktır. Böylece Alevî kesiminde bir birlik beraberlik oluşacak, her konuda olduğu gibi din konusunda da görgüsü, bilgisi artacaktır. Artık inkârcıların oyununa gelerek her şeyini inkâr etmeyecektir. O zaman da dindar dinsiz iddiaları azalacak ve Türkiye'mizde sömürüye karşı birlik olacaktır. İşte her nedense bu kesim bu birliğin oluşmasını istememektedir.

Bugün insan haklarından bahsedenler, demokrasi sözünü hiçbir zaman ağızlarından düşürmeyenler ve görüşlerinden hiç taviz vermeyenlere göre Türkiye'de devlet tarafından garanti altına alınan mezhebin inancına uygun demokrasi vardır. Şayet biz sizin gibi inanmıyoruz; Peygamberimizden sonra Allah tarafından müjdelenen 12 İmamımız vardır. Biz onlar gibi inanmak istiyoruz. Bu hakkımızı verin dediğin zaman her şey orada biter. Bakın bizlere bu hak tanınmazken çok büyük masraflar yaparak liseler, fakülteler açarak kendi inandıkları doğrultusunda din adamları yetiştiriyorlar. Bunların eline Kur'ân'ı veriyorlar. Biz Alevîlerin elinden de Kur'ân'ı alıp sazı veriyorlar. Bilinçli olarak da başımıza Aziz Nesin ya da onun gibilerini musallat ediyorlar. Böylece onlar haklı, bizler haksız oluyoruz. Zarar eden de biz oluyoruz. Başta da Alevîlik, İslâm'ın özüdür demiştik. Asıl manada bir Alevî için Allah'ın kitabı olan Kur'ân, 14 Masum ve 12 İmam Alevîliğin değişmez ölçüleridir. Amelimiz ve erkânımız bu ölçüye bağlıdır; sevgili imamımız Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur:

Bizim yolumuz orta yoldur, sağa giden bizden değildir, sola giden de bizden değildir.

Sağ ya da sol felsefeler Alevîliğe çare değildir. Alevînin asıl yolu Hz. Ali'nin buyurduğu düz yoldur; orta yoldur. Ne var ki, bir kısım insanlar bu boşluğumuzdan yararlanıp Alevî kisvesi altında bizleri oyuna getirebiliyorlar. Şu son 40 sene içerisinde bir hiç uğruna, bir takım şahsî çıkarları uğruna kanlarımızın akmasına sebep oldular; bunu hepimiz gördük ve yaşadık. Çünkü Alevîlerin doktoru, avukatı ve mühendisi vardır, fakat zaman zaman da olsa bunların hepsini Kur'ân ve Ehlibeyt ışığında bir araya toplayacak din adamımız yoktur. Bu çevreler de

sömürülerine devam etmeleri için bu durumun böyle olması gerektiğine inanıyorlar. Alevîlerin birlik içinde olmaları birçoklarının işine gelmemektedir. Bu durumu görmeyenlere biz şunu diyoruz:

Sivas'ta, Çorum'da ya da bir başka yerde Allah'ın değişmez emri olan Kur'ân'ı, cami ve cemaatin eline veren sizsiniz. Alevîlik kültürü adına da, Aziz Nesinleri bize gönderen de yine sizlersiniz.

O zaman size şunu sormak bizim hakkımız değil midir: Bu millete inanç hakkını vermeyerek onları bu duruma getiren sizlersiniz. Dindar dinsiz ortamını hazırlayan da sizlersiniz. Ortada dökülen bir kan var. Hepimizi ilgilendiren bir olay var. O zaman burada suçlu kimdir? Âlimsiz bırakılmış Kur'ân hakkında bilgisi olmayan Alevî toplumu mu? Yoksa elinde, içinde açık hükümleri olan, haram ve helalden, inanan ve inanmayandan, dindar ve dinsizden, cennet ve cehennemden bahseden Kur'ân olan camii ve cemaat mi? Burada suçlu kimlerdir. Kimde arayalım şuçu? Evet; belki de devamlı gerçekleri saklı tuttuğumuz için hepimiz suçluyuz. Ama en büyük suç bizleri idare eden büyüklerimizindir. Yurdumun ve memleketinin birliğini isteyen herkes bu konuyu ciddiye almalıdır. Yoksa millet olarak iyi bir niyetle bu düğümü çözmezsek ileride daha büyük olaylardan korkmalıyız. Herkesin kendi inancını yaşaması ve birbirine saygılı olması hiç kimseyi korkutmasın. Aynı dine, ama farklı ayrıntılara inanmak ayrılık getirmez. Ama dindar ya da dinsiz olmak başlı başına bir ayrılıktır. Bunu tamamen kaldırmak mümkün olmamıştır ve bundan sonra da olmayacaktır.

Alemdar: *Son senelerde Alevîlik ve Sünnîlik adına gerçektende hoş olmayan olaylar oldu; bunu yaşadık ve gördük. Bunun asıl sebebi nedir? Ya da böyle şeylerin bir daha olmaması için neler yapılmalıdır?*

Kirazlı: Evet söylendiği gibi bunlar geçmişte yaşanmış olaylardır. Bu yanlışlar devam edip giderse gelecekte de tekrarlanması kaçınılmazdır. Bir sürüyü düşünün. Bu sürünün çobanı o sürüyü ihmal etmiş, görevlerini yerine getirmemiş neticede sürü zarar görmüşse kabahat kimin olur? Elbette bu durumda suçlu çobandır.

Burada da bu işin asıl sorumluları devletin yöneticileridir. Bakın asıl hatalar şurada başlıyor: Türkiye'de yasalar hazırlanırken Amerika ya da Avrupa ülkeleri ön plana alınarak yasalar çıkarılır; bu hayranlık hepimizde az çok vardır. Ancak bunlar çıkarılırken çok önemli bir durumu göz ardı etmektedirler. O da şu ki, şu gördüğümüz Avrupa'da kiliseler tamamen sönmüş; birçoklarının kapısına kilit vurulmuş. Elleriindeki İnciller tahrif edilmiş, artık inandırıcı olmaktan çıkmıştır. Normal halkı bırakalım, artık birçok papazın dahi İncil'e inancı kalmamıştır. Böylece ne kilisenin ve ne de kitap olarak İncillerin halkın üzerinde bir etkinliği yoktur.

Ancak Türkiye'mizde durum böyle değildir. Bizim insanımız Müslüman'dır. Bu toplumun elinde her konuda hükümleri açık olan, herkesi hayrete düşüren, en büyük mucize kabul edilen ve hiç tahrif olmadan bugün herkesin eline ulaşan bir Kur'ân'ımız vardır. Bu Kur'ân sayesinde gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'da camilerin halkın çok büyük bir kesimine hitap etme olanağı var. Bugün devletin en yüksek kademelerindeki insanlarımızın da aynı düşünceye ve aynı inanca sahip olduklarını görüyoruz. Burada şu meydana çıkıyor: Yöneticiler yasayı Avrupa'ya göre hazırlıyor; onları gücendirmemek için bir taraftan kendi mezhebine göre Kur'ân'a olan inancını da koruyor. Diğer taraftan da, bizden yasaya sahip çıkmamızı istiyor. Böylece iki toplumu karşı karşıya getirmiş oluyor. Ondan sonra da Çorum'da, Sivas'ta, Maraş'ta Alevî kanı oluk oluk akıyor. Aynı kişiler bizimle ağlıyor ve

bizimle suçlu arıyor. İşte bu Alevîliğin üzerinde oynanan oyunların birisi de budur. Türkiye’de mezhep ve inanç hakkımız verilmedikçe ve insanımıza diğer bilim dallarında olduğu gibi Kur’ân hakkında da diğer mezheplerin mensupları gibi davranılmadıkça bu gidişe çare bulmak mümkün değildir. Aranılan birliğin olması için yetkililerin bu konuya önem vermeleri yetecektir.

Alemdar: *Bilhassa son zamanlarda "ben Alevîyim" diyen bazı kimseler "biz camii istemiyoruz. Namaz da, oruç da bizim değildir" diyenlere rastlıyoruz. Siz bunu nasıl yorumluyorsunuz?*

Kirazlı: İnsanlık tarihine baktığımızda devamlı batılın hakkın sırtında yürüdüğünü görmekteyiz. İşte böyle kişiler de bunu yapıyorlar. Onlar çok iyi biliyorlar ki Hıristiyanın ibadet yeri kilisedir. Müslümanın ibadet yeri ise camiidir, mescittir. Fakat bunu istemek onların işine gelmemektedir. Nasıl gelsin ki? Camii istemek için mezhep ve inanç hakkını isteyeceksin. Aynen diğer mezheplerde olduğu gibi Alevîlerin de okumuş ve bilgili din âlimleri olacak. Bu sefer Alevîler namaz diye, oruç diye bir araya gelerek gerçek Alevîliğini yaşayacaklar. Bu durum onların işine gelir mi hiç? Onlar biliyor ki din insanda aynen ekilmiş bir tarla gibidir. Nasıl ki bu tarlaya başka bir şey ekilmezse Kur’ân’dan, Peygamber’den ve 12 İmam’dan haberi olan bir topluma da başka izimlerin empoze edilmesi mümkün değildir. Onlar 40 senedir aydın geçinme ve ilericiilik adı altında her şeyi inkâra kalktılar. Şimdi kalkar da biz aldanmışız, Kur’ân bizim de kitabımızdır. Onda farz olanlar bize de farzdır derler mi? Allah Teala, Araf Suresi’nin 179.uncu ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Öyle insanlar vardır ki onların kalpleri vardır, düşünmezler. Gözleri vardır, görmezler. Kulakları vardır, duymazlar. İşte onlar dört ayaklı hayvanlara benzerler. Onlar gaflet içinde olan sapıklardır.

Durum böyleyken, biz aydın ve ilericiyiz diyorlar. İnkâr etmeyi aydınlık sayıyorlar. Ne yazık ki bazı inkârcılar kalkıp hiç utanmadan Alevîlik adına bu gibi çirkin sözleri sarf ediyorlar. Halkımızın çoğu da bilmeden bunların oyununa gelebiliyor. Bakın Hz. Ali (a.s) şöyle buyuruyor:

Sakın Kur’ân’dan ayrılmayın; şayet ondan ayrılırsanız yolunu şaşırılmışlardan olursunuz.

Başka bir hadisinde ise şöyle buyuruyor:

Kur’ân’la oturup kalkan bir kişinin bir fazlalık, bir de eksikliği olur: Bilgisi, görgüsü çoğalır. Körlüğü de azalır.

Bizler Kur’ân hakkında yeterince bilgiye sahip olmadığımızdan bu gibi oyunlara gelebiliyoruz. 12 İmamımızın Kur’-ân’a olan bağlılığını unutuyor, Aziz Nesin gibilerinin Kur’ân eskimiştir dediğine hemen inanıveriyoruz. Belki de bu kolayımıza geliyor. Ama aldanan yine de biz oluyoruz.

Bunları konuştuğumuzda ortaya şu çıkıyor: Türkiye’imizde birlik ve beraberlik istiyorsak diğer mezheplerde olduğu gibi Alevîliğe de inanç ve mezhep hakları verilmelidir. Diğerlerine tanınan haklar onlara da tanınmalıdır. Kimsenin zanlara kapılarak bundan korkmaması lazımdır. Bizler bugün yetişkin din adamlarımızın olmayışının acısını çekiyoruz. Eğer bunu yapmaz da Alevîler adına o ateistlerin istekleri üzerinden yola çıkarak diyanette onlara yer verilirse ya da cem evi diye buralara yardım edilirse, bu durum sorunu çözemeyeceği gibi

daha da karmaşık bir duruma sokacaktır. Çünkü Alevîler kendi aralarındaki bu cemleri geçmişteki baskıların neticesinde yapıyorlardı. Bu gelenekler bir cenazemizin defnedilmesi sorununu çözememiştir. 12 İmam'a bağlı olma felsefesine de uygun değildir. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de bir yanlışı devam ettirmenin kimseye yarar sağlayacağına inanmıyorum. Bir defa bir peygamberin ümmeti olmadan, bir kitaba amel etmeden din olmaz. Her şeyin bir ölçüsü vardır. İslâm'ın ölçüsü de Kur'ân'dır. Ben Alevîyim diyen bir kimsenin de dini İslâm'dır. Kitabı Kur'ân'dır. Hak halifeleri, imamları 12 İmam'dır. Bizim ölçümüz budur. Asıl Alevîlik budur.

Öyle bugün Alevîlik adına sağa sola çırpınanların gerçekten de tüm Alevîleri temsil ettikleri zannediliyor. Hâlbuki kesinlikle öyle değildir. Alevî toplumu bir arayış içerisinde. Bir kurtarıcı beklemekte ve bunları tasvip etmemekteler. Ama bir araya gelme olanağı bulamadıkları için susuyorlar. Nereye gitseler mutlaka aynı kişilerle karşılaşılıyorlar. Biz cem evleri istiyoruz diyen bu kişiler buna inandıkları için demiyorlar tabii ki; halkımızı oyalamak için diyorlar bunu. Yoksa daha düne kadar, "Dedelik de neymiş! Onlar bizleri sömürüyorlar; biz bu gibi şeylere mi inanacağız?" diyorlardı. Bu yüce kâinatın bir sahibinin olduğuna inanmayan bu kişiler nasıl olur da kalkıp din olarak ona inanabilirler? Bu olacak şey midir? Bu sadece bir oyundur. Evet; bunlar bunu gayet bilinçli bir şekilde yapıyorlar. Bizim bu konuda bilgimizin azlığından faydalanıyorlar. Kendi çıkarları doğrultusunda bizden faydalanıyorlar. Biz Alevîler bu insanlara şöyle sesleniyoruz: 40 senedir sizler bizim başımızdasınız. Leninci olduk siz vardınız, Maocu olduk başımızda siz vardınız. Bugün yine siz varsınız. Gelin neye inanıyor, neyi seviyorsanız bizi kendi halimize bırakın. Akmasına sebep olduğunuz onca kanlarımız size yetmediyse gelin beni de vurun; beni de öldürün; yeter ki mazlum milletimizi daha büyük musibetlere doğru götürmeyin. Bir hiç uğruna bizlere kıymayın.

Alemdar: *Bazı Alevîler ne yapsalar onu Hacı Bektaşî Veli'ye mal ediyorlar; mesela içkiyi mubah görüp onu da Hacı Bektaşî Veli'ye mal etmektedirler. Bunun hakkında ne diyorsunuz?*

Kirazlı: Evet; ne yazık ki bunlar doğrudur. Hani derler ya bilgisiz tabip insanı candan, bilgisiz âlim de imandan eder. İşte bu nedenle Hacı Bektaşî Veli'nin kim olduğunu tanımayanlar onun eseri olan *Makalat*'ta şeytanın ameli sayılan içkiyi içip bu işi büyük bir evliya olan Hacı Bektaş'a mal edebiliyorlar. Tabii ki Hacı Bektaşî Veli'nin kişiliğini anlatan birçok eser vardır. Kendisi, Horasan'ın Nişabur kentinden, babası Seyyid Muhammed, annesi ünlü bilginlerden Nişabur müftüsü Ahmet Amil'in kızı Hatem'dir. Ahmet Yesevi halifesi olan Lokman Parende'den İslâmî öğrenim almıştır. Rivayetlere göre, Büyük Üstat Ahmet Yesevi 1281 yılında onu Dari Çeçin üzerinde namaz kıldırıp imtihan ettikten sonra elifi tacı hırkasını ona vererek İslâm dinini Anadolu'ya yayması için göndermiştir. Bu ocağın talebeleri sadece Hacı Bektaş değildir. Anadolu'da İslâm dinini yaymak için buna benzer Musa Sultan, Abdulkadir Geylani, Ahi Evran baba, Hacı Bayram Veli ve Şems-i Tebrizî gibi daha birçok âlim gönderilmiştir ve her biri Kur'ân ışığında bu görevi en güzel şekilde yapmışlardır. Hiç birisi ne kendileri bir damla içki içmiş ve ne de başkaları için mubah görmüşlerdir.

İşte Hacı Bektaşî Veli'nin gerçeği İslâm'dır. O da Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. Onun için Osmanlı devletinin ilk kuruluşundan Yavuz Sultan Selim zamanına kadar İslâm dini Kur'ân ve Ehlibeyt içtihadı üzerine yaşanmıştır. Ne yazık ki bu gün olduğu gibi geçmişte de üzerimizde çok büyük oyunlar oynanmıştır. Hacı Bektaşî Veli Anadolu'ya gelmiş, ilk olarak Seyyid Gazi, Hüseyin Gazi ve Battal Gazi'nin türbelerini ziyaret etmiştir. Çünkü İslâm'ı 11. yy.da ilk olarak bunlar getirmiştir. Bunların da İmam Zeynelabidin'in soyundan oldukları söylenmektedir. Hacı Bektaşî Veli, Ertuğrul Gazi ve Osman Gazi ile bağlantılı olarak devletin

kurulmasına yardımcı olmuştur. Kendisi yeniçeri diye kurulan ordunun piri olmuştur. İki yüz küsur sene bütün padişahlar 12 İmam'ı temsil eden teslim taşıını takarak Kur'ân ve Ehlibeyt ışığında İslâm dinini yaşamışlardır. Ne yazık ki, Yavuz Selim'le beraber yeni bir dönem başlamış, günden güne yeniçeriler dağılmış, Hacı Bektaşî Veli'nin yerine masallarla anlatılan hayali bir Bektaş üretilmiş, İslâmî olmayan şeyler Ehlibeyt'e ve Alevîlere mal edilmiş, Alevîleri kötölemek için bir Bektaş varmış, namaz kılmaz, oruç tutmazmış, içki içer, esrar içer diyerek zehirlerini kusmuşlardır. Durum öyle oldu ki insanlar Hacı Bektaşî Veli'yi unutup bu hayali Bektaş'a uymaya başladılar.

Ne yazık ki hala da bizleri bu varlığı olmayan Bektaş'ın adına sömürüp gidiyorlar. Zehir altın tasta verilir derler ya; işte "biz cami istemiyoruz, oruç, namaz bizim değildir" diyenler Hacı Bektaş'ın müritleri değiller. O mübarek insan hiç namazını terk etmediği gibi dergâhına ilk geldiğinde "Çilehane" denilen yerde 40 gün 40 gece namaz kılıp ibadet ettiği tarihî bir gerçektir. Türbesinde namaz seccadesi ve Kur'ân sureleri mevcuttur. 12 İmam'a teslimdir. Yani onların yolundadır. İslâm dinini tam anlamıyla yaşamış ve yaymış olan büyük bir velidir. Bu çirkin iddialar ona edilen birer iftira ve yalandır. Öyleyse bizim kalbimiz temizdir. Biz oruç namaz bilmeyiz diyenler olsa olsa o hayalî Bektaş'ın müritleridirler; bu da tamamen bir oyundur. Çünkü böyle bir Bektaş yoktur.

Namaz oruç bizim değildir demek, biz Müslüman değiliz demekle eş değerdir; böyle bir kişi Alevî olmaktan tamamen çıkmış olur. Bunun başka bir tarifi de yoktur. Alevîliğe bundan büyük düşmanlık olamaz. Yukarıda anlatıldığı gibi, ben Alevîyim diyenin yolu Elif gibi düz ve sırat-ı müstakime giden orta yoldur. Tüm insanlığın kurtuluşu da bu yoldadır. Ben Alevîyim diyen bir kimse bütün yolları bırakıp bu yola gelmelidir.

İşte ben böyle bir Alevîyim, bu Alevîliğimle de gurur duymaktayım. İnkâr edenlere gelince; onlara şöyle sesleniyorum: Gelin şu beş günlük dünyada bu halinizle Ehlibeyt'e, 12 İmam'a ve asıl Alevîliğe leke olmayın, Muaviye ve Yezid'e kızarak Alevî olmaktan çıkıp İslâm'a düşman olmayın, şayet kendiniz inanmıyorsanız hiç olmazsa bize musallat olmayın. Bu mazlum milletin kanının akmasına sebep olmayın. Eğer ıslah olmanız mümkünse biz sizin için de dua ediyoruz. Bizi Kur'ân'la karşı karşıya getirmekten elinize ne geçiyor? Biz Allah'ın kulu ve Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyiz. Kur'ân bizim de kitabımızdır. Onda helaller bize de helaldir. Onda haramlar bize de haramdır. Onun farzları bize de farzdır.

Bence biz Anadolu Alevîleri bu inkârcıların pençesinden kurtulmak için tüm çabamızı harcamalıyız. Horlanan ve dışlanan bir toplum olmamalıyız. Türkiye'mizi her vatandaş gibi bizler de çok seviyoruz. Bizim ondan başka bir vatanımız yoktur. Bu vatan kötüye giderse içinde olduğumuz için biz de onunla birlikte kötüye gideriz. İyiye giderse insan olarak hepimiz iyi oluruz. Buna önem vermeliyiz.

Alemdar: *Son zamanlarda Uğur Mumcu için yapılan yürüyüşte olduğu gibi kahrolsun şeriat diyen insanların Alevî oldukları söylenmektedir. Gerçekten bunlar Alevî midirler?*

Kirazlı: Bir defa hiçbir akli selim insan böyle faili meçhul cinayetlerin olmasını istemez. Bence böyle şeyler Türkiye ile İran'ı karşı karşıya getirmek isteyenlerin düzenlediği bir oyundur. Beri tarafta kendileri de aynı dinin mensupları oldukları halde, Allah'a, Peygamber'e ve Kur'ân'a hakaret ederek, kahrolsun şeriat demişlerse, bu gibi hataları sadece Alevîlerin üzerine yıkmak ve böyle olaylara Alevî izlenimi vermek çok yanlış ve kasıtlı bir değerlendirme olsa gerek. Ne yazık ki Türkiye'mizde bu gibi olaylar her zaman olmakta, bu izlenim de her zaman verilmektedir. Bakın devlet yönetimi ezici bir çoğunlukla onların

elindedir. Ve lakin devletin çalışmalarını beğenmeyip bunu Alevliğe mal etmeye çalışırlar. Biri İslâm'a aykırı bir iş yaparsa hemen Alevî damgasını basarlar. Aziz Nesin'i koruyanların hemen hepsinin Alevî olduğu izlenimi verilir.

Velhasıl; hoş olmayan, hoşlarına gitmeyen ne olursa Alevîliğin üzerine yıkarlar; evet, bence bütün bunlar tamamen yanlış ve adil olmayan yargılardır. Her ne kadar buralarda Alevîler varsa da ancak buradaki insanların belki de en azı Alevîdir. Orada her milletten ve her mezhepten insanların olduğu bir gerçektir. Bir de şeriat sözcüğünün anlamı Türkiye'mizde ve bilhassa biz Alevîler tarafından tam olarak bilinmemektedir. Bu sözün Allah'ı, Peygamber'i ve Kur'ân'ı inkâr etmek anlamında olduğunu bilmeyen insanımız çoktur. Bunlara göre şeriat deyince kralların, şahların, sultanların ve diktatörlerin rejimi akla geliyor. Bunların bu ismi İslâm adına kötüye kullandıklarına inanmaktadırlar. Yoksa insan kalkıp Allah'a, Peygamber'e ve Kur'ân'a küfür edebilir mi? Bu konuda yeterince bilgimiz yoksa bundan bize mezhep hakkımızı vermeyenler sorumludur. Yoksa kendileri için kötü bildikleri bir şeyi Alevîliğe mal etmenin kimseye bir yararı olmaz. Tamamen Alevî partisidir diye yaygara yaptıkları partilerde dahi Alevî olan milletvekillerimizin sayısı beşte bir kadar olduğu bir gerçektir. Keşke bir gün bu millet uyansaydı da bizim de bir birliğimiz, bir liderimiz ve bir partimiz olsaydı. Bu hem memleketimiz, hem de insanlarımız için yararlı olurdu. O zaman kime hizmet edeceğimiz ve ne isteyeceğimiz belli olurdu.

Alemdar: *Bazı Alevîlerle konuştuğumuzda, "biz Alevîlerin din konusunda bu duruma gelmemizin sebebi dedelerdir" diyorlar. Bu konuda sizin görüşünüz nedir?*

Kirazlı: Ben bu görüşe katılmıyorum. Eğer ortada bir hatanın olduğu kabul ediliyorsa bundan millet olarak hepimiz sorumluyuz. Yalnız şu denebilir ki, dedelerin halkın üzerinde nüfuzları olduğu için bir örgütlenmeye gidilerek mezhep ve içtihat hakkımızı isteyebilirlerdi. Bunun da sebebi hem geçmişteki acı gerçeklerin korkusu ve hem de yeteri kadar bu bilinçte olmayışlarıdır. "Bizim namazımız kılınmış, orucumuz tutulmuştur" sözleri olmuştur. Eğitim görmemiş, Kur'ân ve fıkıh hakkında eğitim almamış bir dededen bundan daha fazla bir şey beklenemezdi. Buna rağmen geçmişte gördüğümüz o zulümler ve o baskıları göz önünde bulunduracak olursak, eğer dedeler olmasaydı bugün bu insanların durumu çok daha perişan olabilirdi. Aramızda Allah'ı, Peygamber'i, Kur'ân'ı ve ahiret gününü inkâr eden yoktu. Hatta Kur'ân'a ve Ehlibeyt'in adına yemin edilirdi. Tabiatıyla eksiklerimiz olsa da bütün törelerimiz İslâmîydi. Pir Sultan Abdal'ın "şeriatı, tarikati, dört kapıyı bilen gelsin bu meydana" demesi Kaygısız Apdal'ın "İslâm'ın şartını sual edersen icmalen şartı beştir efendim" demesi ya da "Mağribten maşriğe kudret topunu atan Muhammed'dir. Tutan Ali'dir" gibi deyişlere fazlasıyla itibar edilirdi.

Ancak bize ne olduysa ondan sonra oldu. Nereden geldiyse o sıralar Türkiye'de bir sağcılık solculuk akımı peydah oldu, çok kısa zamanda Komünizm illeti bizlere musallat oluverdi. Ne yazık ki o gün bizleri kötü emellerine alet edenler bugün de bizlerden el çekmiyorlar. Bizim Ehlibeyt'e olan inancımızı da sarsarak birliğimizi bozdular. Bizi bu duruma düşürenler dedeler değil de bunlardır.

Laf açılmışken, "Ben evladı Resulüm; ben dedeyim" diyen kardeşlerime şunu söylemek istiyorum: Eğer dedeliğe itibar edilmişse o soydan geldikleri için edilmiştir. Bu da Alevîliğin İslâm'ın özü olduğunun en güzel delilidir. Öyleyse gelin Allah'ın size lütfettiği bu değere sahip çıkın; dinsizlerin oyununa gelmeyin. Kur'ân, ceddiniz Hz. Muhammed'in evine indi. Ebu Süfyan'ın evine inmedi. Alevîliğe inkâr etmek değil de inanmak yakışır!

Alemdar: *Sizde şuna şahit oluyorum ki Alevîlerin birlik ve beraberlik içerisinde olmayışları ve Alevî-Sünnî gerginliği gibi ne varsa hepsinin Alevîlere mezhep haklarının verilmeyişinden kaynaklandığını söylüyorsunuz. Şimdi mezhep hakkı verilecek olursa Alevî-Sünnî ayırımı sona erecek mi ve aranan birlik sağlanacak mıdır?*

Kirazlı: Evet; ben bu soruyla sık sık karşılaşıyorum; bu durumda aranan birlik sağlanır mı? diye soruyorlar. Tabî ki koca bir tarih boyunca günümüze kadar devam edip gelen olay ve hadiseler bakıldığında kısa bir zaman içerisinde dört dörtlük bir birlikteliğin sağlanacağı söylenemez. Ama bence Alevîlere inanç haklarının verilmesi ileriye doğru atılan isabetli bir adım olur; çünkü bugün olaylara baktığımızda Alevî-Sünnî çatışması, ne Alevîlerin mezhep ve içtihat haklarını istemelerinden ve ne de kendi inançlarını yaşadıkları için değildir. Böyle bir sorun ortada yoktur. Bence sorun şudur: Eskiden Kur'ân tefsir ve mealleri çok azdı. Sünnî halkının çoğu da Kur'ân hakkında yeterli bilgiye sahip değildi; şimdi durum böyle değildir. Türkçe tefsirler ve mealler çoğaldı; halk okur-yazar oldu. Her kesim Kur'ân hakkında az ya da çok bilgi sahibi oldu. Durum böyle olunca Kur'ân'a olan ilgi daha da arttı. Kur'ân'da oruç, namaz olduğu gibi iki yüzün üzerinde de cihat ayetleri vardır. İnsanlar din uğruna, Kur'ân uğruna ve Allah yolunda malıyla ve gerekirse canıyla cihat diye bir şeyin var olduğunu öğrendiler.

Bu arada âlimsiz kalan Alevîler bu Kur'ân bilgisinden mahrum kaldılar. Aralarına gönderilen casusların sözlerine kanıverdiler. Bu casusların "1400 sene önce inen kitabın modası geçmiş" şeklindeki sözlerine inandılar. Böylece cihat ayetlerini hedef aldılar. Neticede Alevî-Sünnî çatışması ve mezhep çatışması değil de dindar-dinsiz çatışması çıktı. Hâlbuki diğer mezhepler gibi Alevîlerin de köylerinde âlimleri olsa, onlar da Kur'ân'ın insanların yazdığı bir yasa olmadığını, onun en büyük mucize ve Allah'ın natık kitabı olduğunu anlayacaklardır. Allah'ın kitabının güneş ve ay gibi eskimeyeceği bilincine varacak, böylece bu etrafımızda dönüp duran inkârcıların oyununa gelmeyecektir. Böylece Sünnîlerle birçok konuda birlik sağlanacak, düşmanlıkların yerini dostluk alacaktır. Hz. Ali (a.s) ne demiştir: *"İnsan bilmediğinin düşmanıdır."* Yoksa bizim hiçbir art niyetimiz yoktur. Bu uğraşımız da ayrılık değil, birlik ve beraberlik içindir.

Alemdar: *Alevîler nelere dikkat etmelidirler; bu aranan birliği nasıl sağlamalıdır?*

Kirazlı: Evet; gerçekten de dikkat etmemiz gereken çok önemli konular var. Üzerimizde oynanan oyunlar tüm şiddetiyle devam etmektedir. Bunlardan birisi de şu günlerde demokrasi ve laiklik adı altında bizleri dinsizleri koruyan bir milletmişiz gibi gösterilmeye çalışmalarıdır. Dinde hoş olmayan her şey bize mal edilmektedir. Bizler her ne kadar demokrasi ve özgür düşünceden yana isek de bu yolda kurbanlık koyunlar değiliz. Bence eğer demokrasi ya da laiklik iyi bir şeyse insanların ihtiyaçlarını iyi bir şekilde karşılayabilirse, biz Alevîler istemesek de onu koruyabilecek insanlar vardır. Yok; eğer bir gün insanların ihtiyaçlarını gideremezse, o da biz istesek bile mutlaka tartışmaya açılır, bu yolda zarar eden de yine biz oluruz. Bakın; Türkiye'de demokrasi var mı deseler, ben derim ki biz Alevîler bugüne kadar bundan yeterince yararlanmış değiliz; inancımızı yaşama olanağı bize verilmemiştir. Devletin tüm imkânları diğer mezheplerin mensuplarına seferber edilmektedir. Evet; öyle ise ben "demokrasi dediğiniz bu mudur?" demez miyim?

Bakın; laiklik konusunda bizi nasıl oyuna getirmekteler. Bugünkü anayasa başkanımız sayın Yekta Güngör Özden diyor ki: Efendim laiklik bütün toplumların düşüncelerine, inançlarına, din, dil gözetilmeden özgürce yaşamasına imkan tanıyan, herkesin hakkına, hukukuna sahip çıkan cumhuriyet ilkeleridir."

Şimdi bir Alevî olarak kendimize soralım: Bu söylenenler bizim için yapılmış mıdır? Bugün Türkiye’de yüzlerce lise seviyesinde okul, binlerce Kur’ân kursları, bunun yanında ilâhiyat fakültesi, "Hak mezhep 4’tür" deyip hizmet sunarken, Alevîlerin 12 İmam’a bağlı olduğunu, mezhebimizin İmam Cafer Sadık (a.s) mezhebi olduğunu bildikleri halde bugüne kadar bu hakkın bizlere verilmediğini bilmiyorlar mı? Bunu bildikleri halde bu hakkımızı vermemişlerse, o zaman laikliğin anlatıldığı gibi olduğuna nasıl inanabiliriz. Bakın laikliği Hürriyet Gazetesi'nin yazdığına göre Aziz Nesin de şöyle yorumlamıştır:

"Laiklik, dinsizlik demektir. Öyleyse laik bir ülkede dinlerin bu kadar güçlenmesi büyük bir tehlikedir. Laik olmak için inanç olmaması gerekir. Çünkü laiklik tamamen akla dayanmaktadır."

Aziz Nesin’e göre dünyada en iyi akıl kendi aklıdır. Mantık bu ya; herkes kendi aklını beğenir.

Son yıllarda, bilhassa Komünizm çöktükten sonra Alevîlik hakkında o kadar karışık ve içinden çıkılmaz kitaplar yazıldı ki, bu kitaplarda biz Alevîleri İslâm’dan, Kur’ân’dan ayırmak için o kadar çaba harcadı ki her biri tek başına biz Alevîlerin ölümüne fetva verilmesine yeter ve artar bile. Bu çok büyük bir tehlikedir. Bu tehlikeden kurtulmamız gerekmektedir; çünkü din inancı insan hayatında çok önemlidir. Yeryüzünde bütün Müslümanlar iyi olmasalar bile, Kur’ân-ı Kerim’de, İslâm dini Allah tarafından beğenilen ve kabul edilen din olarak tanıtılmıştır. Kur’ân öyle ilâhî bir kitaptır ki, onun hakkında çalışmalar yapan gayrimüslim bilim adamlarını dahi dize getirmektedir. Ona uyan cennetle, uymayan ise cehennemle müjdelenmiştir. Onda iki yüzün üzerinde cihat ayetleri vardır. Diğer yasalarda nasıl bir takım hükümler varsa ve bu hükümler hâkimler ve savcılar tarafından veriliyorsa, hakeza Kur’ân’da da bir takım hükümler vardır ve bu hükümler müçtehitler, imamlar ve âlimler tarafından verilmektedir. Bu hükümlerden birisi şudur: Kur’ân’ın bir ayetini inkâr eden bir insan kâfir olur denilmektedir; bu konuda bütün mezhepler ittifak içindedirler.

Biz Alevîler istesek de istemesek de hüküm böyledir. Gelgelelim bugün Alevîlik adına yazılan eserlerin birçoğu Kur’ân’ın hükümlerini inkâr etme gayreti içindedirler. Bizler toparlanıp kendimize gelerek İslâm’ın özü olan asıl Alevîliğimize dönmezsek bunlar bizleri telafisi mümkün olmayan uçurumlara götüreceklerdir. Bu kitaplarla Alevîliği tanımak mümkün değildir. Karmaşık bir oyun oynanmaktadır. Kimilerince Alevîlik, Şamanizm’e dayandırılmakta, kimine göre Alevîlik, Kürtlüktür. Kimine göre ise Alevîlik, İslâmî bir inanç görülmeyip Hıristiyanlığa dayanmakta, hatta Bektaşî şairleri, Hıristiyanlığı yadıklarının söyleyecek kadar küçültülmüşlerdir.

Gözümüzün içine baka baka biz Alevîlere hakaret etmekte. Bunlara daha önce de değinmiştik. Alevîliğin bu denli farklı olması onların Hıristiyan ya da ateşperest oldukları anlamına gelmez; kim ne biçim yaşarsa yaşasın Anadolu’daki Alevîlerin hemen hepsi Hz. Muhammed’in ümmetidir. Dinleri İslâm’dır. Kitapları Kur’ân’ı Kerim’dir. İçtihatları 12 İmam’a dayanmaktadır. Mezhepleri İmam Cafer Sadık’ın (a.s) mezhebidir. Bugünkü yanlışlıkları ise bu mezhebimizin bugüne kadar resmen tanınmayışından kaynaklanmaktadır. Alevîlik, Kur’ân-ı Kerim’in hükmü ve Peygamberimizin sahih hadislerine göre İslâm’ın özüdür. Öyleyse biz Alevîleri, İslâm’a düşman yapmaya çalışanlar Alevîliğe de düşmandırlar.

Alevîlerin üzerinde oynanan oyunların ne kadar çok boyutlu olduğunu görüyorsunuz. Bir insanın adı Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin olacak, Hz. Ali'nin (a.s), 12 İmam’ın o güzelim temsili fotoğraflarını cemiyetlerine ya da evlerine asarak onlara bağlı olduğunu savunacak,

"Hz. Ali (a.s) ilim şehrinin kapısıdır; aynı ilim 12 İmam'da da mevcuttur. Bunlar 300 küsur sene Kur'ân'ın imamıdır" diyecek, hem Emevîlerin ve hem de Abbasîlerin zamanında yaşayan İmam Cafer Sadık'ın (a.s) iki binden fazla talebesi olduğuna ve İmam Muhammed Mehdi'nin zamanın sahibi olduğuna inanacak, tam yedi yüz yıl sonra Hacı Bektaşî Veli'nin Ahmet Yesevi'den Kur'ân dersi alarak İslâm'ı, Anadolu'ya yaymak için geldiğine inanacak, hem de İslâm'a düşman kesilip Kur'ân değişmiştir diyecek!! Akli selim bir kimsenin bunu kabul etmesi mümkün müdür? Ancak böyle bir iddia da üzerimizde oynanan oyunun diğer bir boyutudur. Biz Alevîler için çok büyük bir talihsizliktir bu. Bizi kötü emellerine alet etmek isteyenler, patlamaya hazır bir tehlikenin bize doğru gelmekte olduğunu çok iyi biliyorlar. Öyleyse bunların görevi bu tehlikeye ateşle gitmektir. Onlar da dindar dinsiz iddialarının dinmemesi, böylece kanlarımız akması, ayrılıklarımızın körüklenmesi ve arzuladıkları hedeflerine ulaşabilmeleri için böyle yapıyorlar.

İşte Kur'ân'a dil uzatanların ve o değişmiştir diyenlerin asıl hedefleri budur. Maksatları bundan ibarettir. Çünkü Allah buyurmuştur ki:

Kur'ân'ı biz indirdik, onu koruyacak olan da biziz.

12 İmam'ın 300 küsur sene yeryüzünde imamlık yapmış olmaları, evlatları, talebeleri ve sahabeleriyle bu teminatın en güzel örneklerindedir. Eğer bugün Alevîler dedelere saygı gösteriyorsa bu bile Alevîliğin İslâm'ın özü oluşunun teminatıdır. Çünkü diğer dinler Hz. Muhammed'e (s.a.a) inanmadıkları gibi mezhepler de evlad-ı Resul olan 12 İmam'ın soyundan gelenlere gereken önemi vermemişlerdir. Bu da Alevîliğin dedesiyle, talibiyle İslâm'ın özünü yaşaması gerektiğini gösteriyor. Öyleyse Alevîlik adına Kur'ân ve İslâm'a karşı savaşan bu düşmanların kimler olduğunu sormak gelmez mi? Adam, kalkıp "biz bütün dinlere saygılıyız. Ama Kur'ân değişmiştir. Oruç ve namaz bizim değildir" diyor. Allah Tela bir ayette şöyle buyuruyor:

İman edenler kâfirlere karşı sert, inananlara karşı ise mütevazî ve yumuşaktırlar.

Alevîliğin ölçüsü Kur'ân'dır. 14 masumu pâk ve 12 İmam'ımızdır. Onlardan sonra da onların yollarını sürdüren veliler ve evliyalardır. Bu konuda daha geniş bilgi isteyenler, "*Ehlibeyt'e Doğru*" adlı kitabımızı okuyabilirler. Bu hususta bana bu fırsatı veren, Ehlibeyt'in sesi Alemdar gazetesi ve tüm çalışanlarına başarılar diliyorum. Allah tüm inananların yardımcısı olsun. Allah'ın selam ve selametliği onların üzerine olsun.

Yazarın Hacı Bektaşî Veli'yi Anma Merasimindeki Konuşması

-

Alevîlerin Sorunları

Sevgili kardeşlerim; bu yazıların tüm ülkem ve milletim için hayırlı olması dileği ile Allah (c.c.) adıyla başlıyorum; bütün hamtlar yalnız O'na mahsustur. Bu münasebetle selam olsun bütün nebi ve mürsel efendilerimize, Hz. Muhammed Mustafa'ya ve onun tertemiz Ehlibeyti'ne.

Dünyada bilim ve teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, görülen şu ki, insanlar gerçek mutluluğa ulaşmak için bu mübarek insanlara başvuracak, mutluluğu onların koyduğu ölçülerde bulacaklardır.

Kardeşlerim! Bu konuşmamın ana konusu biz Alevîlerin sorunlarıdır. Tabî ki "Alevîlik nedir, Alevî kimdir? Doğruları yanlışları nelerdir?" gibi bunca sorunları olan bir meseleyi böyle bir konuşmaya sığdırmak kolay değildir. Ancak ben bu toplumun bir mensubu olarak bu konuda elde etmiş olduğum birikimlerimi ülkem ve milletimin yararına olur düşüncesiyle sizlerle paylaşmaya çalışıyorum. Dinlendiğim ve okuduğum yerlerde hatalarım olursa şimdiden affınıza sığınıyorum.

Kardeşlerim! Şöyle bir insanlık tarihine baktığımızda görüyoruz ki, dış görünüşüyle birbirine benzeyen, fakat özü itibarı ile birbirinden çok farklı olan olaylar vardır. Bunlara bir örnek verelim: Diyelim ki, Hz. Ali (a.s) ile Muaviye'nin arasındaki ihtilaf ve savaşta birçok Müslüman'a göre ikisi de haklı ve ikisi de İslâm için içtihatları gereği savaştıklarını zannetmişlerdir. Oysaki insan akliselim olarak olayın özüne baktığında, Hz. Ali (a.s) hakkında inen ayetlere ve ittifakla kabul görülen hadislere baktığında iki tarafın aynı olmadığı, birinin hakkı, diğerinin ise batılı temsil ettiği apaçık ortaya çıkmaktadır. İslâm âlemi bugün bu yanlış benzetmenin acısını çekmektedir.

Ne yazık ki, bugün Alevîlik adına anlatmakta zorluk çektiğimiz Kur'ân ve Ehlibeyt de buna benziyor; çünkü uzun zamandır bu konuda boşlukta kalan insanımız bilimsel bir eğitim almamıştır. Bu yüzden de bu söylemlerimize alışkın değillerdir. Bilhassa yarım asırdan bu yana üzerimizde öyle oyunlar oynandı ki ortada Alevîlik diye bir isim ve resimden başka bir şey kalmadı. Diyelim ki ben bir Alevîyim. Bu halimle Allah Teala'ya, O'nun Peygamberine, Kur'ân-ı Kerim'in emir ve yasaklarına iman edip İslâm'ın şartlarına inandığım için ben bir Alevîyim. On İki İmam'ı hak imamlar kabul ederek emirlerine uyduğum için ben bir Alevîyim. İyi de şayet ben böyle bir Alevîysem o zaman Alevîlik adına Kur'ân-ı Kerim'in hükmü geçmiştir diyenler, haşa Allah Resulü'ne dil uzatanlar, oruç, namaz bizim değildir deyip İslâm'ın ana şartlarını kabul etmeyenler, biz Allah'a değil kula ibadet ederiz diyenler ve bizim Kur'ân değil sazımız var diyenler gerçek manada nasıl Alevî olabilirler?! Gelin birlikte düşünelim. Bence bunlar derhal çözülmesi gereken meselelerimizdir. Bunlar ciddiye alınmalıdır; çünkü bu gibi sözler iki toplum arasında telafisi mümkün olmayan yaralar açmaktadır. Bütün bunları görüp yaşadık da. Öyleyse dönüp dolaşp tekrar aynı yere gelmeyelim.

Kardeşlerim! Şayet bir toplumda sömürü düzeni devam ediyorsa her şeyden önce o toplumu asıl inancından saptırmak gerekir. Bu metot insanlık tarihinin tamamında göze çarpmaktadır. Bu güzelim ülkemizde de bunları görmek mümkündür. Bunların en çirkini biz Alevîlerin üzerinde oynanmıştır. Birileri bizi sonu belli olmayan öyle çıkmaz yollara götürüyorlar; bu sorumsuzca devam eden yanlışlıkların önüne geçilmezse çok kötü bir sonuçla karşılaşılabilir. Diyelim ki birileri çıkıyor Alevîlik adına devletten, diyanetten Sünnîlere benzemeyelim diye cem evleri istiyor.

İyi de bunu doğru kabullensek bile, eğer bu cem evinin bir âlimi yoksa o zaman değişecek olan nedir? Saz çalıp semah dönmekten başka bize ne öğretecek. Bu durum bize din olmaya yetecek midir? Burada farzın, sünnetin, helalin ve haramın ölçülerini bize kim öğretecek; cenazemizin ve dini nikâhımız sorunu çözülecek mi? Hayır kardeşlerim; bunların hiç birini sağlamayacaktır; bunca yapılan cem evleri bize İslâm'dan ne öğretebilmiştir ki?

Bence bu cem evleri halkımızın duygularını sömürerek masraf yapılmasından başka hiçbir sorunumuzu çözmeyecektir. Bunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktur; zaten bu yolda gayret sarf edenler buna inanmadıkları için sadece bizleri oy alıyor ve boşlukta tutarak ülkemizde zaten var olan kırgınlıkları devam ettiriyorlar. Kaldı ki, ben Alevîyim diyen bir

insanın bu inancını yaşaması için 14 Masum'a ve 12 İmam'a uymak gibi bir zorunluluğu vardır. Bunun dışında bir Alevîlik tanımı yanlış ve tutarsızdır. Allah Resulü (s.a.a) buyurur ki:

İnananlar Ehlibeytim'den olan iyi kişilere uymazlarsa Allah onlara kötülerini musallat eder.

Hız. Ali (a.s) ve diğer imamlarımız da yaşam biçimi olarak Kur'ân-ı Kerim'i ölçü göstermişlerdir. Öyleyse Alevîlikte samimi olanlar bu emirlere uymak zorundadırlar. İşin bilimsel yönü budur; bu ölçü ayrı bir mezhepte yoktur. Bu ölçüde iki emanet olan Kur'ân ve Allah Resulü'nün Ehlibeyt'i vardır. Öyleyse akliselim olan herkes bu sesimize kulak vermelidir. Biz diyoruz ki: Sizler nasıl yasalar çerçevesinde hak bildiğiniz mezhep imamlarının İslâm'da neyi nasıl yorumladıklarını öğrenip faydalanıyorsanız bırakın biz de Evlad-ı Resul olan imamlarımızdan yararlanalım; ilim ve bilimden korkmayalım. Bu bir ayrılık değil, tam tersine, zaten var olan ayrılıkları asgariye indirmek için de çok isabetli bir fırsattır. Çünkü ilimden geçmeyen yolun sonu karanlıktır. Şayet bunca gerçekleri görmezlikten gelir de bugün baktığımızda sadece hiçbir gerçeği olmayan bir takım menkıbelere dayanan geleneklerle oyalanırsak bunun kimseye bir faydası olmaz; zararını ise zaman zaman hep beraber görüyor ve yaşıyoruz.

Ülkemizde üzerinde durulması gereken konulardan birisi şudur: Her ne hikmetse, sistem birbirine zıt iki toplum tipi yetiştirmektedir. Bana göre ülkesini seven, bu ülkede birlik ve beraberlik isteyen herkes ön yargılardan kurtulup bu hususu ciddiye almalıdır. Burada bir örnek verelim: Halkın büyük çoğunluğu Müslüman kabul edilen ülkemizde bu iki toplumdaki biri, gerek devlet ve diyanet yoluyla ve gerekse diğer yollarla zor da olsa Kur'ân-ı Kerim hakkında kendi mezhebine göre bilgi sahibi olurken ne yazık ki diğer bir bölümü bu bilgilerden tamamen mahrumdur.

Diyelim ki Kur'ân'ın bilgisinden mahrum kalan bu insanlar "zina suç olmaktan çıksın" derlerken, diğer taraftan herkesçe kutsal sayılan Kur'ân'ı okuyanlar onda zinanın büyük suçlardan olduğunu göreceklerdir. İşte asıl sorun bu veya buna benzer inceliklerdir. Öyleyse işin doğrusu, bu zıtlıklar böyle devam ettikçe iki toplum arasında insanlık ve ülke yararına olması gereken dostluk ve güveni sağlamak pek de inandırıcı gelmiyor. Ne yazık ki, ülkemizdeki bu zıtlıkların en çok acısını çekenlerin başında da biz Alevîler gelmekteyiz. Çünkü bu konudaki boşluğumuz devam etmektedir. Düşünün ki siz bir köye okul yapmaz ve oraya öğretmen de göndermezseniz, artık o köyün halkını cahillik ile suçlamaya da hakkınız olmaz. Burada dinin, ebediyet ve kültürünün ölçüleri bellidir; bunu bilmeyen bir Allah kulu yoktur.

Kardeşlerim! Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, Alevîlik adına yapılan cem evlerinin açılışına katılanlar ya da bu konuda gayret sarf edenler, bizim burada bilgilendirilerek aramızda olması gereken güven ve birliği sağlayacağımızı bilseler bunu asla yapmaz ve yaptırmazlar. Ne var ki, onlar burada bir ilerleme olmayacağını çok iyi bilmekteler; çünkü buradaki istekler ilim ve bilime dayanmamaktadır. Dünya döndükçe bunlara devam edilse bile herkes döner dolaşır aynı noktaya gelir. Bunun için onlar gayet rahatlar ve bunda bir sakınca görmüyorlar. Bu yanlışlıkların biz Alevîlere bir faydası olmayacağı gibi onlara da bir faydası olmayacaktır.

Şunu herkes bilsin ki, bizim maksadımız bu konuları dile getirmekle ayrılık ve nifak yaratmak değildir; Kur'ân ve Ehlibeyt olarak savunduğumuz Alevîlikte zulmün, cinayetinin ve aşırılığın yeri yoktur. Hız. Ali (a.s) şöyle buyuruyor: "*Bizim yolumuz orta yoldur.*"

O halde, bu ülkenin insanları olarak beraber yaşamak zorunda olduğumuzun bilincinde olmamız gerekiyor. Ortak yönlerimizi öne çıkararak sorunlarımızı beraberce çözmek ve birbirimizi insan olarak sevmek zorundayız. Bunda ülkemiz ve insanımız için faydalar vardır. Bence bu zıtlıkların temelinde her iki tarafın da tarihten gelen yanlışlıkları vardır. Ancak geçmişini geri getiremeyeceğimize göre, geleceğe yönelik adımlar atılması, her iki tarafın hakkaniyet ölçülerine dayanıp kendi yanlışlarının üzerinde durarak sorunları daha kolay bir şekilde aşması gerekiyor. Ancak bunu elde etmek için de "güçlü olan haklıdır" mantığından kurtulmak gerekir.

Örneğin Sünnî bir kardeşimizin "Hz. Ali (a.s) haklıdır; ama Muaviye de haksız değildir." demesi bizim açımızdan ne kadar yanlış ise hakeza birilerinin Alevîlik adına "Biz camii istemiyoruz, oruç ve namaz da bizim değildir" demesi de o kadar yanlış ve isabetsizdir.

Bu iddialarda bulunanlar ya bu konuda tamamen bilgisizdirler ya da gerginliklerin devam etmesini istedikleri için her ne hikmet ise böyle görünüyorlar; yoksa tarihimizde zulme ve zorbalığa karşı olmak vardır. Ama hiçbir dönemde İslâm'a ve Kur'an'a karşı olmak gibi bir yanlışımız olmamıştır. Asıl Alevîliği temsil eden imamlarımız İslâm dininin devamı ve Kur'an-ı Kerim için canlarını bile seve seve vermişlerdir. Kerbela musibeti bunun en güzel örneğidir. Aynı şekilde Anadolu'da böyle bir yanlışımız yoktur. Bu leke ancak 1960'dan sonra bize atıf edilmiştir.

Örneğin Anadolu'da buram buram kokan evliya ve ermişlerin İslâm'ı, Kur'an ve Ehlibeyt olarak yaşadıkları görülmektedir. Bir yerde İslâm böyle yaşanıyorsa orada Alevîlik ya da Sünnîlik yoktur. Orada İslâm vardır, Müslümanlar vardır; Osmanlı devleti de belli bir amaçla kurulmuş 15.yy'a kadar böyle devam etmiştir. Bu arada Ankara savaşları gibi savaşlar mezhep ve din savaşı değil, tamamen koltuk savaşıdır. Nitemi Yıldırım Beyazıt'ın çocuklarının koltuk uğruna birbirleriyle savaştıkları tarihî bir gerçektir. Bu tarihlerde yapılan birçok tarihî camilerde Beş Âl-i Aba diye Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'i temsil eden el işareti bulunmaktadır. O dönemde padişahlar On İki İmam'ı temsilen boyunlarına teslim taşı taktıkları bir gerçektir. Ancak 15.yy'dan sonra Yavuz Selim ile Balım Sultan'ın dostlukları neticesinde İslâmî olmayan bu gelenekler aramıza girmeye başlamış ve bugüne kadar süregelmiştir. Elimizde bu iddiamızı doğrulayan 1700-1906 yılları arasında padişahlar tarafından Hacı Bektaşî Veli dergahına gönderilen fermanlar mevcuttur. Yoksa Alevîleri temsil eden On İki İmam'ın camiilere alternatif olarak cem evleri diye bir ibadethaneleri yoktur. 12 İmam'ın ibadet yerleri neresiyse Alevîlerin de ibadet yerleri orasıdır. Ne acıdır ki, Alevîler arasında çok meşhur olarak söylenen kırkların kimler olduklarını hiç bilenimiz olmamıştır. Bütün bunları göz önünde bulundurduğumuzda 15.yy'dan bu yana var olan boşluğun günümüzde de devam etmekte olduğunu görmekteyiz. İşte asıl sorun bu boşluğun bilimsel olarak doldurmaktır; çünkü aklın yolu birdir.

Her Müslüman'ın kendilerine göre farklı içtihatları olsa da Müslümanların tamamının ibadet yerleri camiiilerdir. Buralarda her Müslümanın yapacağı ibadetler ya farzdır ya da sünnet. Eğer farz ise Kur'an'da vardır. Sünnet ise o da Allah Resulü (s.a.a) tarafından yapılmış ve istenmiş olmalıdır. Şüphesiz her iki durumda bu emirlere en iyi uyanlar On İki İmam'lardır. En azından bizim inancımız bu doğrultudadır; yoksa bugüne kadar bu ölçüleri terk edip insanları hak ve hakikatten saptırmanın kimseye bir faydası olmamış ve bundan sonra da olmayacaktır. Ne yazık ki zaman onların lehine ilerlemektedir. Görülüyor ki, sistem kendi halkı ile barışık değildir; bu yüzden ülkemizde halkın büyük bir bölümü gelir dağılımında oldukça tedirgindir. Bu gelir dağılımından büyük pay alanlar bunun devamı için mutlaka

insanları bölmek, parçalamak ya da dikkatleri başka tarafa çekmek gibi politikaları olacaktır. İşte ülkemizde Alevîlik ve Sünnîlikte bu zemin her zaman vardır.

Diyelim ki, Sünnî kardeşlerimiz bir şeye vardır, doğrudur diyorlarsa biz Alevîler o şeyin doğruluğuna bakmadan yanlıştır dememiz mi gerekir?! Şayet bizim doğrularımıza da Sünnîlerin yanlıştır demeleri mi gerekir?! Diyelim ki Sünnîlere göre ibadet yerleri camilerdir; bizim onlara benzememek için cem evlerimiz mi olmalıdır?! Onlar ibadet olarak Kur'ân'da geçtiği üzere oruç, namaz, hac ve zekât farzdır diyorlarsa, bizim de bunların yerine sazımız ve semahımız mı olmalıdır?! Kur'ân'da "İçki şeytanın amelidir; terk edin" deniliyorsa biz bunun aksine, hem de Ali dostu olarak insanlara içki mi sunmalıyız?! Her ne hikmetse birileri ilerilik ve çağdaşlık adına bizden bunun böyle olmasını istiyorlar. Onlar istedikleri zaman birilerini süsleyip püsleyip bize gönderirler. Bunca yanlışıları Bektaşilik ve kültür adına suya sabuna dokunmadan bize yaptırırlar. Örneğin; yaşadığımız bu dönemde birileri Mısır'dan ve Amerika'dan içinde oruç ve namaz olmayan bir Kur'ân getireceklerini söylediler. Onların böyle bir Kur'ân getirmelerine ömürleri yetmez. Ama biz Alevîler Mısır'da da, Amerika'da da Müslümanların oruç tutup namaz kıldıklarını neden düşünmedik?! Bütün bunlar birer oyun değil de nedir?

Kardeşlerim! Doğal olarak her zaman hakkı savunmak zor bir meseledir; biz de bunun bilincindeyiz. Bir kısım çıkarıcıların biz Alevîlerin bilimsel olarak bilinçlenmesini istemediklerini biliyoruz. Onlar, gerçek anlamda Hüseyinî Alevîlikte krallık ve sultanlığın olmadığını, sömürünün ve zulmün yeri olmadığını çok iyi biliyorlar. Burada zalimin karşısında mazlumun ve haklının yanında olmak vardır. Öyle ise Kur'ân ve Ehlibeyt diyerek bir araya gelmemiz, birlik içerisinde olmamız onların işine gelmeyecektir. Bizim böyle boşlukta olmamız onların daha çok işine yaramaktadır. Sonuçta biz Alevîlerin yakılması veya zulme uğraması onları üzmeyecektir. Örnek verecek olursak; Sivas'ta vuku bulan gerek hotel hadisesi ve gerekse bir köyün yakılması nefretle kınanması gereken olaylardır. Ancak orada bazı çevrelerin olayı saptırmak maksadıyla o günün başbakanına, iç işleri bakanına ve dönemin Sivas valisine ya da emniyet amirine hiç toz kondurmadıklarını gördük. Tam sekiz saat devam ettiği söylenen olayın faturasını sadece oranın Belediye Başkanına kestiler. Acaba bütün bunlar üzerimizde oynanan birer oyun değil de nedir? Ermiş olarak inandığımız Pir Sultan adına Aziz Nesin veya Lütfi Kaleli'nin orada ne işi vardı ki? Bütün bunlar bu konuda boşlukta olduğumuzun apaçık birer delilidir.

Kardeşlerim! İslâm dini öyle birilerinin iddia ettikleri gibi Arap kültüründen ibaret değildir. Tam tersine, İslâm dini tüm insanlığın saadeti için gönderilen bir dindir. Allah Teala, bu din için peygamber ve âlemlere rahmet olarak Hz. Muhammed Mustafa'yı göndermiştir. Allah Resulü de bu rahmeti insanlığa sunmuş, her ırktan, her kıtadan insanların takdirini kazanmıştır. Allah-ı Zülcelal, onun vasıtasıyla öyle bir kitap göndermiştir ki bugüne kadar nice ilim ve bilim adamları, nice âlimler, hatipler ve vaizler onu anlatıp bitirememişlerdir. Kur'ân-ı Kerim, onu inceleyen bütün bilim adamlarını dize getirerek kendisini kabul ettirmiştir. İşte bu nedenle Allah Resulü, Kur'ân ile Ehlibeyt'i aynı ağırlıkta görmüş, inananlara bu ikisini birlikte emanet bırakmıştır. İmamlarımız buyuruyorlar ki, dünyada Kur'ân'ın cevaplamadığı bir olay yoktur; onu anlayanlar bu cevapları görebilirler. Kur'ân-ı Kerim, zamanı gelince âlemdeki nizamı dolaylı yollarla insana haber vermektedir. Yerden, göklerden, denizlerden, bitkilerden ve insanın yaratılışından haber vermektedir. Geçmiş kavimlerden bahsederken ve onların isyanları sebebiyle nasıl felaketlere uğradıklarını anlatırken insanın dikkatini "mahşer günü" diye hesap gününe çekmektedir. Buyuruyor ki:

Yeryüzü depremle sarsılınca, denizler kabarmınca, ay ile güneş birbirine kavuşunca, insanlar telaşa düşünce, herkes yaptıklarını gözleriyle görünce, kim iyi işler yaparsa kendine; kim de kötü işler yaparsa o da kendine.

Bugün dünyamızda olup biten felaketler, gelişen hadiseler Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği şeylerle çelişmemektedir. Bu gibi haberler onun gerçek yüceliğini ortaya koymaya yetiyor. Hani derler ya: "Balık sudan çıkmadan suyun kıymetini bilmezmiş." Bu değerleri hiçe sayanların mutlu bir hayata sahip olmadıkları görülmektedir. Her ne kadar İslâm ve din adına saltanatlar ve olmaması gereken hadiseler olmuşsa yine de Allah katında insanlık için kabul edilen din İslâm dinidir. Bunu Kur'ân-ı Kerim haber vermiştir. Dünyada kötüler vardır diye İslâm dinini bırakmak doğru değildir. Bu dinin değeri, Allah Resulü, imamlar, evliyalar ve ermişlerin yaşamlarıyla bilinmelidir. Asıl ölçü bu olmalıdır; bunun yanında kötüler de her zaman olacaktır.

Değerli Kardeşlerim! Bilhassa biz Alevîler bu hususlara çok dikkat etmemiz gerekmektedir. Çünkü bu olumsuzluklardan fırsat kollayan ve bizi dindar kişilerle karşı karşıya getirmek isteyenler her zaman ve her yerde olacaktır. İmamlarımız onca zulümlere göğüs gererek ve tüm zorluklarda Allah'a dayanarak İslâm'ı korumuş ve yaşamışlardır. Bugün diğer dinlerin mensuplarının onca zenginlikler içinde hiç de mutlu olmadıkları ortadadır. Bugün çoğu insanlar birbirine güven duyan bir aile yapısına hasrettirler. Bu yüzden yalnız yaşamaktadırlar; işte bu yüzden onca uyuşturucu buralarda pazar bulmaktadır.

Öyleyse olması gereken mutluluk buralarda yoktur; bilhassa bu son seneler ülkemiz insanların medya gücüyle böyle bir tehlikeye doğru götürüldüğünü üzülen seyretmekteyiz. Bu konudaki çılgın gelişmeler ülkemiz için oldukça kaygı vericidir. Şunu herkes bilmelidir ki, bir toplumun dinini, kültürünü ve eldeki olanakları kurnazca kullanarak yok edebilirsiniz. Ama bir defa iş çığırından çıktı mı artık onu normal duruma getiremezsiniz. Bugün Avrupa bunun acısını çekmektedir. Öyle ise gelin yol yakın iken bu dinin, bu kitabın kıymetini bilelim. İnanın ki bu yaktığınız ateş bir gün mutlaka sizi de yakacaktır. Gelin Allah'ın sınırlarını aşmayalım. Tabî ki, bugün dünyada gelişen teknolojiyi yakalamak, insanlık yararına çalışarak en yüksek derecelere ulaşmak millet olarak hepimizin "olmazsa olmaz" hedefi olmalıdır. Eğer bir yerde dinden söz edilirken bunlar göz ardı ediliyorsa ben orada yokum, dinimizde gelişmeye karşı bir engel yoktur. Ancak buna tüm dinî ve insanî değerlerimizi yok ederek de ulaşmamalıyız.

Bunu gerektirecek bir neden yoktur. Bunun en güzel örneği Japonya'dır. Adamlar kendi değerlerini koruyarak bugünkü seviyeye gelmişlerdir. Öyleyse biz de değerlerimizi koruyarak geliştirebiliriz. Alevîsi ve Sünnîsiyle ülkemiz insanının tümü buna layıktır. Bunu gerçekleştirecek bilgi birikimine de sahiptir; düşünün ki, bir ülkede tüm ilâhî ölçüler yok sayılarak eş cinselliğe adeta evlilik hakkı tanınarak teşvik ediliyorsa, bir gün ülke insanının yarısı bu duruma düşecek olursa o zaman parası pulu ve zenginliği olsa neye yarar ki?! İnsanlığa bundan daha büyük kötülük olur mu? Allah aşkına eğer bunlar da çağdaş iseler o zaman Lut kavmi de çağdaş idi dememiz gerekir. Görülüyor ki, tarih boyu insanlar arasında baş gösteren düşmanlıklar hiçbir tarafa yarar sağlamıyor. Oysa Alevîlikle Sünnîlik arasında farklı yorumlar ve farklı düşünceler olsa da ortak taraflarımız daha çoktur. Bu farklılıkları gidermek için de daha bir hoş görü ile bir araya gelmek gerekiyor. Böyle olursa gerginlikler azalır; ülkemizdeki katkı payımız artar. Bu olumlu yaklaşımlar olmazsa aranan dostluk ve güveni sağlamak da mümkün olmayacaktır. Ülkemizde yaşadığımız olaylar bunu kanıtlamaya yeterlidir.

Biz Alevîler On İki İmam'ı sevmekte samimiyssek onları terk edip din düşmanlarına hizmet etmemiz doğru olmaz. Kur'ân olmazsa imam da olmaz; bunlardan birini sevip diğerinden ayrı kalmak diye bir şey olamaz.

Dünyada her şeyin yeri doldurulabilir, ama mübarek peygamberlerle imamların yeri dolmaz. Halkımız bu konuda bilinçlenecek olursa bu durumun tüm ülkemiz ve milletimiz için iyi olacağına inanıyorum. Tarih boyunca insanın başına ne kötülük gelmişse cahillik ve yanlış bilinçlenmeden gelmiştir. Öyleyse bunu gidermek lazımdır. Yoksa Alevîlik dine karşı olmamanın yanı sıra mana itibarıyla birçok güzellikleri de ifade eder.

Aralarında Allah Resulü, Hz. Ali, Hz. Fatıma ve diğer imamlarımız bulunan bir Alevîlik düşünün, Evlad-ı Resul olarak Anadolu'ya gelmiş, evliyalari, ermişleri bulunan bir Alevîlik düşünün; yeryüzünde Kur'ân ve Ehlibeyt'i yaşamadan ermişlik kimseye nasip olmamıştır. Öyleyse bir kitaba amel etmeden, bir peygamberin ümmeti olmadan din olmayacağı gibi Kur'ân ve Ehlibeyt'i yaşamadan da evliya olunmaz.

Bütün bu güzellikleri imamlarımız yaşamış, sevenlerine bildirmişlerdir. Şayet bu imamları yeterince tanımiyorsak bu onlardan değil de bizdeki eksikliklerdir. Bu eğitim hakkı biz Alevîlere tanınmadığı gibi bütün Müslümanlar da Ehlibeyt'in ilim ve irfanından mahrum bırakıldı. İşte bu boşluğumuzdan faydalanan bazı kişiler Alevîlik adına insanımızı felakete götüren kitaplar yazdılar. Bir tarafta Kur'ân-ı Kerim, diğer tarafta Alevîlik adına her şeyi inkâra kalkan kitaplar var; burada olması gereken güven nasıl sağlanacaktır. Ülke nasıl kalkınacak, akliselim herkes bunları çok iyi düşünmelidir.

Kardeşlerim! İslamiyet Anadolu'ya 11.yy'da Hüseyin Gazi, Seyyit Gazi ve Battal Gazilerle gelmiş, daha sonra Hacı Bektaş Veli, Ahı Evran Baba ve Mevlana gibi yüzlerce seçkin insanların gelmesi ile Anadolu canlılık kazanmıştır. Bu süreç 15.yy'a kadar böyle devam etmiştir. Ancak bu tarihten sonra fıkralarla hayalî bir Bektaş üretilmiş, böylece bu İslâm'la ilgisi olmayan geleneklerimiz başlamıştır. Bu sebeple yeniçerilerin düzeni bozulmuş, hatta bir kısım hoş olmayan olaylara sebep olunmuştur.

Bütün bunların baş mimarı Balım Sultan'dır. 15. yy'da başlayıp 16. yy'da şiddetlenen olaylar halkımızı büyük sıkıntılara sokmuş, bu yüzden din konusunda bizde boşluklar oluşmuştur, bunu fırsat bilen Şamanlar, Zerdüştiler, Yezidiler, Bahaîler ve daha birçok fırkalar aramıza sızarak hedefleri doğrultusunda bir hayli mesafe almışlardır.

Geçmiş tarihimizde kısaca bunlar göze çarpmaktadır. Şimdi bütün bu yanlışlıklardan kurtulmanın zamanı gelmiştir. Bu zıtlaşmaların kimseye bir faydası yoktur. Olaylar olur, insanlar ölür; burada kimse galip değildir; zarar eden tüm insanlıktır, ülkemizdir. Bütün bunları gördük ve yaşadık. Geçmişten ders alıp hakkı üstün tutarak bu olumsuzlukları milletçe gidermek zorundayız. Bazı Sünnî kardeşler diyorlar ki: "Biz Alevîleri Müslüman kabul ediyoruz; onlar gelsinler bu hak bildiğimiz dört mezhepten birine girsinler."

Bu görüş isabetli bir görüş değildir; bu bekleyiş bu güne kadar kimseye bir fayda sağlamamıştır. Bu da hakka uygun değildir. Bir defa bu dört mezhebe hak diyebilmek için gerek ayet ve gerekse açık hadis nassları yoktur. Ehlibeyt İmamları hakkında ise birçok ayet ve yüzlerce sahih hadis mevcuttur. Kaldı ki, bu mezhepler İmam Cafer-i Sadık'tan (a.s) sonra ortaya çıkmışlardır; ayrıca yaşayan hiçbir imamımız bu dört mezhep haktır deyip birine girmemiştir. Onlar hakkın kendilerinden yana olduğunu savunmuşlardır. Öyleyse siz nasıl "hak bildiğimiz imamların doğru içtihatları vardır" diyorsanız "Evlad-ı Resul'den olan

imamlarımızın da doğru içtihatları vardır" demek de bizim hakkımızdır. Hakka uygun olanı budur. Bu hak verilmeli, bu imamların ilimleri bütün Müslümanların hizmetine sunulmalıdır. Yoksa "haklı olan değil de, güçlü olan haklıdır" mantığıyla hareket edersek bunun kimseye bir faydası olmayacaktır. Görülüyor ki, İslâm dinini temsil eden bir merkezin olmayışı tüm İslâm âlemini perişan etmektedir. Buna göre, "Müslüman ülkelerin bu perişanlıklarının sebebi İslâm dini değil, siyasi oyunlarla sürülen saltanatlardır" dememiz daha doğrudur.

Bugün dahi birçok Müslüman saltanatlarının Kur'ân ve sünnete uygun olduğu zannediliyor. Oysaki bunun böyle olmadığı tarihî bir gerçektir. Bunun içindir ki, Kur'ân ve Ehlibeyt bir mezhep değildir. Bunlar İslâm'da olmazsa olmaz iki emanetlerdir. Tüm İslâm âlemi bu emanetlere dönmedikçe gerçek anlamda huzura ulaşılmayacaktır; çünkü her zorluk ilim ile aşılar. İlim şehrinin kapısı ise Hz. Ali'dir. İşte bu gün bize nispet edilen Alevîliğin asıl kaynağı da budur. Öyleyse hiç kimsenin Alevîlik adına İslâm ve Kur'ân'a hakaret etmeye hakkı yoktur. Bu konuda bizi aydınlatmaya yeterince kaynak vardır elimizde. Yoksa asıl Alevîlikte "Biz böyle gördük" sözünün yeri yoktur. Herkes bilsin ki biz Alevîlerin de dini İslâm, kitabı Kur'ân'dır. Yoksa nerede olursa olsun yanlışlıkların sonu hüsrandır; bu konuda sıkıntılarımız vardır. Bütün bu sıkıntılar ancak okumuş din âlimleriyle aşılabılır.

Değerli Kardeşlerim! Biz Alevîler neyi niçin istediğimizi bilimsel temellere dayandırmalıyız. Yoksa "ben Ehlibeyt'i seviyorum, ama İslâm'a karşıyım" demek asıl Alevîlikle asla bağdaşmaz. Tabii ki, inancımızda aşırılıkların yeri yoktur; bizim yolumuz orta yoldur. Bu ölçüleri iyi bilmekte yarar var.

Ben bu sözlerle karamsar bir tablo çizmek istemiyorum. Bir insanın Ehlibeyt'i sevmesi ve inancını onlara uyararak yaşaması başlı başına bir mutluluktur. Ancak kamuda çok derin sorunlarımız vardır; bu sorunlarımıza çareler aramak da yine bize düşer; çünkü üzerimizde çok yönlü oyunlar oynanmaktadır. Daha dün kadar "dedelik de neymiş; onlar da çiraklık alarak bizi sömürüyor" diyenler, hayalleri yıkılınca yeniden dedelere dönmeye başladılar. Bazı sevgili dedelerimiz de farkında olmadan oyuna geliyorlar. Oysa Allah (c.c) onların haklarını korumuş ve Kur'ân'ı Kerim'de onlar için tüm inananların üzerine bir farziyet getirmiştir. Bu hüküm Enfal Suresi'nin 41. ayetinde geçmektedir. Ancak Allah tarafından onlara tanınan bu hak boşuna verilen bir hak değildir. Öyle ise bu hakkın kıymeti bilinmelidir. Babasının mirasına sahip çıkmayan bir evlat hayırsız evlattır; hayırsız bir evladın sevilmesi ise mümkün değildir. Bu durumda olan sevgili dedelerimize diyorum ki: Sakın bölücülerin, çıkarıcıların ve din düşmanlarının oyunlarına gelmeyelim. Eğer o kutlu soydan geldiğimize inanıyorsanız ceddinizin dinine sahip çıkın. Bunu yapacak olursanız Allah yanında çok yüce bir değere sahip olursunuz. Ama bunu yapmaz da din düşmanlarıyla beraber olursanız, inanın ki sorumluluğunuz da bir o kadar ağır olacaktır. Onun için sevgili dedelerime diyorum ki: Bizim için ilimden, irfandan, gelişen teknolojiye ülke ve insanlık yararına ne bulursanız alın, öğrenin ve öğretin. Gücünüzü birleştirerek şirketler kurun, faydalı olun.

Bütün bunlar inancımızın birer gereğidirler. Bizim, insanlığın yararına olan hizmetlere karşı olmamız mümkün değildir. Ancak bize yeni yeni dinler bulmaya çalışmayın; buna aklınız, ilminiz kâfi gelmez; çünkü kesinlikle ilâhî bir kitap ve ilâhî bir peygamber bulamayacağımız gibi ülkemizdeki zıtlıkların devam etmesine yardım etmiş olursunuz. İleriye dönük kapanması mümkün olmayan yaraların açılmasına sebep olmuş olursunuz. Bunların örneklerini gördük ve yaşadık. Öyleyse yanlış devam etmenin kimseye bir faydası yoktur. Bizim Alevîliğimizin ölçüsü Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. Burada olmayan ibadetler bizim değildir. İşin bilimsel yönü budur; zaten hak ve hakikatin üstünü örtmeye de kimsenin gücü yetmez; çünkü bizler Ehlibeyt'e dönmüşüz; onların aydın nuru bizi de mutlu ediyor. Zaten onlardan ayrı kalarak

doğrulara ulaşmak mümkün değildir. Her insanın ihtiyaç duyduğu bir şeyi bilimsel olarak öğrenmesi ve onu emeğine mal etmesi insanın en doğal haklarıdır. Bütün bu zorluklardan kurtulmanın tek yolu bilgiyi doğru ve bilimsel olarak öğrenmekten geçer.

Ben samimi olarak inanıyorum ki ülkemizde bu söylediklerimize imkân verilirse bu boşluk bilimsel olarak dolacak, böylece gerginlikler azalacak, dostluklar artacak, bu olumlu yaklaşım mutlaka ülkemizin ekonomisine de yansımayaacaktır. Dahası, İslâm dini tüm detaylarıyla Müslümanların hizmetine sunulmuş olacaktır. Belki de tüm İslâm âlemine bir örnek teşkil edecektir. Şu durumda biz Alevîlerin güçlerimizi birleştirip iş yapma olanağımız yok denecek kadar azdır; çünkü doğruların ölçüsü yitirilmiştir, bu yüzden güven ortamı yok olmuştur. Böyle bir ortamda Sünnî kardeşlerimizle beraber çalışmamız oldukça zor görülmektedir. Bu da ister istemez ülke ekonomisine yansımaktadır. Öyleyse, bunlar mutlaka bilimsel olarak aşılmalıdır. Tabiidir ki büyüklerimiz bu açmış olduğumuz tarihî kucaklaşmaya kulak verip imkân tanırılsa bu iyimser ortam oluşur; ama bu imkân verilmezse var olan yanlışlıklar devam eder. Yanlışların devam etmesinde ise kimsenin kârı olmaz; zararını ise hepimiz görüp yaşıyoruz.

Kardeşlerim! Allah (c.c) buyurur ki: "Ey iman edenler! Sakın hakkı batıl ile karıştırıp kendi nefsiniz doğrultusunda hüküm vermeyin. Bilesiniz ki hakkın tarafında sabır etmeniz daha hayırlıdır."

Öyleyse sakın bazı kavramlara aldanarak Allah'ın sınırlarını aşmatalım. Halkımız her türlü güzelliklere lâyıktır; ama insanlara sunulmak istenen zinakarlık ne Türk halkının geleneğine, ne de aile yapısına lâyık değildir.

Allah Teala, bu gidişatta olanları "cahillere, yoldan çıkmışlar, akli olmayanlar" olarak nitelendirmektedir. Bugün dünyada gelişen olaylar, Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği doğrular niteliğindedir. Yeryüzünde gelişen olayların tamamını tabiata bağlamak kurtuluş değildir. Şayet dört büyük kitabın dördünde de Hz. Nuh'un (a.s) kavminin yüzünden yeryüzünün suya gark olduğu bildirilmiştir. Bugün tespit edilen buz dağlarının yeniden erimesiyle dünyamızın tekrar suya gark olmayacağını kim söyleyebilir? Öyleyse sakın hakkı batıl ile karıştırmatalım ve her şeyi çok iyi bildiğimizi sanmatalım. Anlayan herkes için hak ve hakikatin sınırları bellidir. Allah'ın seçkin kulları olan peygamberler, imamlar, evliyalar ve ermişler bunları güzel bir şekilde yaşamış ve insanlığa sunmuşlardır.

Hz. Ali (a.s), oğulları Hasan ve Hüseyin'e nasihat ederken buyurur: Oğullarım sizler bir işler yaptığınızda devamlı Allah'ın emirlerini kendinize ölçü alın, yapacağınız işlerde halk sizi beğense de o iş Allah'ın emrine uygun değilse yapmayın. Allah'ın emrine uygun ise halk sizi kınasa da onu yapın.

Tabiidir ki, bu nasihatler bizi de kapsamına almaktadır. İmamlarımızın inancın da sağcılık, solculuk, ırkçılık da yoktur, zengin-fakir ayrımı da yoktur. Burada aile yapısına çok önem verilmiş; ar, namus, utanma duygusuna Allah'ın koyduğu ölçüler doğrultusunda önem verilmiştir. Her zaman orta yol, sırat-ı müstakime giden yol olarak gösterilmiş, en iyi insan Allah'ın emirlerine en iyi uyan insan olarak kabul edilmiştir. Burada ilerencilik, gericilik yoktur. Bugün bu kavramlar yüzünden insanlık çok acı çekmektedir. İlericidir diye meth ve senâ ettikleri insanların çoğunun bir aile yuvaları bile olmamıştır. İlerencilik bunun neresindedir?

Bakın Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurur:

İlim müminin yitik malıdır; nerede bulursa oradan almalıdır.

Yine buyurur ki:

İlim kadınıyla erkeğiyle beşikten mezara kadar herkese farzdır.

Başka bir yerde ise şöyle buyuruyor:

Âlimin kaleminden dökülen mürekkep şehidin kanından üstündür.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

Bana bir harf öğretenin kölesi olurum.

Hacı Bektaş Veli, "*İlimden geçmeyen yolun sonu hüsrandır.*" demiştir.

Buradan yola çıktığımızda, Müslüman âleminin geri kalışı İslâm'dan kaynaklanmıyor. Demek ki İslâm'a göre, kadınıyla, erkeğiyle herkes insanlık yararına olan her türlü ilimden haberdar olacak, Allah'ın emir ve yasaklarını gözeterek bu ilme uyacaktır. Yoksa tek taraflı bilgi de insanlığa istenen mutluluğu getirmez.

İnsanlığın yegâne hedefi hakka, hukuka ve adalete riayet etmek olmalıdır. Keşke bunu becerebilsek de bunca kötülüklerin oluşmasına katkıda bulunmasak!

Kardeşlerim! Nasıl ki insan vücudunun vitaminlere ihtiyacı varsa; bilimsel ölçülerde de mutlaka bu dengeler korunmalıdır. İnsanın, Allah'a kul olması gibi bir görevi vardır. Bunun zaman aşımına uğraması söz konusu değildir. Bilhassa, "Ben de Alevîyim" diyen kardeşlerime şunu söylemeye çalışıyorum: Ben bütün bu konulara değinirken maksadım, "Gelin, işimizi gücümüzü bırakalım, birilerinin yaptıkları gibi gece ve gündüz toplanıp dervişlik yapalım" demiyorum. Tam aksine; diyorum ki: "Gelin ihtiyaç duyduğumuz zorunlu dinî meselelerimizi bilimsel olarak öğrenerek ülkemizdeki bu dindar dinsiz töhmetlerinden kurtulalım. İnsanımızın buna ihtiyacı vardır diyorum. Yoksa bir tarafta herkesi dize getiren Kur'ân-ı Kerim varken, diğer taraftan Alevîlik adına, namaz kılmak, hâşâ puta tapmaktır, diye yazılan kitaplar devam ettikçe istenilen birlik ya da güven ortamı oluşmayacaktır. Bunca gerçeklerin üzerini örterek konuşmanın da bugüne kadar kimseye faydası olmamıştır, olmayacaktır da.

Biz Alevîlerin Cumhuriyetin temel ilkeleriyle bir sorunu olmamış ve bundan sonra da olmayacaktır. Ancak bu konuda samimi isek, o zaman evvela bu ayrılıklar en asgariye indirilmeli ve insanlar arasındaki bu olumsuz gelir dağılımına bir çare bulunmalıdır. Güçlenmenin, birlik ve beraberlik içerisinde olmanın bilimsel olarak bu zıtlıkların ortadan kalkmasına bağlıdır. Bizler bu önemli meseleleri değil de, cami yerine "biz cem evleri" istiyoruz dersek, bunun bilimsel bir yanı olmaz; sadece bir yanlışı devam ettirmiş oluruz. Onun da kimseye bir faydası olmaz; nitekim bugüne kadar da olmamıştır.

Bütün bunlar bizim boşluğumuzdan faydalanarak üzerimizde oynanan oyunlardan başka bir şey değildirler. Ben bu zıtlıkların kalkmasından yanayım. Hepimiz bu ülkede beraber yaşamak zorunda olduğumuzun bilincinde olmalıyız. Ne var ki, insanlık tarihine baktığımızda Habil ile Kabil'den başlayan görüş ayrılığının günümüze kadar devam ettiğini görmekteyiz. Yeryüzünün halifesi olarak yaratılan insanlar Allah'ın emir ve ölçülerini terk ettiler mi, artık

orada zulüm ve sömürü başlar, olması gereken mutluluk olamaz. Geçmiş tarihimizde de bunun örnekleri vardır.

Allah (c.c) şöyle buyurmaktadır:

Onlara: "Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın," dendiği zaman: "Biz sadece düzelticileriz," derler.^[1]

Bu ayet zalimlerle zorbaların mantığını yansıtmaktadır. İnsanlık tarihinin tamamında bütün peygamberler, imamlar, veliler ve hak âşıklarının tümü demişlerdir ki: Varlık âlemi bir nizam ve düzen içerisinde sonradan yaratılmış olduğu için âlemdeki tüm gezegenlerin her biri kendi sırasında görevlerini yerine getirmektedirler. Bu gezegenlerin hiçbiri akıllı birer varlık değildir. O zamanda her şeyin bir imalatçısı, bir üreticisi olduğu gibi bu varlık âleminin de bir yaratıcısı vardır. Âlemi yaratan varlık da başkası tarafından yaratılmış bir canlı olamayacağına göre, onu yaratan evveli ve sonu olmayan yüce bir yaratıcıdır; biz bu varlığa "Allah" diyoruz. Ne varsa onun emri ile var olmuştur ve onun emri ile de yok olmaya mahkûmdur.

Allah'ın bu salih kulları ona öyle inanmışlardır ki, O'nu birer birer isimleriyle zikretmişlerdir. Bütün bunları yok saymak akıl kârı değildir. Bütün bu gerçekler ortadayken Allah'ın varlığını kabul etmiyorlarsa, bu varlık âleminin var olduğunu doğal tesadüflere bağlayarak yeryüzünde bozgunculuk yapmaya devam etmişlerdir. Bunlar geçmişte vardı ve gelecekte de olacaktır. Oysaki tesadüfün akli olmadığına göre, bunca gezegenleri döndüremeyeceğini bilmek için kâhin olmaya da gerek yoktur.

Öyleyse, her insan rabbini tanımalı ve ona olan kulluk görevini de yerine getirmelidir. Allah Teala'nın emrettiği ibadetler inananlara farzdır. Buna uymak ise sadece Allah'ın rızasını kazanmak için olmalıdır. Allah'a nasıl yönelmesi gerektiği tarif edilmiştir. Burada okunan Fatiha Suresi'yle, İhlas Suresi kelimelerin en güzelini ifade etmektedirler. Bunun içindir ki, bunlar olmadan namaz olmaz. Oruç ise mağfîret ve bereket ayıdır; orucun hikmetlerini saymakla bitiremezsiniz. Zekât ise fakir, fukaraya yapılan bir yardımdır; bütün bunların Alevîlik ya da Sünnîlik ile hiçbir ilgisi yoktur; tamamen inanmak ya da inanmamakla alakalıdır.

Değerli kardeşlerim! İmam Rıza'ya (a.s), "Mümin kimdir?" diye sormuşlar. İmam (a.s) şöyle buyurmuştur:

Mümin, dili ile söyleyen, kalbi ile inanan ve bedeni ile de amel eden kimsedir.

Demek ki, söyleyen değil, amel eden üstündür. Bilhassa, "Ben Alevîyim" dediğimiz zaman imamları tanıyıp onların emirlerine uymak gibi bir zorunluluğumuz vardır. Bizler ne yapıp etmeli, tüm ideolojik akımlardan kurtulup bu değerler etrafında toplanmalıyız. Ehlibeyt yolunda sağcılık solculuk yoktur. Bir tarafa dost, diğer tarafa düşmanca bakmak yerine herkese aynı mesafede olmalıyız. Var olan ayrılıklarımızı dostça konuşarak gidermeye gayret etmeliyiz. Başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine kendi hatamızı düzeltmeliyiz. Asıl Alevîliğe yakışan da budur.

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurur ki:

-Ey bizi sevenler- Bize ziynet olun, amellerinizle bize yüz karası olmayın.

İyi iş herkes için iyidir; ama bizi takip edenlerden olması daha iyidir. Kötü iş herkes için kötüdür; ama bizi takip edenlerden olursa daha kötüdür.

İşte bizim imamlarımız böyle kişilerdir; bize göre bu imamlar Kur'ân-ı Kerim'de vasıfları belirtilen imamlardır. Çünkü Allah Teala, bütün peygamberlere çeşitli mucizeler nasip etmiştir. Bu mucizelerin hepsi kendi dönemlerine mahsusturlar. Ama sevgili peygamberimizin birçok mucizelerinin yanında ilelebet kalacak olan en büyük mucizesi Kur'ân-ı Kerim'dir ve onu en doğru yorumlayacak olanlar da Ehlibeyt İmamları'dır. Bu imamlarımıza ve Kur'ân-ı Kerim'e rağmen bu mucizeyi yok sayarak hüküm vermemiz doğru değildir; bunlar mutlaka hesaba katılmalıdır. Büyüklerimiz geçip gitmişlerdir; şüphesiz hesaba çekilmek için sıra bize de gelecektir. Öyle ise daha zaman varken onu iyi değerlendirelim. Ömür dediğin şey çok kısa bir zamandır. Yeter ki bedenimizi nefsimize değil, aklımıza teslim edelim. O zaman hak ve hakikati bulmak daha kolay olacaktır.

Diyelim ki bize göre Sünnî kardeşlerimiz bazı şeyleri yanlış yapıyorlarsa, biz Alevîler bunu bahane ederek İslâm ve Kur'ân'a karşı tavır koyup daha büyük yanlışlıklar yapmamız gerekmez. Biz bugün bu yanlışın acısını çekmekteyiz. Buna şöyle bir örnek verelim:

Diyelim ki, dünyadaki Ehlibeyt dostlarına göre Ehlibeyt'in faziletleri hakkında yüzlerce ayet ve hadis yorumlanmışsa, Allah Resulü, On İki İmam'ın nasıl geleceklerini isimlerini sayarak haber vermişse, Ehlibeyt'i Nuh'un gemisine benzetip taraflarca kabul edildiği üzere "*Ali hak ile ve hak da Ali ile beraberdir.*" demişse, "*Onların düşmanları benim düşmanım, benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır.*" demişse, haklı olarak Ehlibeyt yolunun takipçileri demişlerdir ki: Kur'ân-ı Kerim'de bir ayet söz konusu olmuşsa, buna Allah Resulü dâhil tüm Müslümanların uyması gerekir. Ama şayet Resul-i Ekrem'in (s.a.a) hadisiyle bir emir aktarılmışsa, o zaman da bu emre hiçbir sahabeye imtiyaz tanımadan tüm inananları kapsamına alacağına inanmaktadırlar.

Ne yazık ki, tarihî bilgiler bunun böyle olmadığını göstermektedir. Bence de bugün İslâm âleminin geri kalmış olması ve bunca perişanlıkların altında bu incelikler yatmaktadır. Bunun içindir ki İslâm'da olmaması gereken saltanatlar, krallıklar ve sultanlıklar oluşmuş, velayet ve imamet merkezinin kurulmasına, İslâm'da umumi bir merkezin kurulmasına fırsat verilmemiştir. Bu yanlış günümüzde de devam etmektedir. Yoksa Ehlisünnet olmak sadece namaz ya da orucun sünnetlerini çoğaltmaktan ibaret değildir. Bizce her Müslüman bilmelidir ki, "*Ali hakla, hak da Ali ile beraber*" ise, onların düşmanları Allah ve Resulü'nün de düşmanları ise, her Müslümanın bu emirlere uymak gibi bir zorunluluğu vardır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim buyuruyor ki: "**Allah ve Resulü bir şeye hükmetti mi, artık onu kadın ve erkek hiçbir kimsenin değiştirmeye hakkı yoktur.**"

Ne acıdır ki, bunca gerçeklere rağmen o saltanat döneminde yazılan bazı kitapların etkisinde kalınarak imamet ve velayet hakkı gasp edilmiş ve Ehlibeyt'e karşı duyulan düşmanlık tarihin kara sayfalarına geçmiştir. Her ne kadar Hz. Ali (a.s) dördüncü halife, Hz. Fatıma (s.a) Resulullah'ın (s.a.a) kızı, Hasan ve Hüseyin onun torunları olarak kabul görmüşlerse de, Allah Teala bir mümini kasten öldürene lanet ettiği bir ortamda tam 21 sene İslâm ordusuyla savaşan, "Müslüman olduk" dedikten sonra bile Ehlibeyt'e karşı düşmanlıklarını sürdüren Ümeyyeoğulları'nı, hatta Vahşi'yi bile sahabelik unvanıyla temize çıkartma gayreti sürüp gelmiştir. Tabii ki, bu yanlış kabul etmemiz mümkün değildir.

Buraya kadar verdiğimiz örnekler Ehlibeyt'in (a.s) üstünlüğünü ortaya koymaya yeterlidir. Bu emirlere uymak her Müslümana farzdır. Ne yazık ki, tarihe baktığımızda Ömer b. Abdulaziz

hariç her iki saltanat döneminde, bunlardan hiç birinin tam olarak Kur'ân ve sünnete uymadıklarını, bu dönemlerde zaman zaman zulmün zirveye çıktığını görmekteyiz. Tabii ki, Ehlibeyt'i takip eden bir kimsenin bu yanlışlıkları kabullenmesini beklemek doğru olmaz. Ancak bütün bu ya da buna benzer olaylar olmuştur diye birilerinin bu bahane ile çıkıp Alevîlik adına "Kur'ân'ın hükmü geçmiştir. Oruç ve namaz da bizim değildir" demeleri ya da yalan yere Ehlibeyt'i sever gibi görünerek Allah Resulü'ne dil uzatıp onu eleştirmek ya da Alevîlik adına İslâm'ı tamamen reddederek daha büyük yanlışlıklar yapmak hiç de küçümsenecek bir mazeret değildir.

Hız. Ali (a.s) buyuruyor ki: "Dinin evveli Allah ve Resulü'nü tanımaktır." Onları tanımak ise bu yola teslim olmakla mümkündür. Yoksa bu değerlere karşı çıkararak Ehlibeyt'i sevmek mümkün değildir.

Kardeşlerim! Bizim görevimiz başkalarının hatalarını tekrarlamak olmamalıdır; bunun bize bir faydası yoktur. Ancak kendi hatalarımızı düzeltmekte fayda vardır. Ehlibeyt dostu olan bir kimseye de ancak bu yakıştır. Bugün bilhassa ülkemizde doğrulara ulaşmak oldukça zordur. Medya hiçbir ülkede bizim ülkemiz kadar etkili değildir. Yazıp çizenlerimize halkımızın güveni oldukça azalmıştır. Medyada insanlara haber sunanların tarafı oldukları kendisini göstermektedir. Halkın sorunları başka, onlar ise başka yazıp, farklı konuşmaktadırlar. Bu yüzden doğrulara ulaşmak oldukça zorlaşmıştır.

Kimler nasıl düşünür onu bilemem; ama ben Ali Kirazlı olarak bunca değişik konulara değinirken kendi ölçülerimle bir tespitimi ortaya koymaya çalışıyorum. Konuşmanın tamamını izlediğiniz zaman tespitimizin ülkemiz ve insanımız için ne kadar yararlı olduğu anlaşılacaktır. Bu yanlışlıkların sıkıntısını çekenlerin başında biz Alevîler gelmekteyiz. Yaşadığımız dönemde, hepimizin yaşadığı olaylar bu düşüncemizi kanıtlamaya yeterlidir.

Kardeşlerim! Bugün gidip "Ben Alevîyim" diyen herhangi bir kişiye sorsak, "Siz Ehlibeyt'i, On İki İmam'ı seviyor musunuz?" desek, herkes sevdiğini söyleyecektir. Ancak seviyorum demek başka, onları gereği gibi tanıyıp onlara uymak da başka şeydir.

Bakın, İmam Rıza (a.s) imametinin önemini şöyle izah etmektedir: "İmamet meselesi, peygamberlerin makamı, vasilerin mirası, Allah Resulü'nün (s.a.a) hilafetidir. İmam dinin ipi, Müslümanların nizamıdır. İmam müminlerin izzeti, İslâm'ın gelişen kökü, yücelen dalıdır. İmam ile oruç, namaz, hac ve zekât kâmil olur. İmam ile ahkâm uygulanır, sınırlar korunur. İmam, Allah'ın helalini helal, haramını da haram kılar. İmam, ışık saçan kandil gibidir. İmam doğru yolu gösteren kılavuz, helak olmaktan kurtarıcıdır. İmam yüksek tepelerde yanan bir ışıktır. Bol suyu olan pınar, yerde biten yeşilliktir."

Evet; imamet sıcaklık verir; bulut gibidir; onların vesilesi ile yağmur yağar. İmam Rıza (a.s) velayet ve imamet meselesini böyle anlatmaktadır. Zaten imamı tanımadan inancını doğru yaşamak mümkün değildir. Buradan da anlaşılıyor ki, sadece dille "imamları seviyorum" demek yetmemektedir. Öyleyse, gerek geçmişte ve gerekse günümüzde İslâm adına, din adına hoşumuza gitmeyen hadiselerle karşılaşsak, sakın bunları bahane ederek 14 Masum ve 12 İmam'ın yaşadıkları İslâm'a düşman olmayalım. Şunu bilelim ki, bütün canlılardan üstün yaratılan insan, ilâhî emirleri yok sayarak mutlu olamaz.

Görüyoruz ki, son yıllarda ülkemizde bu yönde bir çıkmaza doğru gidilmektedir. Bunun çok önemli iki nedeni vardır. Bunlardan biri ekonomik, diğeri ise hızla değişen kültür değişimidir. Bu konuda batı kültürüne adeta esir olunmuştur. Artık ilâhî hükümler yok sayılmaktadır.

Dünyanın gündemini Şaron'u barış adamı gösteren Amerika belirliyor. Ama halkımızın gündemini kimler belirliyor, bilinmemektedir. Halkımızın büyük çoğunluğu bu gelişmelerden tedirgindir. Halkı ne zamana kadar baskı ile sustururlar onu bilemem. Ancak bildiğim bir şey var, o da bu durumun gençliğimiz için tehlikeli oluşudur. Daha çocuk yaşta bataklığa düştükleri görülmektedir. Sünnî kardeşlerimiz gittikleri her yerde yüzlerce camii ve cemaatiyle bu gibi tehlikelerden çocuklarını korumaya çalışırlarken bizim başımızda Ali'siz Alevîlik isteyen din düşmanları kol gezmektedir.

Görülüyor ki, buradan da en çok acı çekecek olan yine biz Alevîler ve çocuklarımızdır. Ne acıdır ki, insanımız bu konuda da çaresiz ve duyarsız beklemektedir. Bir, "Ne oluyoruz, nereye gidiyoruz?" diyenimiz yoktur.

Kardeşlerim! Her zaman ve mekânda iyiler oldukları gibi doğal olarak kötüler de vardır. Hiçbir dönemde zalimlerin, ilâhî emirleri yok sayanların insanlığa kötülükten başka bir faydaları olmamıştır. Ancak biz de Allah'ın adaletinin onları da kuşatmasını umuyoruz. Öyleyse gelin kötülere kızarak Allah'a, Peygamber'e, Kur'ân ve Ehlibeyt'e karşı baş kaldırmayalım. Allah Teala, kimseye taşıyamayacağı bir yükü yüklemes. Burada ibadetin, farzın ve sünnetin ölçüleri bellidir. İmamlar bu ölçülere harfiyen uymuşlar, sevenlerine de bildirmişlerdir. Ben Alevîyim dedin mi elinde bir ölçü var demektir. Bu ölçüleri yerine getirirsek o zaman saz ve edebiyatımızla da öğünebiliriz. Yoksa bugün iddia edildiği gibi, bunları farz ve sünnetlerin yerine koyarsak, o zaman onun da değeri kalmaz; çünkü her şey ancak yerinde güzeldir.

Ben çaresiz bir kardeşiniz olarak buraya kadar birçok konulara değinerek kısmen de olsa sorunlarımızı anlatmaya çalıştım. Ne diyelim; ben böyle bir Alevîyim; bu Alevîliğimle de gurur duymaktayım. Hiçbir zaman taraftarlık etmedim; ancak hakkı üstün tuttum. Bu Alevîliğimi beğenmeyip Alevîlik, İslâmî değildir diyenlere şöyle sesleniyorum:

Beni Allah yarattı

Be kardeşim sen kimsin

İnsan olmayı o öğretti

Be kardeşim sen kimsin?

Bütün peygamberler haklıdır

Bunun bir yalanı yoktur

Kâmil insanlar çoktur

Be kardeşim sen kimsin?

Peygamberim Muhammed'dir

Kur'ân benim kitabımdır

Buna Ehlibeyti senettir

Be kardeşim sen kimsin?

Ne sağdanım, ne soldan

Ben ayrılmam hak yoldan

Ehlibeyt'in okulundan

Be kardeşim sen kimsin?

İşte ben bir Alevîyim

Hakka susamış deliyim

Ben Allah'ın bir kuluyum

Be kardeşim sen kimsin?

Kirazlıyım dinim İslâm

Keşke onu iyice bilsen

Muhammed'e ümmet isem

Be kardeşim sen kimsin?

Farkına varmadan hatalarım olduysa affınıza sığınır, hepinizi Allah'a emanet eder ve en içten saygılarımı sunarım.

Ali Kirazlı

